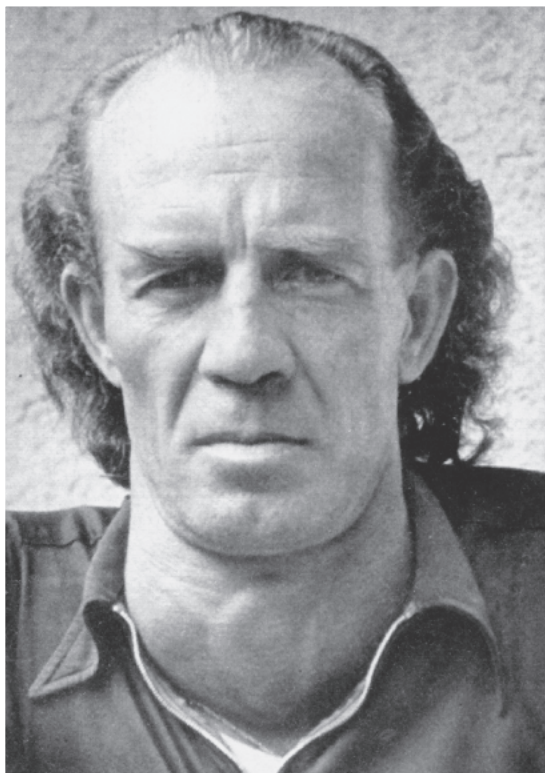
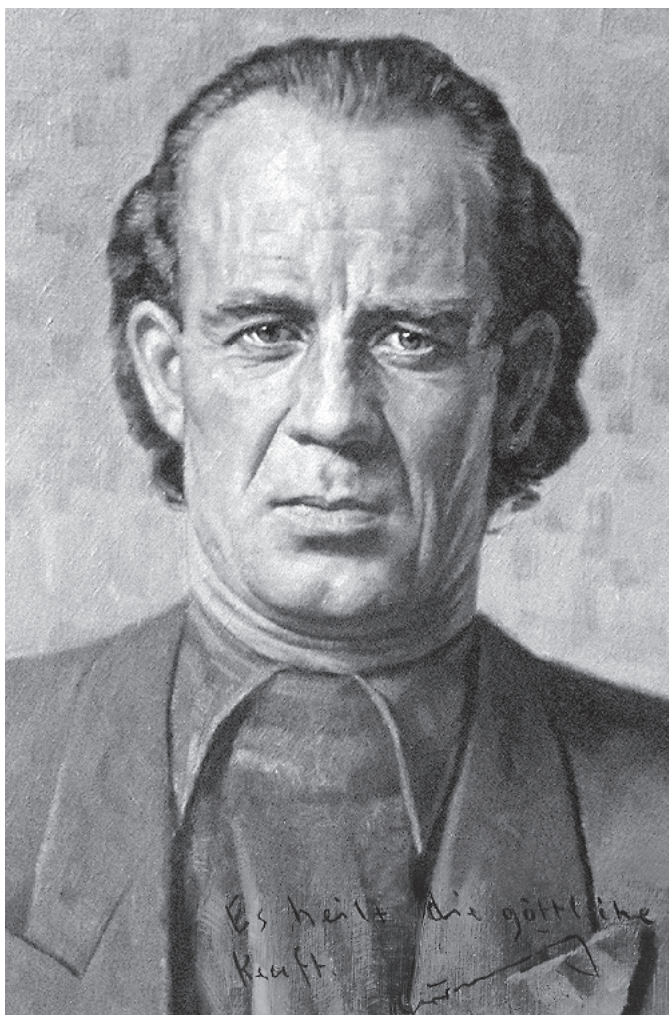

Bruno Gröning

*Jaz živim,
da bi človeštvo
lahko živelo dalje*

Grete Häusler / Thomas Eich

Bruno Gröning:
„Kdor ljubi Boga, pomaga ljudem.“

Bruno Gröning

Jaz živim,
da bi človeštvo
lahko živelu dalje

Kratka biografija
avtorja
Grete Häusler / Thomas Eich

Krog prijateljev Bruna Gröninga

Ta knjiga je neprodajni primerek Kroga prijateljev
Bruna Gröninga, pridobiti jo je mogoče na podlagi
prostovoljnega prispevka

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6
93107 Thalmassing, Nemčija

Internet: www.bruno-groening.org

To delo je v celoti zaščiteno z avtorskimi pravicami. Kakršna koli
uporaba brez pisnega dovoljenja Kroga za duhovno življenjsko pomoč
(Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) ni dovoljena. To še posebej velja za
razmnoževanje, prevajanje, snemanje na mikrofilm ter shranjevanje in
obdelavo v elektronskih sistemih.

1. Izdaja 2007

ISBN 978-3-933344-88-5 slowenisch

Nemška originalna izdaja:

Ich lebe, damit die Menschheit wird weiterleben können

ISBN 978-3-933344-39-7 deutsch

VSEBINA

Predgovor	7
I. Del: Leta priprav	9
1. Otroštvo in mladost	11
2. Življenjska praksa	15
3. Vojna in izgon	21
II. Del: Naval množic	27
1. Dogajanje v Herfordu	28
2. Obkroža me vsa beda človeštva	29
3. Hromi hodijo, slepi vidijo	31
4. Na balkonu v Herfordu	35
5. Heidelbergška klavzura	39
6. Primer Strobel	41
7. Pacienti, obravnava, poskus	46
8. Noben šarlatan	47
9. Pojava Bruna Gröninga v sliki časa	51
10. Te Deum iz Rosenheima	54
11. „Dajem vam na znanje ...“	57
12. Veliki preobrat	63
III. Del: Odpor in nasprotne sile	69
1. „Zdravja se ne da kupiti“	70
2. „Gröningov življenjepisec“ Egon Arthur Schmidt	73
3. Poslovno spretni znanstvenik	78
4. Špekulant iz Traberhofa	81
5. Novinar dr. Michael Graf Soltikow	87
6. Poveljnik koncentracijskega taborišča Otto Meckelburg	90
7. Zdravilec Eugen Enderlin in „Čudežni zdravilec“ dr. Kurt Trampler	93

8.	Poslovnež Rudolf Bachmann	95
9.	Gröningova zveza	98

IV. Del: Prepoved izceljevanja, sodni proces in odhod domov 103

1.	Herfordski zdravniki	104
2.	Letak dr. Weilerja	107
3.	Zakon o zdravilski praksi	114
4.	„Zakon o zdravilstvu za Gröninga ne velja“	117
5.	Veliki sodni proces	121
6.	Notranje izgoret	125
7.	„Za vsa živa bitja gre“	131
8.	Nadaljnja izgradnja dela	133
9.	Zadnja postaja – Pariz	137

Pregled: Delo Bruna Gröninga 141

Obrazložitev:

Heilstrom:

Tako je Bruno Gröning označil duhovno moč, ki povzroča izcelitve. Uporabil je tudi pojma kot sta, izcelitveni val ali Božja moč.

Einstellen:

Človek se odpre za sprejem Božje moči, sprejme jo vase.

Regelungen:

Skozi dotok te moči, se v telesu prične proces čiščenja, ki se lahko izrazi tudi boleče. Bolezen bo izčiščena ven iz telesa. To je Bruno Gröning poimenoval Regelung.

PREDGOVOR

Bruno Gröning je bil ena najbolj znanih osebnosti nemške povojne zgodovine. Leta 1949 je na deset tisoče ljudi prihajalo na mesta njegovega delovanja. Zgodilo se je nešteto izcelitev. Hromi, slepi, nemi so bili izceljeni. Iskalci izcelitev so prihajali iz vsega sveta. Dogajali so se prizori, ki jih vse do danes še ni bilo. Priče takratnega časa imajo še dandanes solze v očeh, ko poročajo o takratnih dogodkih.

Kaj je želel Bruno Gröning?

„Moja naloga, moj cilj je ljudem pomagati in jih izceliti.“

„Želim pomagati in izceljevati. Sam ne storim ničesar, vendar vem, da se vame stekajo moči in jih lahko uporabim tako, da izcelim ljudi.“

„Želim, da živite zdravo in dobro življenje, takšno, kot ga je Bog določil.“

„Vedeti morate, da spadate skupaj. Svojega bližnjega morate ljubiti kot samega sebe. Moja želja in volja je, da se to zgodi. Brž, ko se zgodi, da se ljudje zopet združijo, bo vsem tem dana možnost, da bodo deležni pomoči.“

Kaj je rekel Bruno Gröning?

„Zaupajte in verjemite, da pomaga in izceljuje Božja moč!“

„Denar je moč, zdravje je vsemoč.“

„Veliko je stvari, ki se jih ne da razložiti, a ničesar, kar se nebi moglo zgoditi.“

„Ni neizceljivega.“

„Bog je največji zdravnik.“

„Ljubite življenje – Boga! Bog je vsepovsod!“

„Jaz sem nič, gospod Bog je vse!“

Kaj je delal Bruno Gröning?

„Pozivam vas na veliki preobrat! Postavite se na noge in čez prepad vam zgradim most. Skrenite s trnove poti na Božjo pot! Na njej ni nesreče, bolečin in neizceljivega. Tu je vse dobro. Ta pot vodi nazaj k Bogu!“

„Predajte mi vaše bolezni, vaše skrbi in stiske ter vse slabo – vse vzamem!“

„Sedaj gradim hišo prek celega sveta.“

„Zopet vam govori stari človeški instinkt. Potem bomo imeli vse in bomo tu, na tej Zemlji, ne glede na religijo ali narodnost, imeli mir. To je Božji blagoslov! Še naprej ga morate sprejemati in širiti dalje.“

Kdo je bil Bruno Gröning?

„Jaz sem samo Božje orodje. Nič ni na meni. Ne želim denarja za svojo pomoč. Izpolnjujem le zapovedi, ki mi jih je naložil Bog. Ne morem ukrepati nič drugače, kot mi je Bog dal!“

„Zdravja se ne da kupiti, to je Božje darilo! Kdor je imel višjo srečo, da je prek mene dobil nazaj svoje zdravje, naj se vselej iz dna srca zahvali Bogu. Jaz sem samo njegovo orodje in služabnik.“

„Jaz nisem Gröning. Ljudje so mojemu telesu dali tako ime. Ampak kdo sem v resnici, to bodo ljudje prepoznali šele takrat, ko me v mojem telesu ne bo več tu.“

„Vedno znova sem le človek, ki seje mir in spokojnost na tej Zemlji.“

I. DEL

LETA PRIPRAV

Bruno Gröning se je rodil maja 1906 v Gdansku. Tu je preživel svoje otroštvo, mladost in svoja zgodnja moška leta. Tu si je nabral prve izkušnje za naloge, ki so bile kasneje pripravljene zanj.

Pesem Martina Damšca opisuje mesto Gdansk in v prenesenem pomenu tudi naravo Bruna Gröninga:

„Kamnita vrata iz opeke in lesa,
zibelka ladij in tehtnica bremen,
silna pleča, v ponižnem ponosu,
strpno se sklanja čez krove in jambore.

Glava stolpa, obkrožena z gorečo svetlobo,
kot šlem ukrivljena meče senco na čela,
upognjenih pleč od okov dolžnosti,
nebeško obsijana od sija zvezd.

Grb moči iz hrasta in kamna,
simbol zemeljskega obstoja kot znak:
biti mučenik in nosač bremen,
služiti vsem – in nikomur biti enak.“

Mestni grb Gdanska

1. Otroštvo in mladost

V Olivi, predmestju Gdanska, v bližini morja in velikih gozdov, je živila družina Gröning. V življenjepisju je Bruno Gröning o svojem otroštvu leta 1956 napisal:

„Rodil (...) sem se 31.5.1906 v Gdanku - Olivi kot četrti izmed sedmih otrok zakoncema Augustu in Margarethi Gröning. Moj oče je bil zidarski mojster. (...)

V otroštvu in mladosti, preživetima v hiši staršev, sem se bolj in bolj zavedal posebnih sposobnosti, ki so – izhajajoč iz mene – imele pomirjujoč ali izceljujoč vpliv na ljudi in živali.

Že ko sem bil majhen otrok, so se v moji prisotnosti bolni ljudje osvobajali svojih obremenitev in tako otroci kot tudi odrasli so se ob razburjenju ali prepiru po nekaj mojih besedah popolnoma umirili. Kot otrok sem tudi že ugotovil, da so se živali, ki so navadno veljale za plahe ali napadalne, do mene vedle kot dobrodušne in krotke. Moj odnos s starši je bil zaradi tega nenavaden in napet. Zelo hitro sem težil k osamosvojitvi, da bi odšel iz okolja nerazumevanja svoje družine.“

Že kot majhen otrok je pogosto zbežal od doma. Kaj je ob tem doživel, je opisal v rokopisu iz leta 1949:

„Šel sem globlje in globlje ter ob tem dobil povsem jasno predstavo. Naravo, živali, sebe in ljudi sem videl kot Božja bitja na tej Zemlji, ki sem jo občutil kot Božjo.

Obenem sem prejel misli: Bog – in rekel sam pri sebi: Bog, kako lepo je pri tebi, tu bi ostal za zmeraj. Pri starših doma, kot tudi pri drugih ljudeh, ni tako lepo in tudi ne tako mirno. Večina ljudi je zelo zlobnih. Tu želim ostati in ni se mi več treba bati zlobnih ljudi.

Postalo mi je jasno, da se tudi živali zaradi zlobnih ljudi zadržujejo v gozdu. Ni trajalo dolgo in počutil sem se bolj

varnega kot doma pri svojih starših. Tu nisem bil tako sam. Živali so na lepem izgubile ves strah pred menoj. Postale so krotke. Prišle so do mene in se pustile božati. Pogovarjal sem se z vsemi živalmi. Kmalu smo se zelo dobro razumeli. Spremljale so me skozi gozd in postajali smo vse boljši prijatelji.

Tako sem preživel precej dni in noči v gozdu, dokler me niso prijeli ljudje in odpeljali nazaj k staršem. Naložili so mi precej grobih udarcev in me zaprli v sobo. Zaradi udarcev nisem mogel nikoli jokati, ker jih nisem občutil kot bolečino, čeprav je bilo telo včasih modro in zeleno od udarcev. Moje ujetništvo v hiši staršev pa ni trajalo dolgo, kajti pogosto sem se ga zelo na hitro osvobodil. Gozd in moji prijatelji, živali, so bili tako močni, da so me vselej pritegnili k sebi.

V gozdu sem pogosto dobil misli: "Kaj niso ljudje tudi tvoji prijatelji? Da. Zakaj potem vedno bežim od njih?" Zopet spoznanje: "Živali so se bale zla v ljudeh, jaz pa ne, torej sem močnejši od zla. Dokazal bom vsem ljudem, da sem močnejši." Kakorkoli majhno je bilo moje telo, a čutil sem se močnejšega od vseh ljudi.

Od tu naprej, moje telo je bilo staro dve leti in pol, me je potegnilo k ljudem, prevzetim od zla. Zlo, čemur ljudje rečejo bolezen, je želelo telesa uničiti. Tako sem stal pred bolnim telesom nekega človeka in dobil misli: Iz telesa neke živali je bolezen vendarle izginila, ko sem ji prišepnil: "Draga živalca, kmalu boš imela zdravo telo." To se je tudi zgodilo. Pri ljudeh pa ni nič drugače. Ko je bila misel v meni, trdna, so bila telesa ljudi osvobojena obremenitev. Tako so me bolni neprestano privlačili, kajti v vseh stanovanjih, kjer sem se na lepem pojavil, so bili bolni ljudje, ki sem jim vedno znova rekel samo: "Ti nisi več bolan". Če pa je kdo izmed njih dejal, da bo umrl, sem mu na kratko odgovoril: "Ne, ti še dolgo ne boš umrl, postal boš zdrav." Pri vsakem bolniku sem ostal le

za kratek čas. Bolniku sem se približal, mu na tiho in kratko povedal in nato vsakič kot strela hitro izginil.“

V intervjuju za časopis „Das Neue Blatt“ 1957 je povedal:

„Že kot otrok sem se upiral vsemu zlu. Enostavno ga nisem mogel prenašati. Vse v meni se je borilo zoper njega. Že takrat sem veljal za posebneža, saj sem želel trmoglavo uveljavljati Njegovo voljo.

Že takrat me je na poseben način nenehno vleklo k bolnim in trpečim ljudem. Na nenavaden način so se ti bolni in trpeči ljudje v moji prisotnosti počutili bolje. Več kot enkrat sem moral poslušati: "Ostani tu, fant moj, ob tebi lahko pozabim na svoje bolečine." Takrat se je tudi zgodilo, da sem v nasprotju z zdravniki in znanci predrzno izjavil: "On bo ponovno zdrav! Temu pa ne bo uspelo!" Zmajali so z glavo in me spraševali, od kod mi tako mnenje. A na to nisem znal odgovoriti. Tako sem pač čutil v sebi.

Ta občutek me je med prvo svetovno vojno vedno znova gnal k ranjenim v vojni bolnici v Gdansku. Kmalu sem postal vsem dobro poznan gost. V šoli so mi te izlete zelo zamerili. Da, celo grozili so mi, ker sem pri tem izostajal od predavanj, da me bodo dali v vzgojni zavod.

Vse to ni pregnalo moje želje pomagati. V Gdansku je bila v začetku dvajsetih let zelo velika stiska. Z nekaj prijatelji sem ustanovil Mladinski krog, da bi z zbiranjem oblačil, hrane in denarja pomagali najrevnejšim.“

V svojem življenjepisu iz leta 1956 nadaljuje:

„Obiskoval sem ljudsko šolo. Ko sem zaključil, sem nadaljeval s trgovskim učenjem. Ostal sem dve leti in pol. Na zahtevo svojega očeta sem moral to vajeniško mesto opustiti. Njegova želja je namreč bila, da se izučim za zidarski poklic. Sledil sem njegovim željam in se izučil za tesarja. A do zaključnega izpita vendarle ni prišlo, kajti v tistem času je v Gdansku vladala visoka brezposelnost. Zato sem četrto leta

pred zaključkom šolanja moral odnehati brez zaključnega izpita. Podjetje, pri katerem sem se učil, so morali zaradi pomanjkanja naročil zapreti.“

2. Življenjska praksa

Bruno Gröning nadaljuje:

„V letu 1925 sem uspel ustanoviti podjetje za gradbeno in pohištveno mizarstvo, s čimer sem se lahko osamosvojil. Po skoraj dveh letih sem s to aktivnostjo prekinil ter postal tovarniški in priložnostni delavec do leta 1943. Tako sem delal v tovarni čokolade, na pošti v Gdansku, tudi kot raznašalec brzojavk, pribl. devet mesecev ter kot monter šibkega toka v podjetjih Siemens in Halske. Tu sem večino dela opravil samostojno. Vsa dela sem opravljal z velikim zanimanjem in še posebej mi je bilo do opravljanja praks, kjer sem lahko proučeval vedenje in znanje ljudi vseh slojev v vseh življenjskih situacijah. Tako sem spoznal, kako se ljudje v svojem življenju oblikujejo. Nisem iskal samo najrevnejših med najrevnejšimi, temveč tudi najbogatejše med najbogatejšimi. Zasebno življenje, kot ga na splošno pojmuje (obiski kinotek, gostiln, kvartopirstvo itd.), me ni zanimalo.“

Na drugem mestu je to opisal takole:

„Potem v Gdansku nisem delal samo kot tesar, temveč tudi kot mizar, pleskar in ključavničar. Začasno sem delal pri podjetju Siemens in na pošti. V nekaterih primerih so mi naložili tudi pomoč soljudem pri pravnih zadevah. Z nacionalnim socializmom nisem imel stičnih točk. Enkrat sem bil na kratko sprejet v NSBO. Zaradi mojih prepričanj so me nato po krajšem času odpustili.“

V svojem življenjepis iz 1956 nadaljuje:

„Pri enaindvajsetih letih sem se poročil z Gertrud Cohn iz Gdanska. V zakonu sta se rodila dva otroka, ki sta medtem že umrla.“

V življenjepis iz leta 1952 opisuje, kaj mu je pomenil ta zakon:

„Predvsem mi je bilo do tega, da opravi pripravniško prakso, pri čemer bi lahko proučeval vedenje in sposobnosti ljudi v vseh življenjskih situacijah in vseh slojih.“

„Na žalost se je kmalu izkazalo, da moja žena nima nikakršnega odnosa do posebnosti in prizadevanj, ki so bile izven vsakdanjega zaslužka. Poskušala mi je preprečiti moje svobodno delovanje pomagati drugim ljudem oziroma jih izceljevati, zato je zopet prišlo do trenj, kot poprej v hiši staršev, ker naj bi šel po primitivnih malovaških tirih.“

V življenjepisu iz 1956 ponovno govori o svoji posebni nalogi:

„Že zelo zgodaj se je pri meni pokazala posebna dispozicija, sposobnost vplivati na ljudi in živali pomirjujoče in izceljujoče, kar se je pri večini ljudi že v pradavnini pogosto dogajalo. Učinek je bil pri ljudeh z odgovarjajočimi pred dispozicijami tako močan, da so bile njihove psihološke in telesne motnje, na katere z drugimi metodami zdravljenja ni bilo več moč vplivati, izceljene ali pa v precejšnji meri izboljšane.“

Iz tega obdobja že obstajajo prva poročila o izcelitvah. Charlotte Adam 1949 pod prisego:

„Gospoda Gröninga poznam od leta 1928 iz Gdanska, ki je moje rojstno mesto. Gospod Gröning se je že takrat zanimal za duhovne zadeve ter ljudem pomagal in jih izceljeval. Meni je znanih približno dvajset primerov, ki so bili tudi uspešni. (...) Lahko predložim precej dokazov, kjer je gospod Gröning pomagal otrokom, npr. pri ohromelosti pa tudi v primerih, ko niso mogli slišati in videti. V vseh primerih je uspelo. Mi sami in ljudje, ki jim je pomagal, še danes stojimo pred uganko. Prej smo si vedno razbijali glavo, kako lahko nekaj takega obstaja.“

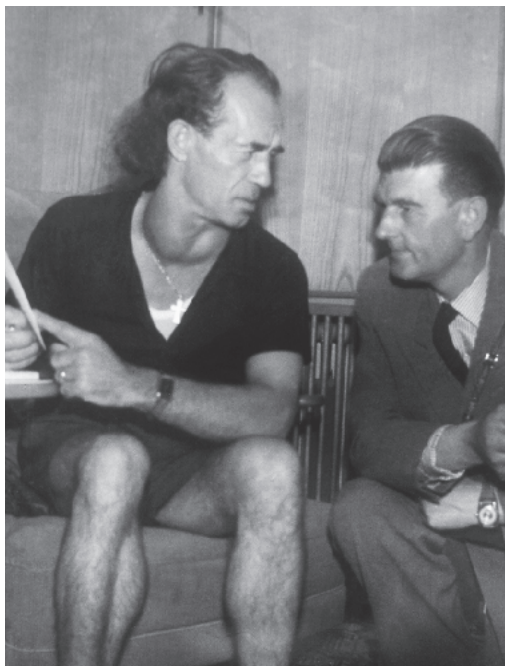
Max Bruhn je bil v Gdanku prijatelj in sosed Bruna Gröninga. 1955. je napisal izčrpno poročilo o takratnih časih. Tu je krajši izvleček:

„Bruno Gröning že takrat ni mislil nase, temveč je njegova najvišja zapoved veljala soljudem, jim pomagati in jim dajati novih moči. Vseeno mu je bilo, če je nekdo prosil za zdravje ali je potreboval kako drugo pomoč ali pa je po krivem prišel navzkriž z obstoječimi zakoni.

Tako se je včasih odpovedal svojemu spancu, svojemu zaslužku. Zanj je bilo le eno: pomagati.

Že takrat so ga pogosto klicali k bolnikom. Ti so ga celo ponoči milo prosili za pomoč. A nikoli ni, vseeno kaj je bilo, vzal niti pfeniga za to. Ravno nasprotno, celo svoj zadnji pfenig, ki ga je imel, je dal tem ljudem. Celu, ko se je kdo zahvalil za katerokoli dejanje, je Bruno Gröning zahvalo zavrnil in med drugim rekel, da se lahko zahvali tako, da pri soljudeh dela dobro. V mnogih primerih sem smel biti njegov spremljevalec in se o njegovih dejanjih prepričati. (...)

S tem bi rad v nadaljevanju osvetlil samo dva primera izmed mnogih. Prvi primer se navezuje na njegovo sestro Mario. Zbolela je za rakom na prsni in po ugotovitvah zdravnikov je obstajala samo ena rešitev - odstranitev prsi.

„Bruno Gröning že takrat ni nikoli mislil nase.“
Max Bruhn 1955

Operacija je bila hudo nujna in opravili naj bi jo najkasneje v treh dneh. Kaj pa se je dogajalo v notranjosti, v sami duši njegove sestre? Borila se je sama s seboj. Njeno okolje in povrhu še veliko zla jo je odvrčalo, da bi šla k svojemu bratu. Vendarle je nekega dne prišla k njemu. Želela je govoriti z njim. To je bil že prvi korak, da se loči od vsega slabega, ni pa se mogla popolnoma osvoboditi. Rekla je, da bi šla rada še enkrat k zdravniku. Njen brat, Bruno Gröning, ji je rekel, naj to stori, a sam je prepričan, da bo prišla nazaj k njemu. Tako se je zgodilo. Dan pred napovedano operacijo je prišla sestra Maria v poznih nočnih urah ponovno k svojemu bratu Brunu Gröningu in ga prosila za pomoč. V moji prisotnosti

ji je on, brat Bruno Gröning, smeje rekel: "Jaz ne najdem nič zlega v tvojih prsih. Jutri greš lahko k zdravniku oz. zdravnikom in prosiš, da te pred operacijo še enkrat temeljito pregledajo. Zdravniki bodo po temeljitem pregledu ugotovili natanko to, kar sem ti pravkar povedal."

Takoj naslednje popoldne je prišla sestra Maria in svojemu bratu potrdila, kar ji je dan pred tem povedal. Zdravniki so stali pred veliko uganko in rekli, da naj bi se zgodil čudež. O tem so dolgo govorili in vedno znova izražali občudovanje. Ob tem so dejali: "Tu se nam je zgodilo nekaj, kar si ne znamo razložiti. So stvari med nebom in Zemljo, ki si jih mi, ljudje, ne znamo razložiti." (...)

Rad bi opisal drug primer, ki se je zgodil moji prvi ženi. Zgodilo se je v isti hiši pri Brunu Gröningu. Takrat smo živeli pri njem. Moja prva žena je bolehalo za vnetjem grla. Pojavljali so se huda vročina, hude notranje otekline in grozila ji je smrt z zadušitvijo. Že nekaj dni jo je zdravil dr. Hollatz. Stanje se je tako poslabšalo, da je imel zdravnik zelo resne pomisleke. Moja žena je vedela, da bi ji Bruno Gröning lahko pomagal, če bi verjela. Prosil sem jo, da bi prosila Bruna Gröninga za pomoč. A je odklonila, ker še ni imela prave vere. Nasprotno, še vedno je verjela v pomoč zdravnikov. Vseeno sem govoril z Brunom Gröningom in rekel mi je, da pride takoj, ko bo moja žena našla vero in sama verjela v njegovo pomoč. To se je tudi zgodilo.

Tisti dan sem moral biti zdoma. V tem času se je notranja oteklina tako zelo povečala, da se ji je bližala smrt z zadušitvijo. Na svojo zadnjo uro, če se tako izrazim, je našla vero. Strah jo je bilo smrti in čutila je, da bi ji Bruno Gröning vseeno lahko pomagal. Ker ni mogla več govoriti, je s svojimi zadnjimi močmi potrkala po steni sobe. Vedela je, da je bil Bruno Gröning ta dan doma. V trenutku je stopil v sobo in našel mojo ženo v zadnjih trenutkih pred zadušitvijo. Njen obraz je bil takrat že moder. Le še s šibkimi znaki je lahko pokazala

na področje grla. In čudež se je zgodil. Že po prvi sekundi je notranja oteklina začela izginjati in začelo se je novo življenje.

Naslednji dan je vstala in odšla k dr. Hollatzu. Zdravnik, ki je seveda poznal njeno stanje, ni mogel verjeti. Po pregledu je samo rekel, da se je tu zanj zgodilo nekaj nerazložljivega, ker naj bi bilo na podlagi stanja bolezni nemogoče ozdraveti. Ostalo mu je uganka in zanj se je tu zgodil velik čudež, ki ga ni znal razložiti.“

V spisu iz leta 1950 je Bruno Gröning opisal svoje delovanje v Gdanskju:

„Da je moje delovanje v javnosti od marca 1949 osupnilo veliko ljudi, mi je jasno. Veliko se jih je vprašalo: Zakaj se Gröning ni pojavil že prej?

Moj odgovor je, da živim že 43 let in da sem to, kar sedaj počnem javno, počel že od malega. Od nekdaj sem počel vse, da me ne bi zvekli v javnost. Že veliko prej sem poskušal, vsakič v manjšem krogu, ljudem tako pojasniti, da bi razumeli, da poznam človeka (takrat nisem govoril, da naj bi bil to jaz, temveč sem pripisal svoje sposobnosti neznani tretji osebi), ki se je brez medicine naučil, da lahko iz svoje lastne moči izceli skoraj vse bolnike. A moji poslušalci so me vedno znova imeli za zanesenjaka. Le malo jih je bilo, ki so me takrat lahko razumeli.

Od časa do časa sem imel priložnost naleteti na bolnika in se, ne da bi on karkoli opazil, prek besed dotakniti bolnih delov telesa ali udov ali mu z, od mene podarjenim predmetom odvzeti bolezen. Kasneje sem opazil, da lahko istočasno pomagam ne samo posameznemu temveč več bolnikom in da ta t.i. vrsta terapije* zame sploh ni bila težka. Čisto na tihem sem nepretrgoma delal naprej in vsi moji poskusi so uspeli. Mali krog ljudi, ki sem jih takrat obiskal, je bil seveda

---

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46.

presenečen in ni mogel dojeti, kaj se je tu dogajalo. Razumsko se tudi ne da doumeti.

Bolniki, ki so pri meni prejeli pomoč, so spoznali in potrdili dejstvo, ne da bi jim moral posebej razlagati. Čas in z njim kopica izcelitev so me naredili za "velikega oddajnika". Vse več ljudi je prejelo izcelitveni tok. Verjamem, to vam sam lahko potrdim, da ima vsak svoj sprejemnik za ta tok, človek mora samo vedeti, kaj želi prejeti. Zagotovo so obstajali tudi že prej kaki mali oddajniki izcelitev, samo da so bili po mojem mnenju omejeni v svoji moči, niso se razvili, temveč so bili posledično zaradi svoje šibkosti potisnjeni in so tako nazadovale.

Rad bi poudaril, da sem našel sprejemnik pri ljudeh in sem sposoben človeški organizem tako rekoč servisirati. Za ljudi, ki so bili prek mene izceljeni, je to tako samoumevno kot radio.“

3. Vojna in izgon

V svojem življenjepisu iz 1956. leta Bruno Gröning nadaljuje:

„Leta 1943 sem bil pri sedemintridesetih letih vpoklican v nemško vojsko. Zaradi mojih prepričanj je prihajalo do trenj. Tako mi je npr. grozilo vojaško sodišče, ker sem izjavil: "Če me pošljete na fronto ali ne, jaz ne bom nikogar ubil." Na koncu sem vseeno pristal na fronti.

1944. leta me je drobec granate ranil v desno stegno. Tako sem prišel v vojno bolnico. Čeprav ne ozdravljenega so me poslali v boj proti Rusom na nemških tleh in marca 1945 sem v Zahodni Nemčiji pristal v ruskem vojnem ujetništvu. Decembra 1945 so me izpustili iz ruskega vojnega ujetništva in me poslali v Zahodno Nemčijo.

V ruskih ujetniških taboriščih sem se na vse možne načine zavzemal za sojetnike, zaradi česar so me trikrat odpeljali

na zaslišanje k ruskemu poveljstvu; v enem primeru so mi celo grozili s streljanjem. Med drugim sem zahteval, da se z nemškimi jetniki ravna vsaj kot z živino, kajti ravnanje z njimi je bilo takrat veliko hujše. Tudi tu mi je bilo ponovno dano pomagati in lajšati muke bolnih tovarišev v navidezno brezizhodnem stanju.“

Na drugem mestu je opisal takole:

„Med služenjem vojaškega roka in tudi v ujetništvu sem dosegel pri bolnih tovariših uspešno zdravljenje, čeprav sistematično delo in poglobljanje zaradi zunanjih razmer ni bilo mogoče.“

V intervjuju za časopis Das Neue Blatt 1957. leta opisuje svoja prizadevanja, da bi pomagal vojnim tovarišem:

„Pomagati ubogim je bil tudi moj cilj, ko sem po zlomu sedel s številnimi vojaki v ruskem taborišču. To so bili hudi časi, primanjkovalo nam je najnujnejše. Moji tovariši vam lahko potrdijo, da mi takrat nikoli ni bilo žal truda njim in vsem nam izboljšati usodo.“

Tako nisem samo uveljavil, da smo takrat v taborišču zbirali poganjke mladih rastlin in iz njih kuhali čaj z veliko učinkovinami, temveč sem tudi na vse pretege pomagal, z dovoljenjem Rusov ali brez njega, organizirati, da smo se z našimi rokodelskimi spretnostmi zavzemali za izboljšanje našega položaja.“

V svojem življenjepisu leta 1956 nadaljuje:

„Po izpustitvi iz vojnega ujetništva leta 1945 sem najel stanovanje v Dillenburgu in k sebi pripeljal svojo ženo, ki se je kot begunka skrivala v Šleziji. Da bi preživela, sem sprejel vsako delo, ki mi je bilo po vojni ponujeno.“

V Zahodni Nemčiji sem skupaj z ubežniki iz sudetskega okrožja ustanovil Združenje za vsakodnevno pomoč beguncem. Bil sem tudi član stanovanjske komisije, ker sem se čutil dolžnega pomagati ljudem.“

Nadalje se je izrazil v intervjuju za Neue Blatt:

„To (pokaže poročevalcu izkaznico, kjer je legitimiran kot pomočnik beguncem) je bila tedaj naslednja postaja za ujetništvo. Navkljub prepovedi Američanov sem z nekaj pomočniki organiziral v mnogih hessenških občinah združenja za pomoč beguncem. Verjamem, da je bila ta zasilno improvizirana pomoč takrat begunskim družinam prvi sončni žarek po hudih in neusmiljenih časih.“

V svojem življenjepisu leta 1952 opisuje, kako je v Zahodni Nemčiji ponovno prihajalo do izcelitev:

„Po denarni reformi, ko se je vse umirilo in stabiliziralo, sem se znova posvetil svoji nalogi izceljevanja bolnih ljudi, tokrat z namenom, da svojega poslanstva nikoli več ne pozabim in vložim vse, da najdem področje, kjer bo moja naloga legalna. Na začetku sem si manj razbijal glavo s teoretičnim in uradnim delom, ki je bil s tem povezan, in sem ves zavzet nadaljeval svoje delo.“

Tudi iz tega obdobja obstajajo poročila o uspehu, npr. poročilo o uspehu Elisabeth Janssen iz Duisburga (februar 1949):

„Pri negi svoje sosede z živčno paralizo sem spoznala gospoda Bruna Gröninga. Dr. med. Wink me je seznanil z njim. Ob njegovem drugem obisku pri sosedu 24. 02. 1949 sem mu potožila, da moja hči v Ruhrortu boleha za gripo in mi pokazala svojega vnučka, ki je tudi dobil gripo. Po kratki obravnavi* je vročina pri otroku takoj izginila, kašelj pa je ponehal še isti večer. Pri sebi sem imela samo fotografijo svoje hčerke. Gospod Gröning je mojo hčer obravnaval* prek te fotografije in mi zagotovil, da bo do 20. ure vročina izginila. Ko sem 25. februarja prišla k hčerki, ni več imela vročine in to že od prejšnjega večera. Gospodu Gröningu smo za to zelo hvaležni in upamo na njegovo pomoč še naprej.“

Pri sledečem poročilu iz takratnega časa je podpis neberljiv:

---

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46.

„Bil sem priča naslednjemu dogajanju: moja sestra, gospa Heise iz Brackwede, je bila bolna od svojega 17. leta. Bolehala je za bazedovo boleznijo, zaradi katere je že bila operirana. Zaradi te bolezni in uživanja zdravil je bilo telo povsem zastrupljeno in je nase pritegnilo še več bolezni. Bolehala je za vnetjem hrbtnih in nožnih živcev, hudo srčno okvaro, obolestjost želodca, jeter in žolča ter nenehnimi bolečinami v možganih in občutkom strahu. Že sedemnajst let je bila neprestano podvržena zdravljenju, vendar brez uspeha. Prek znancev sem spoznal gospoda Gröninga in ga pripeljal k svoji sestri. Brez vnaprejšnjih informacij je takoj prepoznal sestrine bolezni in imenoval vse obolele dele telesa ter celo njene bolečine prenesel na mojega očeta in neko drugo pričo, ki je sedela poleg. Po končani obravnavi* se je moja sestra počutila osvobodeno vseh bolečin in je lahko šla gor in dol po stopnicah, kar ji je prej povzročalo težave. To je bil malodane čudež. Za nas je nepojmljivo, da se to lahko zgodi.“

Nadaljnje poročilo iz tega časa je zopet iz Duisburga:

„Imel sem veliko srečo, da sem 30. 01. 1949 spoznal gospoda Gröninga. Obravnaval* je mojo hčerko, ki je imela zaradi otroške paralize že devet let hromo desno nogo. Do danes jo je gospod Gröning obravnaval* šestkrat. Znaki izcelitve so jasni. Bilo mi je dano biti priča različnim težkim primerom. En primer bi še posebej rad izpostavil. Mladi mož, ki ga je gospod Gröning obravnaval* v mojem stanovanju, mu je pokazal sliko svojega tasta, ki je bolehal za odprto tuberkulozo. S pomočjo slike je gospod Gröning obravnaval TBC bolnika. Mlademu možu je rekel, naj reče svojemu očetu, da mora opazovati svoje telo. Mladi mož je potem zapustil stanovanje in gospod Gröning mi je povedal, kaj se bo z bolnikom dogajalo. Naslednje jutro, po dvanajstih urah, je prišel mladi mož k meni in opisal vse natanko tako, kot mi je gospod Gröning pripovedo-

---

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46..

val prejšnji večer. Vedno sem pripravljen opisati vsak primer, pri katerem sem bil prisoten. Vse je tu napisano: izjavljam namesto prisege, podpisani Winkels.“

Ob takih dogodkih je bilo le vprašanje časa, kdaj bo javnost izvedela za fenomen, kot je Bruno Gröning. Marca 1949 je do tega tudi prišlo.

„Kdor je imel to veliko srečo, da je prek mene ponovno pridobil zdravje, naj se vselej iz vsega srca zahvali BOGU, jaz sem samo Njegovo orodje in služabnik.“

II. DEL

NAVAL MNOŽIC

Leto 1949 je prineslo veliki preobrat v delovanju Bruna Gröninga. Do sedaj je deloval tiho in občestvu neopazno, v tem letu pa je bil potegnjjen v javnost, kot je sam to imenoval. Kjer se je pojavil, se je takoj zbralo na ducate, stotine, tisoče ljudi. Bil je oblegan in slavljen, kot to danes poznamo samo pri super zvezdnikih v zabavni industriji. A k njemu niso hodili najstniški oboževalci, temveč bolni, pretežno neozdravljivo bolni ljudje. Nepredstavljiva vojska bede se je premaknila. Njegovo ime je bilo znano vsepovsod, ne samo v Nemčiji, temveč tudi v tujini, v Evropi, Ameriki in drugih delih sveta. Od vsepovsod so prihajali bolniki z enim samim ciljem: Bruno Gröning. Po obisku uredništva nekega münchenskega časopisa v jeseni 1949 so mu oblekli celo policijsko uniformo, da so ga lahko sploh spravili iz hiše skozi več tisočglavo množico.

1. Dogajanje v Herfordu

Ves ta naval množic na Bruna Gröninga se je začel v marcu 1949 v westfalskem mestecu Herford. Bruno Gröning piše o tem v svojem življenjepisu leta 1956:

„Marca 1949 me je moja znanka pripeljala k družini Hülsmann v Herfordu. Pomagal naj bi njihovemu sinu, kar se je tudi zgodilo. To je gospod Hülsmann na veliko propagiral, zaradi česar se je v hiši Hülsmannovih in okoli nje zbralo veliko število ljudi.“

V Neue Blatt je opisal ta dogajanja:

„Postal sem znan, ko me je 15. marca znanka povabila v Herford. Pozvala me je, naj pomagam mlademu Dietru Hülsmannu, ki je bil zaradi mišične distrofije obsojen na smrt. Bil je izceljen. Oče je v svojem navdušenju dal to novico v časopise. Novica se je bliskovito širila od ust do ust in tako so prišli bolniki, deset, sto, tisoč, deset tisoč. Herford je čez noč postal vojaško taborišče. Hromi, srčni bolniki, gluhi, pohabljeni – vsi so hlepli po pomoči.“

V spominih na čas množičnih izcelitev je 1950. opisal:

„Ko sem se marca 1949 pojavil v hiši Hülsmannovih, se nikoli nisem imel namena tam naseliti. Gospod Hülsmann me je roteče prosil, naj tam ostanem, čeprav sem se želel odpeljati še k drugim bolnikom. Gospod Hülsmann je razložil, da naj bi bilo v Herfordu veliko bolnih ljudi, ki bi jim lahko pomagal. Z veseljem bi mi dal na razpolago dnevno sobo in spalnico in njegovo celo stanovanje za izceljevanje bolnih ljudi. Na podlagi te ponudbe se mi je zdelo prav, da ostanem. Zakonca Hülsmann sta mi pripeljala posamezne bolnike in z novimi izcelitvami sem jima utrdil prepričanje.

Uspešne izcelitve niso mogle dolgo ostati skrite javnosti. Izceljeni so pripovedovali o ponovnih izcelitvah in tako se je večal naval iskalcev pomoči iz dneva v dan, iz ure v uro. Na začetku so bili samo prebivalci Herforda, postopoma iskalci

izcelitev iz drugih mest in nazadnje tudi veliko tujcev. Sama obravnava* v hiši ni več zadoščala in tako so se ljudje najprej zbirali na vrtu, ki se je nahajal na zemljišču, kasneje pa tudi zunaj, na cesti.“

V svojem življenjepisu iz leta 1956 nadaljuje:

„Pri tem je prihajalo do veliko izcelitev, celo do spontanih izcelitev. Najprej sem poiskal zdravstveno upravo z željo, da bi sodeloval z zdravniki. Želel sem se že od samega začetka izogniti vsem nevšečnostim. Uprava je sodelovanje odklonila, še več, izdana mi je bila pisna prepoved izceljevanja. Iskalci izcelitve, zbrani ob hiši Hülsmannovih, so v času moje odsotnosti organizirali protestni shod in napadli mestno hišo. Župan me je bil tako prisiljen poklicati nazaj in mi vsaj za pet dni odobriti izceljevanje.

Potoval sem tudi v Hamburg, Schleswig itd. k zdravnikom, ki so me povabili, da občasno s svojim obiskom pomagam bolnikom. V Hamburgu je prišlo tako daleč, da mi je nadžupan prepovedal javni nastop, zato ker so Hamburgžani organizirali vse, da bi mi omogočili govoriti pred tisočglavo množico iskalcev pomoči.“

2. Obkroža me vsa beda človeštva

Dr. phil. A. Kaul je sam doživel dogajanja v Herfordu in jih kasneje zabeležil v brošuri Čudež iz Herforda. Tu je izvleček:

„Na tisoče bolnih in onemoglih prihaja v malo vestfalsko mestece, ki za svojimi zidovi skriva čudežnega izcelitelja. Z avtobusi, kamioni, osebnimi vozili, vlaki in peš, s konjskimi vpregami in kolesi, na lojtrnikih, invalidskih vozičkih in z rešilci – dneve in noči so prihajale množice ljudi v Herford na Wilhelmsplatz, nad katerim se je dvigala protestantska

---

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46.

cerkev, do hiše št. 7, kjer je Bruno Gröning našel zatočišče pri starših izceljenega otroka. Človeška beda, ki je tu tako očitna, je pretresljiva in brezmejna. Po okoliških vrtovih in nasadih sedijo bolniki, stojijo ležalniki in nosila. Prišleki dneve in noči čakajo na izcelitev. V noči na 17. junij 1949 je želela policija petdeset mater z majhnimi otroki spraviti v barake. Ni jim pomagalo nobeno prigovarjanje, s svojih mest se niso ganile. Tudi dež, ki je začel padati, ni pregnal ljudi. Sem so se zlivali iz vseh nemških krajev: tisti brez upanja in obremenjeni, mladi in stari, žene, dekleta in otroci. Ljudje vseh položajev in slojev, Američani, Angleži, Belgijci, Švicarji, Švedi, Madžari, Poljaki in celo Romi, ki so se po izcelitvi nekega nemega romskega otroka zbrali v trumah. Hromi, slepi, nemi, skupnost bede in stiske. Sami ubogi ljudje, pa če so sedeli v luksuznih avtomobilih ali pa so se z muko premikali na svojih berglah. Vsi, z upanjem in brez, utrujeni in izgubljeni, so sto in tisočkrat imeli samo eno željo: najti izcelitev! Nikogar ni zanimalo, če je to, kar se tu dogaja, odobrila kaka uprava ali ministrstvo, če je znanost za ali proti, če je ta, ki naj bi jih izcelil, mesija ali strokovnjak. Želeli so biti rešeni svojih muk, biti zopet dejavni ljudje, želeli so biti ponovno zdravi.

Med vso to človeško bedo in nastalim sporom okoli Bruna Gröninga je zijalo brezno človeške nezadostnosti. Pojavili so se dvomljivci, skeptiki, lovci na senzacije, zavistneži, obrekljivci, pozerji, domišljavci in naduteži. Vsi so bili prepričani, da morajo kaj k temu povedati, zastopati pravico in zakon ter braniti javni red in mir. Vpričo te bede in pretresljive govorice teh slik bi lahko vsi samo molče opazovali in se nemo spreobrnili. Ko se človek, ki je kot živ mrlič dvajset dolgih let hrom sedel na stolu ali ležal, nenadoma dvigne in gre z negotovimi koraki svojo pot, potem se je zgodilo nekaj neverjetnega, kar je onstran vsakdanjega. Zanj in za nas se je zgodil čudež, ki ga ne moremo dojeti, četudi analiziramo z vsem razumom in se zanašamo, da znanstveno še ni dokazano

Gröningovo izceljevanje resničnih in ne umišljenih bolezni. Če je sedemdesetletna gospa Klimphova iz Ennigerlohja, Ostenfelderstr. 123, hroma sedem let, bila ‚namišljeno‘ ali ‚resnično‘ bolna, naj se odločijo zdravniki, ki so jo zdravili. Dejstvo, ki sem mu bil priča, da ta stara gospa 16. junija 1949, v štirinajstih urah po celih sedmih letih vstane s svojega stola in svobodno premika roke, je zame tisti čudež, ki je za vselej onstran ozkih spoznanj ljudskega razuma in vanj ne moremo prodreti z računanjem in preračunavanjem.“

3. Hromi hodijo, slepi vidijo

V svoji brošuri Kaul živopisno opisuje, kako je Bruno Gröning deloval:

„Med iskalcji pomoči, ki so se mudili v noči s 17. na 18. junij 1949 v hiši na Wilhelmsplatzu št. 7, so bili tudi Angleži in Angležinje, ki so slišali za Gröningov sloves. Pojavil se je tudi nek nemški zdravnik s tremi pacienti: mladim možem s pljučno in kostno tuberkulozo ter otrdelo levo nogo; dečkom s hromima obema nogama in mladim dekletom z živčno kroničnim glavobolom.

Gröning ni postavil nobenih diagnoz. Mlademu tuberkuloznemu bolniku je naročil, naj pazi na glavo, še posebej pa je moral paziti na levo nogo. "Kaj čutite sedaj?" ga je vprašal. Mladenič je odgovoril: "Topel tok, ki gre skozi moje telo." "In sedaj?" "Leva noga je mravljinčasta." "Sedaj dvignite vašo nogo tako visoko kot jaz!" Gröning pokaže in dvigne svojo upognjeno nogo v višino trebuha. Mladenič se obotavlja. "Lahko storite ravno tako kot jaz!" Bolnik brez vidnega napora dvigne nogo, ki je bila prej toga, v zaukazan položaj. Nejeverno pogleda svojo nogo in zdravnika. "Kaj je to mogoče, lahko premikam svojo nogo!" "Zdravi ste, a pri vas gre počasi. Pišite mi!" Obrnil se je proti zdravniku: "Tekoče me obveščajte!"

Na obe nogi hromi deček je z dvema berglama sedel ob svoji materi. "Fant moj, vstani!" Mati je segla v besedo: "Ne more vstati, saj je hrom!" Gröning je zamahnil z glavo. "Tega ne bi smeli reči!" je nadaljeval precej strogo. "Trdno držite bolezen svojega otroka! Fant moj, vstani, ti to zmoreš!" Rdeče lise na suhljatem otroškem obrazu, drhteče ustnice in polzenje solz iz oči. Številni ljudje, prisotni v prostoru, so ganjeno opazovali, kako se je deček zravnal in vstal iz naslonjača, sam, brez svojih bergel. "In sedaj pridi k meni!" Z negotovimi koraki je odšel k Gröningu, ki mu je podal roko in mu dolgo gledal v oči. Poln ljubezni je pogladil otrokovo glavo in ga poslal nazaj k materi: "Naprej vadi počasi, ne preveč, noge so še šibke! Na poti domov še uporabi bergle, ki pa jih lahko kmalu vržeš proč!" Srečne otroške oči in srečna mati so zahvala.

Mlado dekle s kroničnim glavobolom je bilo že izceljeno, še preden jo je Gröning nagovoril. Ne, ni imela nikakršnih bolečin več. "Želite imeti ponovno bolečine?" "Ne, ne, za Božjo voljo, ne", je izustila.

In zdravnik? Nemo je opazoval dogajanje. Segel je Gröningu v roko: "Gospod Gröning, jaz sem vam na razpolago, opredelil sem se za vas!" Gröning: "Dam vam tri proste stole za vaše paciente! Izberite težke in tudi lahke primere in me obvestite. V štirinajstih dneh se vam oglasim!"

Telefon je zvonil nepretrgoma. Klic iz bolnice v B. Pacientka je zahtevala nujno Gröninga. "Povejte ji, da ne morem proč. Do jutri zjutraj imam še delo, a bom pomagal. Zapišite uro. Ponovno pokličite jutri zjutraj ob 9h!"

Ponovni klic: "Da, obljubil sem, da pridem. Ob petih bomo odšli od tod. Bom prišel tja in pomagal!"

Mlada dama iz Herforda. Vnetje živcev, brez goltanja kupa tablet ne gre več, je brez spanca in ima neznosne bolečine. Glave ne more premikati.

Glavoboli so minili, glava je bistra. "Zasučite vrat v levo!" Gre. "In sedaj v desno!" Bolečine. "Še enkrat v desno!" Gre že lažje. Levo, desno, levo, desno. Glava se premika že kot na uri gimnastike. "V tem trenutku gre čudovito!" "V tem trenutku? Vaše celo življenje je samo trenutek. Vi mislite, da gre tako kot prej! Ne mislite več na vaše bolezni in boste zdravi!"

70-letnik je štiri leta bolehal za tresavico (Parkinsonova bolezen). Sedaj tu, brez palice, pokončno stoji. "Rešen sem svojega trpljenja!"

Še številni drugi primeri. Lažje je napisati, kot si dopustiti dejansko doživeti. Besede, ki skrivajo polno trpljenja, ure, ki prinašajo odločitve. Božji odposlanec ni nikoli utrujen. Cigarete ne poidejo, soba je zavita v oblak dima. Polnoč je že davno minila. Mesto spi. V hiši Wilhelmsplatz št. 7 ni časa za spanje. (...)

V avtomobilu s štirimi vrati leži 48-letni moški, gospod R. H. iz Duisburga. Hrom je, telo je nemočno. Njegovi svojci so ga položili na blazine v avtomobilu, da bi ga pripeljali k čudežnemu izcelitelju. Več dni že čakajo tu. Koliko poskusov zdravljenja je že bilo v teh dolgih desetih letih, ki so ga priklenili na posteljo, koliko razočaranj, dokler ni obupal in se vdal.

Nov sončni žarek je sedaj posijal v njegovo borno življenje. Mogoče pa je to edina možnost rešitve? V četrtek, 16. junija 1949, na dan sv. rešnjega telesa, je čakal kot še na tisoče drugih na nenavadnega moža. Bruno Gröning je stopil k njegovemu avtomobilu. Sklonil se je daleč v notranjost in potihovo govoril z bolnikom. Čez nekaj minut je stopil nekaj korakov stran od avta. S hromim se godi preobrazba. Pokrči noge in stokajoče vstane. Mrtve noge, ki so prej mlahavo visele, so spet oživele in zgodilo se je nekaj nenavadnega in čudovitega: gospod H. stopi iz imenitnega avtomobila okorno in mukoma, popolnoma sam in brez tuje pomoči.

„Pomagano ti je, ker si verjel!“

Oči sorodnikov v avtu nepremično strmijo, bitje srca za nekaj sekund preneha, en sam vzklík se zasliši iz avta: "Hodi, hodi!" S solzami v očeh opazujejo tega pretresenega moža, še pred tem hromelega, sedaj pa pred avtom teka naokoli, kot obseden skače vedno v krogu, dela loke in se opoteka, a vseeno, on lahko hodi! Grgrajoči glasovi prihajajo iz njegovih ust, kapljice potu mu pritečejo na čelo: "Gospod Bog nam je pomagal!" Ves zadihan se izceljeni nasloni na vrata avtomobila, kar verjeti ne more, še enkrat mora poskusiti, če niso to le sanje. Ne, on lahko hodi.

Bruno Gröning stoji molče ob njem. Svojo roko položi na rame izceljenega in ga potihó opozori, naj malo upočasní in se ne napreza preveč. "Bodite potrpežljivi, izceljeni ste. A to zahteva svoj čas."

Gospod U. H. iz Warendorfa, star 58 let, tudi že dolgo sede čaka tu. Že deset let se le mukoma s palico premika naprej. V Herford je prišel z upanjem, da mu bo pomagano in pomagano mu je bilo. Ne more si predstavljati, da sme zopet hoditi brez palice. Z obema rokama se želi zahvaliti Brunu Gröningu: "Ne zahvaljujte se meni, zahvalite se Bogu!"

4. Na balkonu v Herfordu

Dr. Kaul v svoji brošuri tudi opisuje, kako je Bruno Gröning govoril iskalcem pomoči:

„Tri do štiri tisoč ljudi se je v večernih urah 17. junija 1949 zbralo na Wilhelmsplatzu pred hišo št. 7. Zdravi in bolni, oprti na bergle, v vozičkih, na nosilih, polni pričakovanj čakajo na trenutek, ko se bo Bruno Gröning pojavil na balkonu hiše. Tisočeri glasovi drug čez drugega prodirajo gor do sobe, v kateri čakajo bolniki iz Anglije na svojo izcelitev. Med njimi se nahaja žena visokega angleškega oficirja zasedbene cone.

Iz bližnje protestantske cerkve se razlegajo udarci ure petnajst minut do 22 h. Gröning stopi s svojimi sodelavci skozi krilna vrata in doživi vzklike odobravanja in ploskanje. Tiho pogleda pričakujočo množico. Tako tiho je kot v cerkvi. Cunjasti oblaki se podijo po mračnem večernem nebu, veter šumi v krošnjah dreves.

Bruno Gröning spregovori z globokim, mehkim glasom, komaj kaj glasnejšim od samogovora:

"Moji dragi iskalci izcelitve! Ni moja krivda, da ste morali tako dolgo čakati. Včeraj je bilo videti še drugače in tudi danes je tako. Že velikokrat sem dokazal, da nekaj tudi zmorem. Človeškim ukazom ne sledim. Sprožil sem stvari, ki jih vi imenujete čudež, a to niso čudeži, temveč je nekaj samoumevnega. Človek ne more delati čudežev, noben človek tudi ne bo zmožen narediti kaj takšnega, kar vidite tu. Lahko se poskuša preprečiti, da postanete zdravi, a vseeno boste izceljeni. Tudi ni potrebno, da sem tu. Vseeno vas bom izcelil. Že desetletja hromi lahko ponovno hodijo, slepi zopet vidijo in gluhi ponovno slišijo. Četudi bi me dali v sod za deževnico in zakopali v tla, bi se še vedno dogajalo, kar se naj dogaja. To se ne da preprečiti. Ni navada, da bi moral vsakomur pomagati. Vem, da desetih izmed stotih ni pritegnilo. Kdor zasmehuje gospoda Boga in nima vere, temu se ne da pomagati. Če se želi moja pomoč v Nemčiji popolnoma prepovedati, potem sem prisiljen iti v tujino, a vseeno se tu ne bo nič spremenilo. Po vsem svetu se naj dogajajo izcelitve."

Ob teh besedah se zasliši od spodaj ječanje in stokanje neke žene; Gröning počasi obrne svoj pogled v tisto smer, stokanje preide v ihtenje in se konča z napeto tišino. Ženska se zravna.

,Vsi ljudje, ne glede na narodnost, raso ali vero, so vredni, da se jim pomaga. Vsi smo Božji otroci in imamo samo enega Očeta in to je Bog. Samo On nam lahko pomaga iz stiske, ki jo moramo prenašati. Vse se zgodi po Njegovi volji,

tudi če me ni pri vas. Vse kar imam, bom dal, tudi svoje življenje. Četudi ostanem reven, bom najsrečnejši človek na svetu, ker lahko pomagam. Nečesa ne želim imeti: zahvale! Zahvalite se svojemu Gospodu Bogu. On je tisti, ki odreja, kaj naj se kdaj zgodi. Moje življenje pripada vsem ljudem, zato je vsaka minuta in vsaka sekunda dragocena. Naj bo torej čim manj besed, da bodo dejanja toliko večja. Večje je trpljenje, toliko daljše so Regelungen*. Dobro mora v človeku premagati zlo. Po svojih dejanjih bo tehtan in če ne bo preveč lahek, potem mu ostane upanje na izcelitev. Odrzite svoje trpljenje stran od sebe!"

Nenadoma steče nek star možki razburjen in s solznimi očmi skozi množico. V rokah nosi zločljiv stol, na katerega so ga posedli svojci. Njegova desna noga je bila popolnoma hroma, tudi leva roka je bila mrtva in toga. Sedaj stoji tu sredi množice. Četudi se še nekoliko obotavlja, hodi neovirano. Njegova roka je še modra in nekoliko zatečena.

"Tebi je pomagano, ker si verjel! Dvignite vaše roke, ki so bile obolele in so vas bolele!"

Tisoč rok se je iztegnilo kvišku.

"In sedaj naj nebi smeli čutiti nobenih bolečin."

Samo še nekaj rok je, ki so se dvignile.

"Želim priti k vam povsod, na sever, jug, zahod in vzhod, zato da vam ni treba priti. Izvedeli boste, kje me lahko pričakujete. Bog vam daj vse najboljše!"

Navzgor se zasliši stotero klicev. "Pridete tudi v München, v Stuttgart, v Heidelberg, v Kiel, v Bodensee?"

Ko sem ob dveh zjutraj zapuščal Gröningovo hišo, jih je še vedno na stotine pričakujoče čakalo pred vrati. Zgoraj je sedel možki, ki ne bo nikoli utrujen in ne pozna spanca, sredi trpljenja bolnih in jim pomagal.

---

* Regelungen: glej str. 6.

Razmišljajoč grem v svoj hotel. Pozni gosti se zadržujejo v jedilnici, godba igra, plesni pari se vrtijo. Moje misli pohitijo nazaj k nenavadnemu moškemu v hiši Wilhelmsplatz št. 7. On tam sedi s hudo trpečimi ljudmi in se zanje bori. Čez dve uri se mora odpeljati 180 km stran k težkemu bolniku, ki ga kliče na pomoč. Posmehljivci naj kar utihnejo in dvomljivci molčijo, kajti to pomeni Božje kraljestvo za tistega, ki je zdrav in življenje za tistega, ki je izceljen. Kako majhno se zdi čvekanje oblasti o paragrafih iz zakonskih listin proti nečemu nemerljivemu in vseeno navzočemu, ki ga označujejo za čudež, a ga ne smejo častiti. Kjer se zdi razum premajhen, da bi vse to dojel in uredil, zapade človek v ošabnost in napuh. V najhujši stiski postane človek majhen in poln upanja. (...)

Gröning govori:

"Tudi mene so zasmehovali in se mi rogali. A vseeno grem naprej. Ni mi treba glasno govoriti. Glas gre do vsakega trpečega in vsak sprejme to, po čemer je že dolgo hrepenel. Jaz sem samo posrednik, le vera premaga vse. Hvala ne pripada meni. Ta pripada samo Bogu! (...)

Izcelitev je Regelung. Vsaka bolezen, ki ima svoje Regelungen, bo spremljana z Regelung bolečinami. Bolečine pridejo in odidejo, dokler ni izcelitev dokončna. (...)

Ni odvisno od mene, malega človeka, in tudi ne od same Božje vsemoči. Odvisno je od vsakega posameznika. (...)

Želim vam dati vedeti naslednje: človek, ki se prišteva med ljudi, ki ima v sebi Božjo vero in po njej živi ali pa jo je pripravljeno sprejeti vase, bo dobil pomoč za vse večne čase. (...)

Včasih sem imel eno ali dve priči. Danes je to že malo ljudstvo. Počakajte in sprejmite to vase. To niso prazne besede. Vsi, ki so tu, bodo sposobni domov odnesti izcelitev za svojce. To vam dokazuje veliko število izcelitev na daljavo. Ljudje, ki so bili že zapisani smrti, so ji ušli. Tako kot sem napovedal, se je tudi zgodilo. (...)

Izcelitev je najmanj, kar zmorem. Drugo boste še spoznali. Zelo vas bo presenetilo."

5. Heidelbergška klavzura

Od vsega začetka si je Bruno Gröning prizadeval za sodelovanje z zdravniki. Ko mu je bila poleti 1949 dana ponudba za preizkus svoje "terapevtske metode"* v medicinskem "poskusu"* s sodelovanjem heidelberške univerzitetne klinike, je pristal nanjo. Dva reporterja in marburgški psiholog prof. dr. Gerd Heinz Fischer so imeli nalogo poročati za časopis "Revue". Poblížje so raziskali izcelitve v Herfordu in to tudi potrdili zato se je "Revue" odločil, da podpre celoten projekt. Zakaj se je Bruno Gröning dal na razpolago tej raziskavi, je razložil 1950. leta:

"Da sem bil do zdravnikov prijateljsko razpoložen in sem še danes, dokazuje to, da sem bil na voljo zdravnikom v Heidelbergu pod vodstvom gospoda prof. Wezsäckera, gospoda prof. Fischerja in tudi g. dr. Wüsta, jim z iskrenim prizadevanjem predstaviti svojo metodo izceljevanja in dokazati, da želim brez izključevanja zdravnikov ljudem pomagati."

Kako je prišlo do raziskave opisuje Bruno Gröning v svojem spisu "Heidelbergška klavzura":

"Junija 1949 sem prejel od države neupravičeno pisno prepoved izceljevanja. Neupravičeno je bilo zato, ker nisem izceljeval jaz, temveč Ono. Moje pojasnjujoče besede, ki sem jih govoril zbranim iskalcem pomoči, so bile tako prodorne, da so pri mnogih prisotnih, t.j. iskalcih pomoči, ki so bili celo za zdravnike neozdravljivi, povzročile izcelitev. To je padlo v oči mnogim ljudem. Tudi gospoda profesorja F., ki je v tem času stanoval v Marburgu, (v sodelovanju s časopisom "Revue") je tako močno prevzelo, da je začel s preverjanjem izceljenih in pri tem ugotovil, da so izcelitve resnično nastopile. Tako je zanimanje raslo in se ni ustavilo. Preverjalo se je na kraju samem, kar je prav tako dokazovalo uspeh. Mene v tem času ni bilo v Herfordu, temveč sem bil v severni

---

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46.

Nemčiji. Gospod profesor F. je v Herfordu mobiliziral vse, da sem lahko dobil sporočilo v severno Nemčijo, naj takoj pridem v Herford, tam naj bi me z največjim interesom čakali profesor F. in neka druga gospoda, ker so mi želeli sprostiti pot k svobodnemu delovanju. Odzval sem se temu povabilu. V Herfordu sem se pogovarjal z gospodom profesorjem F., nakar mi je bila z njegove strani, v sodelovanju z gospodom profesorjem W., v heidelbergški kliniki ponujena vsa podpora. Ne samo želja storiti vse, da se mi pot do izceljevanja osvobodi, temveč so se tudi zdravniki zelo zanimali zame in za moje delovanje. Zato so želeli skupno sodelovanje za vse čase. Gospodje so bili za to zelo zainteresirani, ker naj bi se, kot so poudarili, o mojem delovanju stoodstotno prepričali in predvsem zato, ker bi morali moje delovanje usmeriti na dobrobit vsega človeštva. Dogovorjeno je bilo, da sem omenjenim na razpolago deset dni v heidelbergški kliniki tudi zato, da bi lahko vsem zbranim zdravnikom dokazali, da se lahko izcelitve prek osebe Gröning zdravniško dokažejo in podprejo. Nekaj dni kasneje sem izvedel, da želi časopis „Revue“ financirati celoten podvig. Pred tem so mi dali še brunarico za bivanje v bližini Frankfurta/Maina za nekaj dni, kjer bi imel možnost, da se lahko notranje osredotočim na nalogo, ki je pred menoj."

Časopis "Revue" je ekskluzivno poročal o poskusu:

"Bruno Gröning pred zdravniki heidelbergške Univerzitetne klinike. (...) Z dr. W. smo se zedinili, da naj bi začeli s poskusom 27. julija 1949. Pacienti naj bi bili izbrani izmed tistih bolnikov, ki so se obrnili na Gröninga. Gre namreč za preko 80.000 pisem: pisma bolnih, ki so imeli samo še eno upanje, da jih Gröning lahko izceli in pisma zahvale ljudi, ki jih je Gröning obravnaval*. Teh 80.000 pisem, ki so prispela, smo iz Herforda prepeljali s kamionom.

---

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46.

Določeno število nadaljnjih pacientov za zdravljenje bi napotili iz klinike Ludolf Krehl. 26.7. je "Revue" najela v Heidelbergu zasebno hišo za Gröninga in njegovo ožjo okolico, v kateri naj bi prakticiral*. 27.7. zjutraj je Gröning zapustil samotno gozdno hišo v Taunusu in nekaj ur kasneje z našim avtom srečno prispel v Heidelberg."

Preiskava v Heidelbergu je bila v celoti posneta na magnetofonski trak in istočasno stenografirana. Zdravniki so natančno opazovali Gröningovo početje in kakšen vpliv je imel na bolnike. Vsi bolniki so bili pred in potem preiskani, da bi ugotovili kaj se je pod vplivom delovanja Gröninga spremenilo. Sam Gröning ni vedel za rezultate kliničnih pregledov pred tem, znane mu niso bile niti anamneze niti diagnoze. Kljub temu je prišlo do pozornost zbujujočih izcelitev.

6. Primer Strobel

"Revue" je izčrpno poročala o dogajanjih v Heidelbergu. Ob tem med vsemi zbuja pozornost primer Strobel:

"Strobel je priučen delavec v tovarni kablov, rojen 30.1.1906, poročen od 1928., en otrok. Razen pljučnice nikoli bolan. V vojni trikrat poškodovan z granatnimi drobcami po nogi in zadnjici. 1944. huda nesreča. Videti je bilo, kot bi si zlomil tilnik. A o tem se ni govorilo. 1945. vojno ujetništvo, toda že aprila istega leta je izpuščen. Avgusta 1945 je prišlo do vse težjega gibanja vratu, nato do bolečin v dimljah in na koncu do težav pri hoji. Popolna togost hrbtenice, nesposobnost premikanja glave, znatne bolečine pri hoji in vzpenjanju. Tipičen primer Bechterove bolezni."

---

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46.

Tu je samo odlomek z magnetofonskega traku, ki zelo lepo opisuje, kako je Bruno Gröning deloval:

„Strobel: (Nenadoma občuti bolečine v kosteh zadnjice na obeh straneh.)

Gröning: Imate še vedno bolečine?

Strobel: Da – a ne več tako zelo hude.

Gröning: Počasi se umikajo. Zaprite oči in bodite pozorni! Kaj se sedaj dogaja?

Strobel: Bolečine so popustile. Togost v hrbtenici, mislim, da se mi bo zlomila.

Gröning: Lahno mravljinčenje, ki mehča vretenca. Vstanite, zaokrožite v križu – predklonite se od vratu navzdol! (Strobel se predkloni do tal.)

Gröning: Sedaj naredite zaklon!

Strobel: Zadaj me boli.

Gröning: Glavo navzdol – kot da gledate navzdol! Glavo na desno, na levo – samo tako naprej! Poglejte navzgor in navzdol – levo in desno!

- Strobel: (Ponavlja te gibe).
- Gröning: Upognite svoj desni palec, kaj opazite v svojem palcu? (Premor).
- Strobel: Lahek občutek.
- Gröning: In kaj je sedaj s križem?
- Strobel: Ničesar ne čutim – tam zadaj je vse mirno.
- Gröning: Ponovno sedite! – Kaj se sedaj dogaja v telesu?
- Strobel: Sedaj se počutim popolnoma mirno.
- Gröning: Kaj se pa sedaj dogaja?
- Strobel: Za sedaj ne morem nič reči.
- Gröning: V zadnjici se je pričel lahek pritisk.
- Strobel: Ničesar ne čutim.
- Gröning: Zaprite oči in opazujte svoje telo!
- Strobel: Bolečine v hrbtenici so izginile, počutim se sveže. (Vstane brez težav).
- Gröning: Kako ste drugače vstajali?

- Strobel: Zelo težko – bil sem povsem trd.
- Gröning: Naredite nekaj korakov!
- Strobel: V dimljah sem imel bolečine, predvsem pri vzpenjanju po stopnicah, nisem se mogel povzpeti, zelo me je bolelo, na levi še bolj kot na desni.
- Gröning: Poskusite iti sedaj po stopnicah!
- Strobel: (Gre do stopnic, poskakuje po stopnicah gor in dol. Presrečen je.)
- Gröning: Obračajte glavo levo in desno!
- Strobel: Poka, kot bi bil znotraj pesek.
- Gröning: Kako je sedaj?
- Strobel: Lažje mi je.
- Gröning: Je pokanje prenehalo?
- Strobel: Ne – še vedno poka!
- Gröning: Dvignite roko tja – spustite roko!
- Strobel: (Še vedno kroži z glavo).

Gröning: Pojenjalo bo.

Strobel: (Še vedno premika glavo). Da, dobro je. (Gröning obravnava* druge paciente).

Strobel: Lažje se počutim – ne boli me več, tudi v zadnjičnih kosteh ne več, vse bolečine so izginile.

Gröning: (prosi Strobla, da se še enkrat povzpne po stopnicah.)

Strobel: (ponovno lahkotno skače gor in dol.)

Ponovni pregled: Po prvem zdravljenju* pri Gröningu so motnje pri hoji popolnoma minile. Pacient se dobro počuti.“

Kako je kaj takega mogoče? Bruno Gröning se samo pogovarja z bolnikom, ga sprašuje, kaj čuti, in ga pozove, naj opazuje svoje telo. Ob tem so v nekaj minutah prešle obremenitve, ki so jih zdravniki brezuspešno zdravili in še danes veljajo za neozdravljive.

---

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46.

7. Pacienti, obravnava, poskus

Ob senzacionalistični reportaži je imelo poročilo „Revue“ nezamisljiv stranski učinek. Kot je iz zgornjega komentarja o primeru Strobel očitno, je bilo delovanje Bruna Gröninga vedno znova obravnavano z medicinskimi strokovnimi izrazi: „Zdravljenje pri Gröningu“, „Gröning se ukvarja z drugimi pacienti“, „Gröningove metode zdravljenja“, „Soba za zdravljenje“, „Diagnoza“ itd. Vse to je na prvi pogled razumljivo in malo spektakularno, vendar je kasneje Brunu Gröningu zelo škodovalo. Eden izmed glavnih očitkov je bil, domnevno kršenje zakona o zdravilstvu. V nadaljevanju knjige bomo to natančneje obravnavali. Tu samo toliko: očitali so mu, da je imel paciente, zdravil, postavljaj diagnoze, torej izvajal tudi medicinsko prakso, čeprav ni bil imenovan oz. odobren za zdravnika ali zdravlilca.

Na prvi pogled je tej argumentaciji možno slediti. Končno je to, kar je Bruno Gröning dosegel natanko to, kar bi navadno pripisali zdravnikom: bolniki so ozdraveli. Torej je tudi to, kar dela Gröning normalno početje zdravnika. Pri tem pa Gröning nima nobenega dovoljenja, torej se mora to prepovedati.

Zaradi heidelbergškega „preizkusa“ in poročila o njem v „Revue“ je v javnost prišlo uradno spoznanje: Gröning zdravi, Gröning ima paciente, Gröning postavlja diagnoze. Njegovo delovanje je bilo mogoče opisati z medicinskimi pojmi. Tega pa niso počeli le zdravniki iz Heidelberga, temveč tudi iskalci pomoči. Tudi izceljeni so govorili, da jih je Bruno Gröning zdravil, da so bili v njegovi sobi za pogovor in drugo. Tudi sam Gröning je prvo leto svojega delovanja v javnosti govoril o svoji metodi zdravljenja in je tudi sam uporabljal izraze: obravnava, pacient, diagnoza.

Šele pozneje, ko mu je postalo jasno, kakšno zanko si plete s temi izrazi je s tem prenehal in se jasno opredelil, da njegovo delovanje nima nič z medicinskim zdravljenjem bolezni, temveč se zgodi izključno po duhovni poti. Ob tem je vedno znova poudarjal, da

ne izceljuje on, temveč Bog. Njegovo Učenje vodi bolnike nazaj k odrešitvi. Bog je največji zdravnik in edini Odrešenik.

Dr. med. Wilhelm Beyer piše kasneje v svojem izvedenskem mnenju o Brunu Gröningu:

„On je marveč zaradi svoje posebne nadarjenosti predvsem primeren kot prehodna postaja, cev za napeljavo, kot posrednik, ki služi veliki, vse-izpolnjujoči sili, katera hrani in ohranja vse življenje na Zemlji. Točno tako Gröning čuti svoje delovanje in to tudi izraža, ko jasno in nedvoumno pravi: "Ne izceljujem jaz, temveč Ono izceljuje prek mene." Zavedanje, da ne deluje z lastno močjo, temveč je orodje višje moči, je resnična vernost.“

Žal heidelberški zdravniki niso doumeli in razumeli tega ozadja v delovanju Bruna Gröninga. Oni so si samo prizadevali dogajanje okoli Bruna Gröninga opisati s svojimi besedami in razlagalnimi vzorci ter ga uvrstiti v svoje kategorije. Tako so opisali tudi delovanje Bruna Gröninga z znanstvenimi prijemi in mu s tem povzročili veliko škodo. Dolga leta se je zaman boril proti temu. Njegovo delovanje – zgoraj omenjeni protokol Stroblove izcelitve je to pokazal na učinkovit način – ni imelo nič z zdravljenjem neke bolezni. Ničesar ni zdravil, niti ni izvajal poskusov. Svoje dosežke je vedno pripisoval Bogu.

8. Noben šarlatan

Izid heidelberške klavzure je Bruno Gröning opisal takole:

„Zdravniški preizkus je pripeljal do pozitivnih rezultatov. To sta mi sporočila gospod profesor F. in tudi gospod dr. W. (pooblaščen od profesorja W.), ki se je dal na razpolago za nadzor pri preizkusu. Na podlagi tega preizkusnega rezultata mi je bilo trdno zagotovljeno, da mi bo pot za nadaljnje, svobodno delovanje dokončno odprta. Na razpolago naj bi

mi dali sanatorij, kjer naj bi bili dejavni tudi zdravniki. Le ti z namenom nadzorovati vse primere in nadalje pripravljati poročila ne samo za javnost, temveč tudi za medicino.“

V nekem, v časopisu „Revue“ objavljenem vnaprejšnjem strokovnem mnenju je prof. Fischer potrdil, da Bruno Gröning ni nikakršen šarlatan. Kljub temu ni prišlo do obljubljenega dokončnega izvedenskega mnenja. Razlog, ki se skriva za tem, bomo поблиžje osvetlili v tretjem delu. Tu naj samo naglasimo, kakšen je bil odnos medicine do Bruna Gröninga. V izdaji Neue Presse iz Passau-a 10.09.1949 je zapisano:

„Gröningova sposobnost izceljevanja nima nič z medicino. Bruno Gröning je sprožil nevsakdanjo napetost na področju izceljevanja. Po izdani prepovedi delovanja je najprej brez sledu izginil. Sedaj je postalo jasno, kje je ostal. Svetovno ilustrišana "Revue" je angažirala profesorja medicine in dva novinarja, da bi razjasnili fenomen Gröning in v celi vrsti člankov objavila rezultate njihovih raziskav. Izvedenca, prof. dr. G. H. Fischer iz Marburga in psiholog Germer sta na podlagi preizkusa, opravljenega v sodelovanju s heidelbergško kliniko podala strokovno mnenje, da Gröning ni šarlatan, niti hipnotizer ali čudežni zdravnik, temveč posebno nadarjen psihoterapevt brez medicinskega znanja, je duševni zdravnik, ki ima znanstveno zanimive, na svoj način nove in uspešne psihoterapevtske načine dela. Govorice o nenavadnem uspešnem zdravljenju so potrjene. S tem je Gröningu s strani znanosti dano priznanje in napetosti, ki so nastale okoli njegove osebnosti, nam ponujajo ogledalo, v katerem lahko prepoznamo vrsto nečednih razmer našega časa: vojsko neizceljenih.

Po vsem svetu se slavi neznanski napredek medicine in se s pomočjo statistik tudi na veliko dokazuje. Iz tega bi domnevali, da je vse manj bolnih, da se bolnice praznijo in da so zdravniki postali odveč. Da pa so razmere ravno obratne, vidimo pri primeru Gröninga, kakor tudi pri drugih

čudežnih zdravnikih, h katerim se naenkrat steka romanje neozdravljivih bolnikov, ki prenašajo velike žrtve v času in denarju, da bi ponovno pridobili svoje zdravje, čeprav je za večino medicinsko zdravljenje brezplačno.

Kako lahko razložimo to protislovje med visoko znanstveno medicino in vojsko neozdravljivih? Samo tako, da narava človeka še ni dovolj poznana. Le-ta je več kot le telo, je tudi duša in duh. Bolezen torej vedno vpliva na človeka v celoti, na njegov duh, dušo in telo. Izključno zdravljenje človekovega telesa sicer zdravi bolne organe, ne pa bolnega človeka. Vzroki za bolezen v duhovnem in duševnem delu njegove narave pa ostanejo in vedno znova obremenijo organe. Ozdravljeno telo ni izceljen človek. Spredaj izrinjena bolezen se ponovno vrne skozi zadnja vrata in potisne človeka v armado neozdravljivih. Ker pa mora biti medicina znanost, lahko raziskuje samo snovno in zatorej ostane v tem omejena pri svojih terapijah. Zdravniki splošne medicine niso nujno povezani z medicino. Prej so bili duhovniki in duševni zdravniki, kar bi bili še danes, če ne bi postalo to z državnim sistemom zdravstvenega zavarovanja nemogoče.

Zgrešen sistem! Zdravstvena zavarovanja so osnovana in zgrajena po nauku, da so bolezni izključno snoven proces v organih in jih je zato možno zavarovati. Zatorej sistem zdravstvenega zavarovanja ne ponuja možnosti duhovno-duševnega zdravljenja. V celoti gledano organizacija, ki temelji na organskih diagnozah in slabemu plačilu zdravnikov, kjer se med zdravnika in bolnika vriva še sama birokracija prek zdravniških potrdil, tako ne more priti do stika, pri katerem je duševno zdravljenje nepogrešljivo. Milijarde nacionalnega premoženja se nameni zato, da bi ozdravili bolne organe, medtem ko bolezen v duši ostane in postane vzrok za nove organske bolezni. Armada neozdravljivih pretežno bremeni zdravstveno zavarovanje, ki je zdravništvo kot univerzalni zdravstveni poklic uničilo.

Pravljica o pošasti Prokrustu, ki je ljudi silila v svojo posteljo, kjer jih je bodisi raztegnila ali jim odsekala noge, kaže na staro zlo človeštva, kar nam je v Gröningovem primeru znova prikazano. Zdraviteljski genij naj bi bil stlačen v posteljo njemu tuje medicine. Celó tako zelo naklonjen in brez predsodkov, kot je profesor Fischer se boji, da Gröning lahko zaradi nepoznavanja določenih nevarnih bolezní povzroči škodo in zato zahteva, da si pridobi medicinsko izobrazbo ali naj dela pod zdravniškim nadzorom. Tukaj profesor Fischer nasprotuje svojim prejšnjim ugotovitvam, kajti če pri Gröningu obstaja nenavadna izcelitvena moč, potem se mora uporabiti prav pri nevarnih boleznih, pri katerih tudi medicina ni vedno uspešna. (...)

Če bi Gröninga prisilili v posteljo medicine, potem to ne bi pomenilo nič drugega kot uničenje njegove izcelitvene moči. To pa bi bilo, glede na armado neozdravljivih, obžalovanja vredno. Takšen talent za izceljevanje, kot je Gröning, se ne sklada z razumskostjo, ki jo s seboj prinese študij medicine. Ko bi zraven Gröninga stal medicinec kot zunanji opazovalec, potem bi bil pretok med Gröningom in njegovimi pacienti moten. Vsi do sedaj izpeljani poskusi z Gröningom niso mogli vzpostaviti prvobitnih pogojev njegovega uspešnega izceljevanja, ker so bili vmes vrinjeni preizkuševalci, ki niso ničemur koristili, so pa lahko izcelitev pokvarili.

Tako nenavadnega izceljevalca ne bi smeli imeti pod varstvom pod nobenim pogojem. Njegovo izceljevanje je zraslo brez medicine, tako bi ga morali tudi pustiti, da se samo zase razvija naprej. Medicina naj gre svojo pot in pusti Gröningu njegovo lastno. Prepoved Gröningovega izceljevalskega delovanja je temeljilo na zakonu o zdravilstvu iz leta 1939, ki je še vedno pravnomočen in sedaj daje medicini pravico preverjati izceljevalca Gröninga. Ob tem seveda ne preveri, če lahko izceli bolnike, kar že dolgo dokazuje, temveč npr. to, če ve, kje ležijo "musculus sterno scheidono

„Nekoč sem imel eno ali dve priči.
Danes je to že malo ljudstvo.“

toideus", kdaj se razkrije Tuberkel-Bazillus itd. in od tega je odvisno njeno dovoljenje za duševno izceljevanje. Spričo armade neozdravljivih v medicini je takšno ravnanje farsa.“

9. Pojava Bruna Gröninga v sliki časa

Kaj se je dogajalo po heidelbergški klavzuri, opisuje Gröning 1950.:

„Hülsmann se je povezal z Münchnom in sicer, kot sem kasneje izvedel, z novinarjem Slawegom iz Münchenskega večernika.

Slaweg je Hülsmannu ponudil prostor za izceljevanje. Kot se je kasneje izkazalo, naj bi bil to Traberhof v Rosenheimu. Sprejel me je lastnik gospod Harward, ki me je prosil, naj bom njegov gost. Gospod Harward mi je dal na razpolago v celoti opremljeno stanovanje zato, da bi se lahko prosto gibal

v hiši. Ponudil mi je tudi prostore za moje spremljevalce. Hrano, pijačo in bivanje je bilo meni in spremstvu ponujeno brezplačno.

Prve dni je bil tu nebeški mir. Potem so se postopoma pojavili novinarji, zdravniki in bolniki, ki so prihajali v čedalje večjem številu. Sčasoma je bila napolnjena ne samo cela hiša, temveč je bilo dnevno oblegano tudi zemljišče pred hišo.“

V svojem življenjepisu iz 1956. Bruno Gröning opisuje:

„Vsepovsod, kjer sem se pojavil, so se dogajale izcelitve. Septembra 1949 je prostor pred Traberhofom včasih, dnevno napolnilo preko 30.000 ljudi, ki so prišli v Rosenheim z vseh koncev Nemčije in sveta.“

Dogajanje okoli Bruna Gröninga je bilo tako nenavadno, dogajale so se tako nepojmljive stvari, da si jih danes še komaj lahko predstavljamo. Pravniki in novinar dr. Kurt Trampler v predgovoru svoje knjige „Veliki preobrat“ 1950. opisuje:

„Leta 1949 bi bilo v Nemčiji težko najti dogodek, ki bi zbudil toliko napete pozornosti in globokega notranjega sočutja pri ljudeh kot dogajanja okoli Bruna Gröninga. Prihod tega človeka bi težko umestili v podobo takratnega materialističnega sveta. To je bržkone tudi močan vzrok za občasne ogorčene boje mnenj, ki so vzplamteli okoli njegove osebnosti in izceljevanja: Kdor je tako zelo zapadel v materialistično razmišljanje, da zmore verjeti samo še to, kar lahko prime v roke ali izmeri in dokaže z aparaturami, ta ne bo sprejemal neoprijemljivega, kar se je dogajalo pri Gröningovem delovanju, in bo pogosto temu tudi zelo netolerantno nasprotoval. Kdor pa je v sebi ohranil strahospoštovanje do nedoumljivega, Božjega in ni prepustil samemu razumu poslednje odločitve v življenju, ta bo najmanj z resno odgovornostjo poskušal doumeti, ali Gröningova izceljujoča moč priteka iz tistega večnega vrelca, ki leži onstran našega razuma. Ta bo tako pripravljen pojavom, ki jih je natančno

opazoval, potem tudi verjeti, ko mu odpovejo vse razlage s področja znanega in raziskanega.

K temu sili pojav Bruna Gröninga – čisto vseeno, katero naj bi bilo zadnje spoznanje o njem in o njegovem delovanju – k razhajanju duhov: med tistimi, ki so notranje pripravljeni prepoznati tudi nedoumljivo kot živo resnico in tistimi, ki vero pri tem zanikajo.

Občutenje, da se materialistična doba približuje lastnemu samouničenju, je v današnjem svetu vsesplošno. A tudi tu se v duhovnem ločuje na tiste, ki se v otopeli zapuščenosti naglo približujejo katastrofi ali pripadajo k mogočnim, ki z nekakšno moralo plenilca upajo na preživetje, in druge, ki sredi velikega kaosa z neomajno vero verjamejo v prihod nove dobe radosti, kjer bo vse življenje v višjem redu šlo proti harmoničnemu ravnovesju in sodelovanju. Ker si nešteto ljudi po vsem svetu postavlja to vprašanje, ker je smisel njihovega življenja povezan s tem odgovorom – zatorej v Gröninga niso usmerjene samo oči pomoči potrebnih bolnikov. Tudi zdravi se sprašujejo, če njihove nerazložljive izcelitve ne sovpadajo z znamenji, ki napovedujejo preobrat časov.“ Celu mnogim bolnim je to vprašanje pomembnejše, kot njihova lastna izcelitev.“

10. Te Deum iz Rosenheima

Po drugi strani Trampler opisuje dogajanje v Traberhofu v vsej svoji edinstveni nepojmljivosti.

„Gröningovo srečanje z nešteti tisoči iskalcev pomoči na Traberhofu v Rosenheimu je bil dogodek dramatičnih razmer. Preobrat časa, pred katerim danes stojimo, se je povsem jasno razodel.

Vsi trpeči, zapuščeni in od usode dotolčeni, ki so se stekali v zadnjem upanju na uteho in izcelitev, so bili tožniki materialistične dobe. S svojo hudo stisko so neizpodbitne priče za njen smrtonosni neuspeh. Od vojne dotolčeni s tisoče ran in muk, izgnani iz domovine, prepuščeni sami sebi v obupu in bedi, so prišli k Gröningu. Morda se mnogi med njimi sploh niso zavedali, da so s tem, izstopili iz dobesedno strahotnega časa in prestopili prag novega s čvrsto vero, da vse živo tvori harmonično organsko enotnost in je neločljivo povezano z Bogom. V vseh teh ljudeh je obstajala nedvomno slutnja, da so pobegnili iz hladnega, brezsrčnega in brezbožnega sveta materializma in se na poziv izcelitelja takoj zaupali Božji milosti.

Zdelo se je, da so apokaliptične slike velikih srednjeveških mojstrov postale resničnost, ko človek z grozo spozna, kaj je te ljudi pripeljalo sem. Kaj vse se je bojazljivo skrivalo po hišah - neozdravljive bolezni in rane, duševne ruševine, otopel strah pred življenjem – tu pa je bilo vse neizprosno, neizpodbitno vidno. Žene in otroci z bledimi in shujšanimi obrazi, na katerih so gorele samo še izmučene oči, ki so že pozabile jokati, amputirani in hromi, nesposobni gibanja, ljudje, ki so se tresli v grozovitih živčnih krčih s peno na spačenih obrazih in tisti, ki so se tresli v nezadržnem joku – prišli so skupaj ali pa so jih prinesli: tisoče in tisoče, brez konca.

Vsa življenjska in ustvarjalna moč, vsa sreča in samozaupanje teh ljudi, to je sedaj ležalo pohojeno za rešetkami ujetniškega taborišča, to je bilo sedaj pokopano pod ruševinami uničenih hiš in je ostalo v izgubljeni domovini.

V teh dneh in tednih nisem srečal nikogar, ki se ga ne bi globoko dotaknila in pretresla neizmerna beda in trpljenje, tako grozljivo kot si ga sploh ni bilo moč predstavljati. Kdor je lahko dobil samo vpogled v vso množico prošenj, v katerih je zlito vse trpljenje ljudi, ki zaradi zdravstvenih ali ekonomskih razlogov niso imeli možnosti priti do Gröninga, temu je bilo jasno, da so ljudje, ki so stisnjeni drug ob drugem, dneve in dneve vztrajali v svojem zadnjem upanju, samo predstavniki brezmejne množice bolnih, invalidnih in obupanih, ki se nahajajo povsod, kjer vojna in državni razlogi, sovraštvo in nezaupanje kujejo usodo ljudi.

Gotovo je bilo med temi ljudmi tudi veliko takih, katerih bolezni so nastale v najglobljem miru. Večina vseh iskalcev pomoči pa je bila žrtev znanstveno visoko razvitega uničevanja ljudi in komaj še znosnih duševnih obremenitev našega časa. Večina med njimi so kot povratniki in ranjenci, kot žrtve bombardiranja in begunci utrujeni, ko hodijo od ustanove do ustanove, da bi dobili bedno pomoč in streho nad glavo v napolnjenih barakah. Bili so samo številke v neštetihih natrpanih zavodih, kjer so namesto tople človeške pripravljenosti za pomaganje, pogosto srečevali otopele zlovoljne obraze. Prepogosto so doživeli, da so bogatim, ki so tudi sami lahko dali, prej pomagali kot tistim, ki so pomoč resnično potrebovali in niso imeli ničesar razen bremena svoje bede.

Ti ljudje, ki so čakali na Gröninga, niso spadali med lahkoverne ali ljudi hitrega navdušenja. Bili so daleč prej skeptični, apatični in ravnodušni, a obenem zelo občutljivi za krivico, za vsako frazo. Sami so se morali prepričati v dejansko pomoč.

To so bili dnevi in noči pred velikimi izcelitvami 9. septembra – Gröning je bil v tem času na poti po severni Nemčiji – kjer so med čakajočimi nastopile prve izcelitve na daljavo. Pod silnim vtisom teh dogodkov je v krogu bolnih počasi prihajalo do sprememb. Pred njihovimi očmi je delovala neka moč, za katero ni bilo človeške razlage. Ta moč je pomagala, kjer noben človek ni mogel več pomagati. Tisti, ki so to videli, niso bili izobraženci, ki bi takšen "čudež" secirali in ga poskušali uskladiti s svojimi knjigami. Bili so samo pomoči potrebni ljudje, ki nikjer več niso mogli najti človeške pomoči. Ljudje, ki so izkusili že vse možno trpljenje in šli skozi vrsto preskusov. Zato so bili sedaj, v tem trenutku zreli, da v izcelitvi, ki so jo prejeli, prepoznajo Božjo roko, da doživijo Božjo moč, ki jim oznanja, da so izvlečeni iz krutega mehanizma materialistične dobe. Ti, najrevnejši izmed najrevnejših, so bili v tej uri najbogatejši, ker so v srcu doživeli spremembo, ki marsikateremu bogatašu ni bila dana celo življenje.

Nad tisoče čakajočih se je zopet spustila večerna tema. Potem pa se je zgodilo, da so posamezniki začeli izgovarjati morda že dolgo neizgovorjene besede, ki so se počasi spreminjale v enoglasno molitev:

„Oče naš, ki si v nebesih ...“

In nato je odjeknil svečani in iskreni TE DEUM.

V teh ganljivih urah se je morda zgodilo večje čudo, kot so izceljeni hromi udi in uničeni živci:

Ljudje so našli pot k Bogu.

Ko je naslednje popoldne Bruno Gröning stal pred iskalci pomoči, so bili ti notranje oplemeniteni in pripravljeni na izcelitev. Skoraj eno uro je molče stal pred množico, ki je molila ter prevzemal vase in predeloval njihovo trpljenje. Nato je govoril z osvobajajočimi besedami o Bogu, Očetu in

zdravniku vseh ljudi, medtem pa so biblijske scene postajale resničnost.

Bolni so vstajali z nosil, hromi so odvrgli svoje bergle in hodili, nek slepi otrok je spregledal. Vzkliki hvaležnosti so pričali o vedno novih izcelitvah, od katerih je bil le del viden na zunaj. Dva meseca kasneje in še veliko kasneje so prepoznavali izcelitve, ki so se zgodile ali začele na ta dan.

S terase Traberhofa je dogajanje opazoval eden takratnih najboljših zdravnikov. Globoko pretresen je priznal, da je v teh urah sprejel vero v svoje življenje, da je človek brez Božje milosti nič, da nobena znanost in sposobnost ne more človeka izceliti, če se ponižno ne pokaže vreden Božje milosti.

Ponovno se je stemnilo. Bruno Gröning, ki je bil brez spanca cele dneve na poti, se je na kratko umaknil, preden se bo ponovno posvetil posameznim težkim primerom. S kretnjami, ki so izražale dobroto in usmiljenje, je prisluhnil glasovom tistih, ki so iskali pomoč.

V celotnem prostoru je vladala tišina. Nihče ni bil sposoben izraziti občutkov, ki so nas navdajali. A od zunaj smo zaslišali kot odgovor na upanja polne, vprašujoče misli:

„Pridi k nam, Tvoje kraljestvo.“

11. „Dajem vam na znanje ...“

Trampler nadalje opisuje dogajanje okoli Gröninga:

„V celotnem konfliktu mnenj okoli Bruna Gröninga so, kot smo že ugotovili, novinarji, zdravniki in naravoslovci vedno znova poskušali s svojim običajnim načinom mišljenja in pregledovanjem potrjenih poročil o uspehu odkriti skrivnost Gröningove moči. Najbolj nenavadno pa je, da je najbližji izvor informacij izjemno redko koriščen: namreč Gröningove lastne besede. Navadili so se jemati njegove govore in pogovore z njim površno in le kot spremljajoč pojav izcelitev.

Ni jim postalo jasno, da so ti govori ključ do razumevanja vsega tistega, kar doživljamo kot presenetljiv in nerazložljiv pojav. Marsikateri bolnik, ki je na obisku pri Gröningu prejel izceljujočo moč, navkljub temu ni prišel do izcelitve – trdno sem prepričan, da samo zaradi tega, ker je pozabil izcelitvene besede zavestno sprejeti vase in jih upoštevati. Beseda, vsaka posebej je dovolj pomembna, da se jo pretehta in o njej resno razmisli, je pri Gröningovih izcelitvah odločilnega pomena, lahko bi rekli: kdor besede ne želi slišati, mu izcelitve sploh ni treba iskati, kajti beseda je vodilna moč, ki v sebi nosi izcelitev. – "Dajem vam na znanje..." – Ko Gröning s temi besedami začne svoje sporočilo, to niso le prazne fraze, temveč ta stavek pomeni: poslušalcem daje darilo, nekaj od bistva svoje moči, ki so jo mogoče do takrat samo slutili, samo domnevali.

Poslušajmo enega izmed njegovih govorov (Traberhof, 27.8.1949, zvečer), kaj je sam povedal o svojih izcelitvah:

„Kdo prejme in ima pravico do izcelitve? Pravico ima samo tisti, ki nosi v sebi vero v Boga in v njej živi. Nadalje, obstajajo ljudje, ki so že pred mnogo leti izgubili vero, jo dali na stran in jo celo vlačili po blatu. Dajem vam na znanje, da ste vsi vi, ki živite na tem velikem Božjem svetu, samo Božji otroci. Edini zdravnik, zdravnik vseh ljudi, je in ostaja naš gospod Bog. Samo On nam lahko pomaga. Pomaga pa samo ljudem, ki so našli pot k Njemu ali pa so pripravljene iti na to pot, sprejeti vero in v njej živeti. Ni vam treba verjeti v malega Gröninga, meni morate zaupati in se zahvaliti Gospodu Bogu za Njegovo veliko delo, moč in veličastnost. Ne zahvaljujte se meni. Ne! Tega tudi nisem zaslužil. Jaz le izpolnujem svojo dolžnost, kot vi vašo v vašem poklicu... Samo od posameznika samega je odvisno, kako se bo osvobodil, da bo prejel izcelitev. Pomeni, da mora biti čist. Vedeti mora, da ni noben bogokletnik. Vedeti mora, da se je potrebno

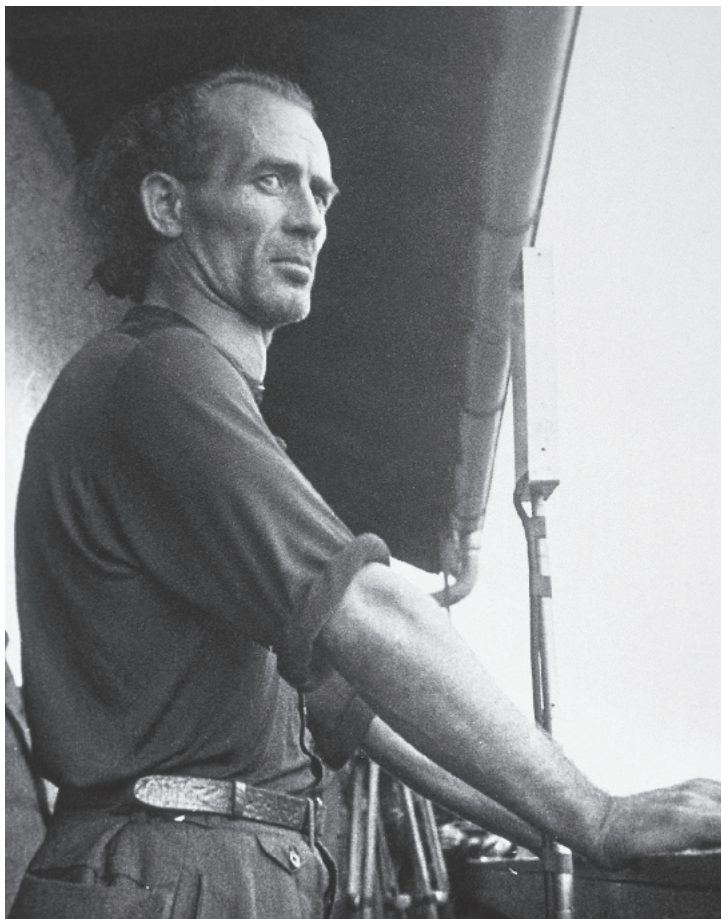
čutiti zavezanega in povezanega z Bogom ter z njim živeti. Le takrat je čist.'

Tudi v zasebnih pogovorih z Gröningom sem zelo pogosto poslušal odločne ugotovitve, da nosi odgovornost pred Bogom izvršiti "izcelitev prek čiste Božanske moči" samo pri trpečih, ki imajo vsaj dobro voljo živeti po Božjih zakonih in izključiti vsakogar, ki se ni pripravljen oddvojiti od zla. 'Lahko bi', pravi, 'posredoval tudi množično izcelitev z besedami: vsi bolniki nekega mesta ali dežele ste zdravi! Ampak, kaj ne bi bilo potem več izgubljenega kot dobljenega? Bi bili potem slabi, med bolniki, pripravljeni na preobrat? Bi ne zlorabili pridobljenega zdravja? Ne! Človek mora najprej doseči notranji preobrat, najprej mora biti pripravljen izpuliti iz sebe satansko in najti pot k Bogu. Šele potem je pripravljen na izcelitev.'

Gröningovi nasprotniki so to stališče ostro napadli in na podlagi tega zaključili, da obstaja nevarnost, da se vsak bolnik, ki ga Gröning ni izcelil, počuti zavržen od Boga in lahko na podlagi tega utrpi poslabšanje svojega duševnega stanja. Gröning sam je zanikal takšno tolmačenje svojih besed in ga označil za zavestno zlonamerno. Kdor se je navadil besede natančno premisliti, lahko iz Gröningovih besed zaključijo samo, da tisti, ki je povezan z zlom, brezbožnik, ne more prejeti izcelitve. To pa nikakor ne pomeni, da bodo vsi ostali tudi dejansko izceljeni. Pomeni le, da jim je dovoljeno izprositi si izcelitev. Če pa bo ta nastopila v vsakem posameznem primeru, pa je odvisno od vrste kriterijev, ki so izven presoje posameznega pacienta. To so vprašanja, na katera je Gröning tudi v zaupnih krogih nerad odgovarjal.

O vzrokih krize človeštva, ki jo doživljamo v naših časih, je Gröning rekel (Traberhof, 31.8.1949 zvečer):

„Že stoletja se človek oddaljuje od narave, od vere v našega Gospoda Boga. Vsak je verjel, da se lahko sam ohrani. Vsak je verjel: sedaj smo na tej Zemlji in lahko naredimo vse, kot

„Pozivam vas na veliki preobrat!“

se nam zahoče in si bomo že znali nekako pomagati. A jaz vam pravim, da nikomur ne more biti pomagano brez našega Gospoda Boga. Kdor verjame, da se lahko oddvoji od narave, ki jo je v vsej lepoti za nas ustvaril Gospod Bog, ta naj gre, kamor želi. Prepričani smo bili, da se lahko razlikujemo drug od drugega, če obrnemo naravi hrbet in zakorakamo

po stopnicah kulture. Tu se skriva zmota, tu se skriva vse, kar človeku manjka: narava. Nazaj k naravi! Nazaj k našemu Gospodu Bogu! Nazaj k veri v dobro v ljudeh!

Do sedaj sta vladala sovraštvo in zavist ne samo med Nemci, temveč med vsemi ljudmi na tej Zemlji. Tudi to mora imeti svoj konec. Končalo pa se bo, ko bo vsak našel pot nazaj k veri. Takrat med ljudmi na Zemlji ne bo več sovražnosti. S tem pa je svetovni mir zagotovljen.'

Kaj predvsem pričakuje od vseh, ki želijo priti do izcelitve, je opisal takole (Traberhof, 27.8.1949 zvečer):

„Bodite človek človeku. Ljubite svojega bližnjega kot samega sebe! Ne bodite sovražni in neiskreni, ne delajte nič slabega svojemu bližnjemu! Vi morate biti dobri, dobri drug z drugim. Vedeti morate, da spadate skupaj, pa če ste revni ali bogati. Nikoli ne bodite zavistni! Nekdo ima, drugi pa ne. Najboljše in največje bogastvo ni denar, kot ste si mislili. Največje bogastvo je zdravje. Zdravje je vse, več kot denar. Zato nimate nobene pravice reči za človeka z več denarja, da je bogat.'"

Gröning sam je katolik. Ko iskalcem izcelitev govoril o veri v Boga, ne misli izključno le na svojo veroizpoved. Pogosto poudarja, da ne dela razlik, po kateri poti človek išče Boga, kajti vsi smo samo Božji otroci'. Le vedno znova poudarja brezpogojno poštenje in vestnost pri iskanju Boga; vsako pozunanjanje verskega mu je bilo zoprno. Tako je v svojem govoru bolnike posvaril (17.10.49 v Rosenheimu):

„Človek mi mora samo zaupati, ne samo pred menoj, temveč povsod, vseeno, kje se nahaja. Najtežje pri tem pa je, da se mora človek Božji veri, ki jo nosi v sebi, predati in njej primerno živeti. Naj ne bo samo tako, kot so si ljudje do sedaj predstavljali, da gredo enkrat na teden v cerkev, ponavadi gredo v nedeljo v Božji hram¹ in tam molijo, da so s

---

¹ Pomeni cerkev, tempelj, sinagoga, mošeja itd.

tem za en teden opravili in po tem lahko zopet živijo naprej, kakor jih je veselje in ljubezen. To je narobe. Če rečem, da verjamem v Gospoda Boga, potem moram biti temu ustrezen človek. Tako moram biti vzor, moram pokazati, da sem dober človek.'

Medtem se nek iskalec pomoči zahvali za izcelitev, ki se je pravkar zgodila. Gröning nadaljuje: ‚Zahvala ne pripada meni. Zahvala pripada našemu Gospodu Bogu. Zahvaljajte se mu celo življenje! Dokažite, da ste resnično v Boga verujoč človek! Pojdite v Božji hram¹ in tam pobožno molite! Ne tako kot do sedaj, ko so posamezniki, mogoče tudi večina, šli noter, da bi videli, kaj imajo ljudje oblečeno, jih ogovarjali in še veliko drugih grdih stvari, ki sem jih videl in slišal na lastne oči in ušesa. Tega naj ne bi počeli. Če gremo v cerkev, potem se pobožno zahvalimo Gospodu Bogu za vse, kar je dobrega storil za nas ljudi.'

Te Gröningove besede kažejo na odpor do kakršnekoli tvorbe sekt okrog njegove osebnosti.(...) Ljudi pošilja v Božje hrame njihove lastne religije. Od njih zahteva poglobljanje njihovega verskega življenja. (...) Tako se je pri poslušalcih vedno ugotovilo, da so se čutili močnejše, ne v nekem novem ali spremenjenem, temveč v svojem lastnem verskem prepričanju. V izcelitvah so videli vidno potrditev svojega prepričanja, da so z zahvalnimi molitvami v svoji cerkvi² izprosili izcelitev, ne da bi kdorkoli to zaničeval.“

---

¹ Pomeni cerkev, tempelj, sinagoga, mošeja itd.

² Pomeni glede na religijo

12. Veliki preobrat

Trampler nadaljuje:

„Želim, da ste vsi dobri in verni“, pogosto pravi Bruno Gröning svojim poslušalcem. Izceljene opozarja na moč zla in ostri njihovo pozornost za to, da zla ne prepoznajo samo v odbijajočem, temveč še veliko prej v vabljevem, ne glede, kako se je želelo pritajiti.

Nekoč mi je na eno vprašanje odgovoril: „Danes je bržkone tako, da je devet desetih ljudi nekako ujelo zlo. Jaz moram vse postaviti na glavo. Moram jih odtrgati od zla, da bo na koncu devet desetih dobrih“. Vlogo zla, kot nasprotnika in za merilo dobrega, ima za večno. Vedno bodo obstajali ljudje, ki se bodo zavestno odločili za zlo tako, da se iz njega ne bodo mogli več rešiti. Nasproti temu Gröning meni, da je večina vseh ljudi, ki je delala in dela zla dejanja, samo žrtev negativnih vplivov okolice in lastnih slabosti, vseeno pa nekako nosi v srcu željo po dobrem. Njim bo še posebej pomagal. (...)

Na enem takih predavanj o dobrem in slabem sem postavil vprašanje o svobodni volji. Še posebej natančno in odločno je Gröning zavrnil poseganje v človekovo svobodno voljo. „Jaz smem pomagati ljudem, da najdejo pot k dobremu, ne smem pa mu odvzeti odločitve, niti ga ne smem prisiliti. Vsak mora najti svojo pot.“ Prav zaradi razloga, da se človekove svobodne volje ne sme dotakniti, zavrača sugestijo in hipnozo kot nekaj hudičevega. (...)

Kar so govorili najrevnejši med najrevnejšimi, z neozdravljivimi boleznimi obremenjeni, čakajoč na Gröninga pred Traberhofom, je jasno pokazalo, da so bili ravno oni tisti, ki so mu ostali privrženi z ganljivo navezanostjo in vdanostjo. Poleg samega izceljevanja so se ti počutili srečne in zaščitene, da so brez dokazil o revščini, obrazcev,

vprašalnikov in formalnosti enkrat srečali prijazno pripravljenost pomagati. Predvsem sramežljivi siromaki, ki so bili nezmožni zbrati še denar za svoje zdravje in se zato tudi niso naučili prositi drugih, so z neizmerno hvaležnostjo občutili človeško veličino moža, ki jim je nesebično pomagal, ne da bi jih vprašal za ime.

Kdor Gröninga še ni bližje poznal, ga je najprej vprašal: ‚Katere bolezni izceljujete?‘ Gröning je razložil: ‚V osnovi lahko vse bolezni, ne pa tudi vsakega človeka. Pri nekaterih posebno težkih boleznih je odvisno od stadija, v katerem se iskalec pomoči nahaja. Obstajajo bolezni, ki jih lahko v trenutku izvleče.‘ Preostali iskalci pomoči pa se morajo pripraviti na daljše obdobje spreminjanja. ‚Jaz moram oživiti,‘ pojasnjuje, ‚kar je že dolgo ležalo mrtvo. Ne da se vedno takoj čutiti, da je vstopilo novo življenje. Pogosto je moral nekdo dolgo čakati, potem pa se je nenadoma zgodilo, če ga seveda ne prevzame zli duh dvoma in nezaupanja.‘ Iskalcem izcelitve, ki se morajo pripraviti na daljše čakanje, rad pove: ‚Obrnjeno je tudi nekaj vredno.‘ Dejansko te besede vedno znova ponavlja. Tisti, ki so mu te besede namenjene, se mora jasno zavedati, da se je v njem preobrat zgodil, od njega samega pa je odvisno, kaj bo iz tega naredil. Enega svojih govorov je zaključil: ‚Samo na vas samih je, kako boste sedaj to zdržali.‘

Ohranitev izcelitve nedvomno od izceljenih zahteva zvrhano mero vere in duhovno disciplino. Na tej kritični točki se odloča o trdnosti ponovno izprošenega zdravja. (...)

Regelung bolečina je tudi tista, ki najpogosteje zmede iskalce izcelitve. "Regelung bolečina mora biti", pravi Gröning. Pogosto se dogaja, da se posamezniki ob nastopu teh bolečin ustrašijo, da se je vse povrnilo in rečejo: ‚Sedaj je še slabše, pojdimo k zdravniku.‘ Gröning: ‚Zatorej vas opozarjam, ko pride Regelung bolečina, da zdržite. Nič hudega se ne bo zgodilo, le-to, da človek postaja zdrav.‘ (...)

K obveznemu zaupanju sodi tudi, da iskalci pomoči smejo Gröningu povsem zaupati, da izcelitvena moč v ljudeh deluje in napreduje sama, četudi je bila prejeta samo enkrat in da je Gröning, kot je rekel, nenehno prisoten pri bolnikih, da jim pomaga, četudi so med njimi največje prostorske razdalje. ‚Kdor ima zaupanje, gre sedaj domov, kdor ne zaupa, ta ostane‘, je moral povedati mnogim iskalcem izcelitev, ki so vedno znova tarnali, da bi lahko prejeli več, ko za njim potujejo povsod in so s svojimi željami nenehno izvajali pritisk nanj. V resnici so s svojo naglico in nemirom ovirali lastno izcelitev in četudi dnevno vidijo Gröninga, dosežejo veliko manj kot nekdo, ki skromno in verno, mogoče s kroglico v roki, nosi v sebi mir. Pot v notranjost je tista, ki vodi k cilju! Skromnemu, zaupanja polnemu in vernemu da Bog vse. Tako je Gröning nekoč opomnil iskalce pomoči. Jasno se je obrnil proti tistim iskalcem pomoči, ki so zahtevali pomoč njegove izcelitvene moči kot zavarovanci, ki zahtevajo nadomestilo, za katero so plačali takso, ali pa mu delijo napotke, kako naj izvrši svoje poslanstvo (seveda najprej pri njih!). (...)

Kdor je zrel in sposoben koncentracije za ‚pot vase‘, ne bo odvisen od Gröningove fizične prisotnosti, ker čuti v vsakem nagovorjenem predmetu moč, celo prek mostu misli jasno čuti njegovo (Gröningovo) metafizično prisotnost. Izceljujoča kroglica (ali katerikoli drug nagovorjen predmet) je po Gröningovih besedah stalna in resnična povezanost tako z njim, kot tudi z izcelitvenim, Božanskim tokom. Oboje je bržkone potrebno za izceljujoče delovanje. (...)

Gröning: ‚Če sem se dotaknil kroglice, male prispodobe našega sveta, potem se vanjo ponovno stečejo vsa žarčenja, ki tečejo okoli Zemlje in povežejo človeka z nebeškim žarčenjem v povezanost, ki se nikoli ne izčrpa.‘ Od trenutka naprej, ko človek vzame v roke to kroglico, doživi popolno spremembo. Vsi centri za dražljaje v človeškem živčnem sistemu se vklopijo, tako, da se tudi krvni obtok ponovno požene. Vse bolezn

v organih in sklepih bodo tako premagane z nadvlado izcelitvenega toka, četudi so to težke bolezni, kot so tbc, kostna gniloba, celo sprememba hrbtenice in kosti ter začetni stadij raka. Ničesar takega ne obstaja, proti čemer se s kroglico ne bi dalo boriti. ‚Seveda‘, sprejme Gröning moj ugovor, so ljudje, ki so dobri in verni v sebi in v začetku ne vedo, kaj bi s kroglico počeli. Njihova napaka je v nepotrpežljivosti. Pri mnogih ljudeh je čutni živec tako oslabil in otopel, da mora najprej oživeti. Traja pa lahko minute, ure, dneve in tedne, preden je sposoben na novo zaživeti. Moč kroglice je vseeno začela delovati takoj, ko jo je dotični vzel v roke, samo bolnik sprva tega še ni mogel občutiti.‘ (...)

Pri uporabi nagovorjenih predmetov je poleg notranje priprave zelo pomembna tudi na prvi pogled majhna zunanja malenkost. Sedeti je potrebno s prostim hrbtom in ne prekrizanih rok in nog. Križanje rok deluje, po Gröningovem mnenju, kot kratek stik življenjskega toka v zgornjem delu telesa, prekrizane noge pa enako delujejo v spodnjem delu. Kdor te napake počne iz navade, lahko dolgoročno navleče nase celo zelo hude bolezni. (...)

Vprašal sem ga tudi to, če bo svojo energijo odnesel s seboj v grob. ‚Ko mene ne bo več, bodo ljudje že tako daleč, da se bodo lahko sami izceljevali.‘“

Pod naslovom „Veliki preobrat“ Trampler v zaključku svoje knjige med drugim piše:

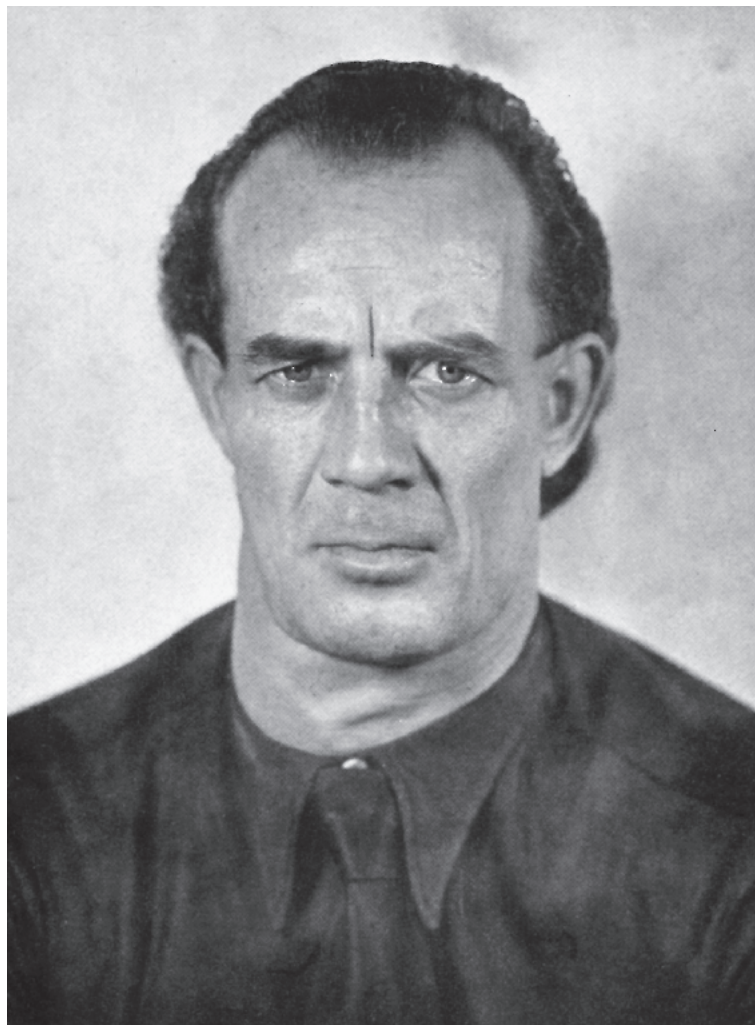
„Obtožba zoper nek, v pravem pomenu besede strahoten čas, je bila v osnovi podana že s pojavom iskalcev pomoči na Traberfofu pri Rosenheimu. Tožba je zapisana v več kot četrtilijona pisem, naslovljenih na Bruna Gröninga, pogosto še bolj pretresljivo zapisana med vrsticami.(...) Tehnično materialistični razvoj je prek specializacije vodil k razdelitvi enotnosti celotnega življenja in velikim iznajdbam, ki so služile predvsem želji po razširitvi uničujočega delovanja, kot še nikoli pred tem. (...)

Mi moramo iz mehaničnega obdobja zakorakati v organsko-živeče obdobje, v katerem moči tehnike v širšem pomenu ne bodo več demoni, temveč služabniki ljudi in bodo za odnose med ljudmi veljala zopet tista pravila, ki izvirajo iz velikih kulturnih religij. (...)

Gröning je napovedal, da se bodo ljudje že v času njegovega življenja naučili, kako se lahko z močjo, ki jo posreduje, sami izcelijo. A med vsako sedanostjo in tudi vsako prihodnostjo samo-izceljevanja ljudi mora obstajati nekaj: veliki preobrat!

V čem mora biti ta preobrat, k čemu naj bi nas vodil, to najjasneje spoznamo, če raziščemo, kam nas je napačna pot, kateri smo že dolgo časa sledili, resnično pripeljala. (...)

No, da nekdo iz neznane neskončnosti črpa izcelitveni tok in s svojim dotikom lahko vnese življenjsko moč v vsako stvar na svetu, hkrati pa s to močjo, ki jo ima v rokah, ne želi nič drugega, kot da se ljudje osvobodijo samomorilskih blodenj materializma in spoznajo resnico o moči nad njimi. To je lahko znak, ki naznanja resničen preobrat časa. Vsa atomska mesta, njihova armada delavcev in znanstvenikov ne zmore ustvariti tiste dobre, izcelitvene moči, ki vernikom priteka iz ene same kroglice, katere se je dotaknila Gröningova roka.“

„Ničesar ni, kar ljudje še niso poskusili, da bi z mojim imenom
in mojo osebnostjo sklepali kupčije.(...) Dajem vam na znanje, da se jim ni posrečilo!“

III. DEL

ODPOR IN NASPROTNE SILE

Od tistega dne, ko so Bruna Gröninga zvelikli v javnost, jih je veliko zaslutilo v tem majhnem možu iz Gdanska fantastično poslovno idejo. Mnogi so upali, da bodo prek njega obogateli in postali slavni. Tu je bil mož, ki je naredil nekaj, česar še ni bilo. Na drugi strani pa je na tisoče, sto tisoče iskalcev pomoči, ki so upali na pomoč in izcelitev prek tega moža. Komur bi se uspelo postaviti med obe strani in zbrati skupaj iskalce izcelitev za Bruna Gröninga – seveda za ustrezno plačilo – ta je preskrbljen.

Vedno znova so se okoli Bruna Gröninga pojavljali ljudje, ki jih je pritegnilo k njemu kot svetloba pritegne večče. Okoli njega so se gnetli s svojo navidezno pripravljenostjo pomagati, ga vse življenje oblegali in mu obljubljali pomoč, a vse samo zaradi svojih koristi. Njihov edini smisel je bil lastni dobiček.

Bruno Gröning je 1952. v svojem življenjepisu napisal:

„Z uspehi sta se pojavili dve negativni posledici:

1. Zdravniki in zdravstveni uradi, ki so mi prepovedali delovati, češ da nisem zdravilec s strokovnim izpitom, in
- 2 tako imenovani menedžerji, sekretarji, ‚pomočniki‘ in takšne mračne pojave.“

O prvi skupini bomo še govorili v četrtem poglavju te knjige. V nadaljevanju se želimo posvetiti predstavnikom druge vrste in njihovim spletkam. Toda najprej se bomo posvetili Gröningu samemu. Podtikali so mu, da se je hotel z bolniki v stiski okoriščati.

1. „Zdravja se ne da kupiti“

Na vrhuncu – o njem se je razvedelo po vsem svetu – sta se pred Brunom Gröningom odprli dve poti: prva, ki bi ga naredila najbogatejšega moža na svetu in bi mu prinesla čast in slavo ter druga, ki bi ga peljala naprej po kamniti in trnovi poti ponižnosti in žrtvovanja.

V prvi številki časopisa „Preobrat“ 1950. lahko med drugim preberemo:

„Za Gröninga bi bilo enostavno postati najbogatejši človek na svetu, če bi zdravje pri njem lahko kupili. Verjetno mu tega ne bi zamerili, ker bi bilo s tem njegovo delovanje ‚v duhu časa‘. On pa ne želi nobenega denarja, samo notranji preobrat. Od bolnikov, ki pridejo k njemu, pričakuje resničen življenjski obrat, s tem pa razbija vsa merila, po katerih ga merijo njegovi sodobniki in zbuja sume pri vseh tistih, ki ne morejo razumeti, da človeka dvajsetega stoletja denar sploh ne zanima.“

Bruno Gröning sam je k temu nekoč pripomnil:

„Zdravja ne jemljem v zakup in ga tudi ne prodajam naprej. Bogati in revni so zame enako revni. Kaj mislite, kaj vse so mi že ponudili? Avtomobile, tudi luksuzne, toliko kot bi želel, vile, viteške posesti, gradove, denar, zlato, vse mi je bilo že položeno k nogam.“

Prizadevanje Bruna Gröninga pa je bilo le pomagati in izceljevati ter voditi ljudi nazaj k Bogu:

„Rad bi, da ste vsi dobri in verni. Želim, da ponovno najdete resnični Božji instinkt, ki ste ga izgubili. Moja naloga je to doseči.“

Ponudb, s katerimi bi lahko zaslužil, je imel dovolj. Tako je npr. v „Die Wochenpost“ 4.5.1950 pod naslovom „Gröning v novi luči! Dolarji so vabili... Gröning ni šel“:

„Nenadoma je mir pretrgal ropot motorja. Pred vhodom

se je ustavil avto. Zvoki postajajo vse glasnejši, zahtevajo Gröninga. Na vratih se pojavi moška postava in poroča, da je pravkar prišel nek ‚Američan‘ in nekdo s filma, da bi se z njim pomenili o pomembnih stvareh. Šlo je za nekega ameriškega novinarja, ki je zastopal mednarodno tiskovno agencijo, in gospoda neke vodilne nemške filmske družbe, ki sta Bruna Gröninga želela povabiti na ameriško turnejo. Gröning je z zanimanjem poslušal in bil takoj pripravljen pristopiti k ožjim pogajanjem. ‚Šlo naj bi za gostovanje, gospod Gröning!‘ za uvod pove ameriški novinar in poskusi herfordskemu čudežnemu zdravniku prikazati že razdelan plan. Čez nekaj tednov naj bi Gröning odpotoval v Ameriko in tam izceljeval bogate paciente*. Prihodek naj bi mu potem služil za izgradnjo izceliteljskih centrov v Nemčiji.

Ker je bilo potrebno teren najprej propagandno pripraviti naj bi Bruno Gröning ne potoval z letalom, temveč z ladjo. Po kratkem razmisleku je Američan še dodal, da je že poskrbel, da lahko Gröningu predstavi naključno prisotne bolnike na ladji, na katerih bi lahko izvajal izcelitvene poskuse.

‚To bo fantastičen uspeh‘, je producent izrazil svoje mišljenje Gröningu. ‚Vi sploh nimate predstave, kakšen sprejem vas čaka v New Yorku. Vsekakor pa se morate zavezati, da se boste držali načrtovanih terminov. Le tako bomo lahko zagotovili nemoten potek turneje!‘

‚Za množična izceljevanja vam bodo na voljo različne dvorane‘, je poudaril Američan, ‚tako na primer Madison Square Garden v New Yorku, kjer lahko najde prostor več kot 20.000 ljudi. Že sedaj lahko zagotovimo polno hišo. Seveda bo to gledalce tudi nekaj stalo.‘

‚Mislim, da bi se lahko zahtevalo od 5 do 30 dolarjev za eno mesto‘, je dopolnil gospod iz filmskega sveta in nadaljeval: ‚Lahko bi organizirali tudi obisk pri kvekerjih

---

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46.

in drugih humanitarnih organizacijah. Izcelitve morajo biti pri teh seveda brezplačne. Istočasno bi lahko poskusili po državah organizirati interesne skupine. Osebno bomo poskrbeli, da v času vašega bivanja onemogočimo stike z zoprnimi špekulanti!“

Takšne in drugačne ponudbe je Gröning vedno znova prejemal. Tako je npr. v nekem predavanju pripovedoval:

„V tem Krogu prijateljev (v Franciji) je bila (...) mlada žena. Rekel sem ji: ‚Vi imate eno srčno željo.‘ Slučajno je znala nemško. Obvladala je več jezikov. ‚Eno srčno željo in sedaj vam je izpolnjena. Ni vam treba verjeti. Imate nalogo, da se o tem prepričate! Zahvaljujem se vam iz vsega srca, da tu verjamete še za vašo mamo in je vaša edina srčna želja, naj ima mama ponovno zdravo telo. Sedaj se lahko takoj prepričate.‘ Osupnila je, skočila pokonci in rekla: ‚Da, to drži, dragi gospod Gröning!‘ Odgovoril sem: ‚Po naključju.‘

Resnično se je takoj prepričala. Takoj je poklicala naravnost v Ameriko in se o tem prepričala. ‚Verjamem.‘ Pogovarjala se je več kot eno uro. Seveda ni bistveno, kako dolgo; več tudi ni mogla povedati. Zatem me je še iskala in me želela o tem obvestiti. Slučajno me je našla, a šele tretji dan, ko je naletela name po naključju, naključju sredi ulice.

Ponudila mi je vse, kar ima. Ne milijone, temveč milijarde dolarjev, ogromno posestvo – vse. Lahko bi sprejel vse to, kar sem ji tudi povedal, samo pod enim pogojem: če od vsega tega ni nič mojega, temveč smem dati naprej najrevnejšim izmed najrevnejših – za bolne. Odgovorila je: ‚Da.‘ Sedaj pa je tudi ona imela pogoj. Povedal sem ji: "Na vaš pogoj, da si me zaradi denarja želite lastiti, ne pristajam." (...)

Vidite, ne pustim se niti zvabiti, niti zapeljati. Tudi tu ne. Da, tudi čedna – kar razumete pod čeden – čedna ženska je. A to me ne more zapeljati, to me ne more zvabiti. Če bi bil z njo – pravilno ste doumeli – bi sebe in tudi vas – pozabili

ste reči - prodal. Najlepša hvala, da ste tudi vi to spoznali. Le vesel in srečen sem, da nisem tega storil!“

Njegovo najgloblje prepričanje bi temu nasprotovalo. Nekoč je ob neki drugi priložnosti povedal:

„Ljudem sem dal vedeti, da jim poklanjam svoje življenje na tej Zemlji in jim ga v celoti dajem na razpolago.“

Enkrat je celo povedal:

„Živim, da bi človeštvo lahko živelo dalje.“

Za izpolnitev svoje misije, pokazati vsem ljudem na tej Zemlji pot k zdravju, sreči in veri, pa je potreboval pomočnike. In veliko jih je ponudilo svojo pomoč. Kaj pa so naredili?

2. „Gröningov življenjepisec“ Egon Arthur Schmidt

Brž ko je delovanje Bruna Gröninga v Herfordu postalo javno, se okoli njega niso začele zbirati samo množice bolnikov, temveč tudi poslovno usmerjeni pomočniki. V intervjuju za „Neue Blatt“ je Bruno Gröning o tem dejal:

„Poznate poročila, ki so takrat alarmirala celotno Evropo, celo ves svet. Začelo je vrveti. Bil sem preobremenjen. Okoli mene so se zbrali možje, ki so zahtevali več, kot sem lahko dal in me zlorabili. Njim in razmeram nisem bil kos. Večkrat sem prosil za pomoč različne organe oblasti, urade in javne osebe. Naletel sem na gluha ušesa in pomoči ni bilo od nikoder. Nič se ni spremenilo.“

Eden izmed mož, ki so se zbrali okoli Bruna Gröninga, je bil heidelbergški novinar Egon Arthur Schmidt. Organiziral je dogajanje okoli herfordskega Wilhelmsplatz-a in vodil dvomljivo delo v javnosti za in proti Gröningu.

1950. je Bruno Gröning opisal dogajanje v Herfordu in njegovo takratno željo:

„Seveda je sčasoma s strani tiska, zdravnikov, predvsem pa bolnikov začelo prihajati neznansko število pisem, ki jim sam nisem bil več kos. Zakonca Hülsmann, kot tudi novo prišli gospod Egon Artur Schmidt so bili pripravljeni pomagati, to pomeni, mi odvzeti dodatno delo, kot je urejanje pošte, razporeditev bolnikov itd. Načrtovali smo izgradnjo t.i. ‚kroga‘ okoli mene.

Gospod Hülsmann, ki je bil moj gostitelj in mi je tako velikodušno dal na razpolago celotno stanovanje, je želel postati moj zaupnik in pooblastil sem ga za pospeševanje in nadzorovanje Kroga ter izvedbo nujnih priprav. Gospodu Hülsmannu sem dal ustrezno pooblastilo ter odredil v prisotnosti gospoda in gospe Hülsmann ter gospoda Schmidta sledeče:

Našla naj bi se pot za urejanje prihajajoče pošte, še posebej naj bi se registrirala pisma, v katerih je dostikrat priložen denar iskalcev izcelitev. Pisem nikoli ne sme odpirati ena sama oseba, temveč le ob prisotnosti prič. Prisotnost prič naj bi služila za ovržbo indicev v pismih, kjer je bila vsota omenjena, ne pa tudi priložena. Tu sem se bal goljufov, ki bi kasneje zahtevali vračilo denarja, ki pa ni bil priložen.

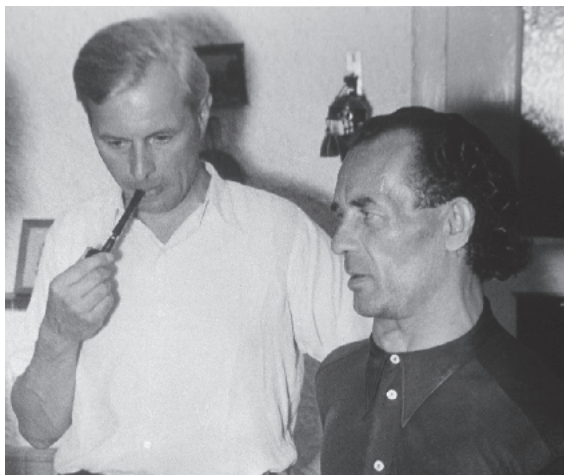
V skladu s predpisi naj bi bil prihajajoči denar namenjen za:

- poslovne stroške,
- iskalce izcelitev, ki si niso mogli privoščiti poti do mene in naj bi jih tu podprli.

Iz ostanka denarja naj bi se razvijalo socialno delo, kot sem se pogovarjal s predstojnikom fare v Herfordu.

Postopno naj bi se razvili izceliteljski centri, kjer naj bi do mene prišli bolniki brezplačno in bili temeljito obravnavani. Še posebej revni naj bi bili deležni ene ali več podpor.

V primeru, da bi se izkazali še kakšni presežki, bi ti bili namenjeni za izgradnjo med vojno uničenih cerkva ne

Egon Artur Schmidt

glede na religijo in nadalje, kolikor bo mogoče, načrtujem izgradnjo naselja za revne, ki so med vojno poleg domovine izgubili še dom in vse imetje, da bi jim tako pomagal do novega doma.“

Ko je Bruno Gröning junija 1949 zapustil Herford, je Schmidt dokončno prevzel vajeti v svoje roke. Bruno Gröning je v svojem življenjepisu o tem napisal:

„V času moje odsotnosti iz Herforda se je gospod Egon Artur Schmidt (...) oddaljil od tistega, za kar sem ga pooblastil, da se v skladu s predpisi zavzema za izvrševanje vseh formalnosti, nujnih za predlog, ki smo ga naredili jaz, on sam in gospod Hülsmann o ustanovitvi društva ‚Prstan prijateljev Bruna Gröninga‘, kjer bi storili vse, da društvo ne bi moglo biti napadeno v nobenem primeru, z nobene strani.

V ‚Prstan prijateljev Bruna Gröninga‘ je prišlo dnevno 6.000 do 7.000 pisem. (...)

To društvo ‚Prstan prijateljev‘ je sicer bilo ustanovljeno, vendar pa ni imelo pričakovanega uspeha. Lahko sem ugotovil, da denarja priloženega v pismih, le-teh je bilo preko milijon in bi vsota morala znašati več 100.000 DM, ni bilo več. (...)

Do takšnih nepravilnosti je lahko prišlo le, ker Egon Arthur Schmidt ni držal svoje obljube, da se bo držal mojih izrecnih navodil in delal v ustaljenih okvirih. Po navedbah prič je znal vse tako dobro voditi, da je s prihodkom od bolnikov ‚ozdravel‘. Da pa se je lahko izognil vsaki odgovornosti, je poveril vodenje društva ‚Krog prijateljev Bruna Gröninga‘ nekemu profesorju Berndtu. Nanj kot predsednika je bila potem na policijskih zaslišanjih zvaljena vsa krivda. (Dokazi ležijo tu pred menoj). Kot pretkanemu novinarju je bilo Schmidtu lahko umestiti nek za in proti članek v tisk, iz tega zaslužiti in me ob tem še s serijo člankov očrniti, da sem v javnosti potem moral veljati za najslabšega, najbolj umazanega človeka, tako, da so bili celo sami uradi zmedeni. Pozneje pa se je pretvarjal, da je on - nedolžni Angel - ni vedel, da bo tisk članek objavil v takšni obliki. Moji očitki so bili, kot bi govoril vetru.“

1950. je Bruno Gröning o Schmidtu pisal dalje:

„Schmidt je vsekakor uporabil največjo prefinjenost. Njegovo spletkarjenje je ostalo prikrito tudi gospodu Hülsmannu. Stvari je prikazal tako, da se je Hülsmann vedno znova dal prepričati o domnevni Schmidtovi iskrenosti.

Sam sem gospodu Schmidtu striktno naročil, naj ne dela ničesar brez mojega vedenja in mojega pristanka. Pridržal sem si tudi pravico do vpogleda v poročila o preiskavah, o izgradnji dela, v kartoteke itd., tudi zaradi lastne varnosti. Gospod Schmidt se je strinjal z vsemi mojimi predlogi, izcimilo pa se je drugače. (...)

Schmidt naj bi po navedbah policije, kot sem pozneje izvedel, ustanovil poslovalnice za pridobivanje novih članov na

različnih mestih po Nemčiji. Glede na policijsko poročilo naj bi Schmidt velike vsote denarja, ki jih je dobival s promocijo mojega imena, porabil po lastni presoji. (...)

Sam od vsega prilaščenege denarja nisem prejel niti pfen-inga. Moje največje prizadevanje je bilo in je še danes, imeti izcelitveni center, da bi lahko opravljal svoje delo v urejenih razmerah.“

Bruno Gröning se je razšel s Schmidtom že leta 1949, toda novinar se je ponovno začel vrteti okoli njega leta 1952. Bruno Gröning v svojem življenjepisu 1956 piše:

„Oktobra 1952 sem v Herfordu ponovno srečal E. A. Schmidta in sicer zato, ker me je pisno zaprosil za srečanje. E. A. Schmidt me je nenehno prosil, če sme popraviti vse, kar je do sedaj slabega storil in mi zagotovil, da želi sedaj le še korektno delovati. Navkljub trdnim zagotovitvam sem bil skeptičen, vseeno pa sem mu želel dati še eno priložnost, da se kljub temu, da je bil bolj ali manj vsega kriv, rehabilitira. On sam je bil tisti, ki mi je prosoje ponudil knjigo ‚Čudežne izcelitve Bruna Gröninga‘, ki jo je že napisal in je vsebovala opise v skladu z resnico, ki so bili nepreklicno – kot je poudaril – za objavo, da bi z njo lahko izrazil, kar si misli o meni (...). Ker Schmidt ni odstopil od svojih namer in se me je veliko bolj neposredno oklepil ter mi vedno znova zagotavljal, da želi vse vložiti v to, da se moje delovanje tako zgradi, kot je bilo mišljeno in načrtovano od vsega začetka ter ustno in pisno pristopal k meni z novimi predlogi, sva postopoma prišla skupaj in končno sem sprejel njegovo ponudbo. A kmalu, čeprav mi je nenehno kazal svojo pozitivno stran, je ponovno lansiral v časopis zelo umazan članek o meni, kar lahko tudi dokažem. Po tem sem ga zaradi tega ponovno kar najstrožje oštel. Spet se je opravičil, da ni vedel, da bodo časopisi vse tako prikazali. Kot sem doumel in sem lahko ugotovil na podlagi mnogih primerov, je za vse nastale

zmede iz takratnega (herfordskega) časa odgovoren, pa tudi kriv samo in izključno E. A. Schmidt.

Ko sem mu ponovno kar najostreje očital in mu jasno povedal, da na takšni osnovi najino sodelovanje ni več mogoče, se je končno umaknil. Potem, ko ga je celotna uprava "Gröningove zveze"* pri kateri si je želel prigrabiti vodilni položaj zavrnila, je pokazal svoj pravi obraz. Sprožil je postopek proti meni na osnovi izmišljenih obtožb, podal je ovadbo, ki se je opirala na neresnične trditve, s tem poskušal zavesti sodišče, meni pa povzročiti precejšnje težave.“

3. Poslovno spretni znanstvenik

Tudi odločilni, na heidelberških preiskavah udeleženi zdravniki so zavohali v Brunu Gröningu dober posel. Želeli so ga izkoristiti in na račun njegovih sposobnosti krepko zaslužiti. Bruno Gröning je o tem napisal:

„Finančne zahteve, ki mi jih je v tem kontekstu postavil profesor F., so bile zame nesprejemljive. Seveda smo se o tem veliko pogovarjali tudi z gospodi, ki so želeli ta projekt finančno podpreti. S predlogi gospoda profesorja F. se nisem mogel strinjati in sem ga zavrnil, ker:

1. nisem razpolagal z nobenim denarjem. Tako tudi nisem mogel prevzeti nobenih finančnih obveznosti, ki jih ne bi mogel izpolniti,
2. nikoli nisem nameraval iz celotnega projekta narediti posel.

Vse to je bilo nemogoče zahtevati od mene. Obenem pa sem želel delati samo to, za kar sem bil poklican: pomagati iskalcem pomoči in biti zato na razpolago tako zdravnikom

---

* glej „Gröningova zveza“, III. del, poglavje 9, str. 98

kot tudi psihoterapevtom, nikoli pa iz vsega tega delati posel.

Gospod profesor F. mi je v skladu s celotno klavzuro zagotovil, da mi bo dal on, kakor tudi gospod profesor W. pozitivno izvedensko mnenje. Prejel ga nisem nikoli, celo nasprotno, vse so obrnili meni v škodo.

Tudi tukaj sem moral ponovno ugotoviti, da se poslovni strani pripisuje največja vrednost. Kje so torej vsa trdna zagotovila o odprtju poti zame, da bi lahko svobodno deloval?

V prvem sodnem procesu proti meni leta 1951 je državno tožilstvo zahtevalo izvedensko mnenje od že znane heidelbergške klinike. S tem izvedenskim mnenjem si sodišče ni moglo dosti pomagati, ker ni odgovorilo na vprašanja, ki jih je sodišče postavilo. To izvedensko mnenje mi je dalo ponoven dokaz, da je bila negativna stran dovolj dobra zame, ker se namere za poslovno sodelovanje niso uresničile, kot so imeli gospodje v mislih. Izvedensko mnenje je bilo povsem birokratsko. V njem je bilo zbrano vse, tudi negativno kar se je na sodišču nabralo o meni in še ni bilo razjasnjeno. To tako imenovano izvedensko poročilo jim ni bilo ravno v čast. Z njim so mi namreč ponovno dokazali, kakšni so lahko ljudje. Hkrati pa to ni bilo v čast niti medicini niti psihoterapiji. Seveda se ne prištevam k ljudem, ki vse obravnavajo enako, temveč to obravnavam kot izpade in tu znam ločevati zrno od plevela.

Zaradi ravnanja zgoraj navedenih gospodov iz medicine in psihoterapije je tisk takoj navdušeno izkoristil priložnost, da na podlagi snovi, ki jo je imel na razpolago, osvetli negativno stran.“

V intervjuju za „Vegetarische Universum“ iz leta 1951 se je Bruno Gröning opredelil do omenjenega izvedenskega poročila:

„Gospodje uradni znanstveniki so si zadevo precej olajšali in predložili na triinsedemdesetih straneh povzeto z veliko

truda zbrano in zagotovo resnično dragoceno visoko izvedensko poročilo. Moje celotno dosedanje življenje so vzeli pod drobnogled, začeni z dojenčkom, nato so na podlagi tega vlekli zaključke, ki po mojem mnenju, to smem tu javno povedati, človeku dvigajo lase pokonci. Uboga znanost! In zato je tu čas in denar. Medtem pa milijone ljudi gineva v bolezni ter trpljenju in do sedaj jim še zdaleč ni uspelo uspešno zatreti t.i. velikih ljudskih bolezni, kot so: revma, putika, tuberkuloza, multipla skleroza, rak in še veliko drugih. Sam nikoli ne vohljam po zasebnem življenju katerega koli gospoda; zagotovo imajo tudi svoje zasebno življenje, a to me ne zanima. Svoje življenje preživljam tako, da lahko odgovarjam pred Bogom in tistimi, ki pričakujejo mojo pomoč. Sicer pa sem svoje sposobnosti že neštetokrat dokazal. A temu gospodje niso posvečali pozornosti; česar očitno tudi niso želeli. Mogoče jim je manjkalo za to kakšen organ, ki bi doumel drugačne stvari ali pa so otopeli v strokovnjaškem napuhu, ki jim ne dopušča razumeti, da obstajajo drugačni ljudje, ki lahko nekaj naredijo na svoj način.“

1952. se je Bruno Gröning ponovno vrnil k omenjenemu izvedenskemu poročilu:

„To drugo, birokratsko sestavljeno izvedensko poročilo je sestavljeno skupaj iz blata in umazanije. To so proti meni širili ljudje najbolj nizkotne sorte. Ta sodni spis bi zdravnike – tj. oba gospoda visoka izvedenca – razgalil, ter s tem zrušil njuno poročilo. Vse skupaj pa je le najboljši dokaz, da se šolska medicina ne ženira pred ničemer in mi je dala jasno vedeti, da me želi dokončno uničiti. Zato sta oba vedela, kako vse usmerjati.“

4. Špekulant iz Traberhofa

Dogajanja na Traberhofu so poleg deset tisoč iskalcev pomoči pritegnila tudi veliko špekulantov, ki so želeli obogateti na račun Gröninga oziroma stiske bolnih.

Ob pogledu nazaj na svoje delo v javnosti je Bruno Gröning 1950. zapisal:

„Glede tega sem povabil domači in tuji tisk na konferenco. Rotil sem jih, naj prenehajo z izdajanjem senzacionalističnih člankov, ker je stanje v takšni obliki neznosno, obenem pa sem potreboval čas za ustanovitev izceliteljskih centrov, kjer bi lahko bolnike izceljeval v urejenih razmerah. Toda tisk ni upošteval mojih želja in prošenj, bilo jim je samo do velikih zaslužkov, ki so jih s senzacionalističnimi novicami zaslužili.

Drugi zaslužkarji so bili ljudje, ki so si prek različnih posredovanj izborili dostop do mene. Zahtevali so denar od iskalcev pomoči, da bi jih prednostno pripeljali k meni.

Zopet drugi so si pridobili denar tako, da so ponujali pomoč peščici mojih sodelavcev. Neki gospod Kamschek se je ponudil za vratarja. Mojim takratnim sodelavcem, gospodu Kuhlmannu in gospodični Wolfrum, je zagotovil, da ne bo pustil nikogar v hišo, ki za to ni upravičen. Gospodična Wolfrum je bila iskalka pomoči in se je v zahvalo za izcelitev ponudila za prostovoljno sodelavko (poleti 49). Kuhlmann, poznal sem ga iz Dillenburga, sem ponovno srečal v Herfordu. Sprejel sem njegovo ponudbo za podporo in ga zadržal v svojem spremstvu.

Vratar Kamschek naj bi, kot so mi kasneje povedali, spuščal k meni samo iskalce izcelitve, ki so mu ponudili denar za vstopnino. V začetku tega ni nihče opazil. Kasneje v Wiesseeju, kjer je želel narediti enako kupčijo, sem zvedel, da naj bi od nekega pacienta* prejel 1.200 DM, da je lahko

---

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46.

vstopili. Zato sem zahteval, da ga pripre policija, vendar pa je Kamschek brez sledu izginil.

Gospa Hülsmann mi je nekoč tudi prebrala pismo nekega iskalca pomoči. Iz vsebine je bilo jasno razvidno, da se je Kamschek tretjim osebam izdajal za mojega prijatelja, ki jim bo omogočil sestanek z menoj. V pismu je bilo jasno navedeno, da so iskalci izcelitve Kamscheku plačevali ogromne vsote denarja. Navkljub Kamschekovim mahinacijam nisem smel pustiti bolnikov na cedilu. To pismo se nahaja v rokah gospe Hülsmann.

Nadaljnje poslovne akcije so se nanašale na prepričevanje ljudi, da bodo zaradi dobrega poznanstva z mojimi sodelavci imeli prednost pri obravnavi. V ta namen naj bi iskalcem pomoči pobirali denar. Gospod Hülsmann se je o tem enkrat pogovarjal z menoj in takoj sem predal vse kriminalistični policiji v Münchnu (krim. gl. inšpektor Martin). Kar sem izvedel od gospoda Hülsmanna o tej obliki poslovnih mahinacij, sem takoj predal policiji v preiskavo. To je bilo v pozni jeseni 1949.

Vedno znova sem poudarjal, da sem zavračal vse oblike poslovnih mahinacij, da nisem želel nobene propagande in pridobiti nobenega bogastva, temveč sem, kot sem že velikokrat omenil, želel delovati v urejenih razmerah.

Nekega dne se je pojavil na začetku omenjeni gospod prof. Berndt in me prosil za mojo prisotnost na sklicanem zborovanju njegovega društva. Pristal sem in ko me je na koncu zborovanja prosil, naj za zaključek povem prisotnim par besed, sem njegovo željo izpolnil. Toliko raje, ko sem videl, da je bilo med prisotnimi veliko bolnikov. Ko me je gospod prof. Berndt zatem prosil, da bi imel še isti dan neko drugo prireditev in naslednjega dne še dve pod svobodnim nebom, sem to odločno zavrnil. Prof. Berndt me je rotil na vso moč, naj ga ne pustim na cedilu. Ko pa sem vendarle moral izvedeti, da je Berndt zahteval denar za vstopnino 3 – 10 DM,

sem še toliko bolj vztrajal pri svoji zavrnitvi in še isti dan poiskal svojega odvetnika dr. Rödla, da uradno predstavi moje zadržke glede Berndtovega vedenja.

Nadalje sem pooblastil gospoda Sieteka za boj proti propagandi in poslovnim mahinacijam, izdanim v tisku in na radiu. Od takrat naprej so se vedno znova pojavljale novice za in proti. Sietek se mi je predstavil kot poročevalec ministrstva za notranje zadeve, ki ga je pooblastilo, da natančno poroča o moji dejavnosti. Sieteka nisem z ničemer oviral, temveč sem pogosto poudaril, da nimam kaj prikrivati. Tako je bil Sietek vedno bolj na moji strani. V moji bližini se je počutil vedno bolje in mi zagotovil, da bo vse to tudi pisno podprl in s tem utišal neresnične navedbe v tisku.

Želel je tudi razkriti vse laži in nejasnosti, da bi lahko poročal oblastem. Zaradi varnosti sem prosil gospoda Hülsmanna, da pomaga Sietku zbrati informacije pri vladi, seveda pa je bilo za Hülsmanna takšno razlaganje iz dneva v dan zelo zamudno. Predvidevam, da je Sietek takrat zmešal Hülsmanna s svojim domišljavim bahanjem, da mi bo z nekaterimi ministri in nekimi Američani pomagal do cilja. Iz tega ni bilo nič. Od Sietkove dejavnosti mi je kot trajen spomin ostala samo ugotovitev, da mu je gospa Hülsmann izročila moje osebne negative (104 kose) iz katerih je naredil fotografije, ki naj bi jih shranil zame, a jih je seveda obdržal zase. Sietek je dobil v roke vse pomembne naslove, poročila o izcelitvah, pisno dokumentacijo o mojih nasprotnikih, ki sem jo želel predati policiji. Prepričan sem, da je Sietek zahvalna poročila in poročila o izcelitvah obdržal zase, tako da nisem mogel nikoli predložiti dokazov o načinu in številu svojih izcelitev. Sietek je želel na meni samo zaslužiti, čim hitreje in čim več, ne da bi moral zato kaj storiti.

Spričo preobremenjenosti z izceljevanjem se takrat vendarle nisem mogel ukvarjati s temi stvarmi. Prav tako se s tem

Zakonski par Hülsmann

ni mogla ukvarjati peščica mojih poštenih sodelavcev, kot so Hülsmannova, gdč. Wolfrum in gospod Kuhlmann.

Čprav želim poudariti, da sem takoj, ko sem prišel v München, zaprosil takratnega načelnika policije gospoda Pitzerja in še druge gospode, npr. gospoda podnačelnika Weitzmanna in gospoda Harwartha v prisotnosti gospoda Hülsmanna in dr. Tramplerja, da se zavzamejo in mi ponudijo dobre ter iskrene sodelavce. Žal so moje prošnje naletele na gluha ušesa. Še bolj sem bil okupiran s poslovneži, ki sem jih napotil k Hülsmannu, a tudi on tega toka ni mogel zaustaviti. Kasneje mi je priznal, da mu ni bil več kos. (...)

Vrvež na Traberhofu (kot ga imenujem) je postal neznosen. Posebej iznajdljivi so služili sredstva za prežvljanje s tem, da so čakajočim prodajali "Gröningove posnetke", ponujali sedeže za izčrpane ter hrano in pijačo. Gospodarica gostišča na Traberhofu, gospa Hagen, je po mojem mnenju naredila najboljši posel takratnega časa.

Nikoli nisem prejel nikakršnega obvestila Rdečega križa, da so prav tako postavili svoje šotore za negovanje težko bolnih, dokler naj ti ne bi prišli k meni. Šele, ko sem enkrat vprašal, kaj pomenijo ti šotori na posesti, sem od prisotnih izvedel za bolničarje Rdečega križa in nato takoj sprejel vse te težke bolnike.“

Kasneje so tudi lojalni sodelavci zapadli v skušnjava, da bi si prislužili denar. Bruno Gröning v svojem življenjepisu iz leta 1956:

„Moj prejšnji gostitelj Hülsmann je za mojim hrbtom postal medtem vnet poslovnež. Vsi so se gnetli okoli mene z obljubo, da mi bodo pomagali priti do dovoljenja za izceljevanje. Ko pa so njihovi posli stekli, so izginili kot bolj ali manj razkrinkani gangsterji. Meni pa so za seboj pustili le slab glas, kar je tisk z veseljem pograbil.“

Hülsmannova sta se kmalu za tem ločila od Bruna Gröninga. Kasneje je gospa Hülsmann tožila Bruna Gröninga za najemnino prostorov v Herfordu in za plačilo njunega dela, čeprav sta Hülsmannova prvotno ponudila svojo hišo na razpolago Brunu Gröningu zastonj in se prostovoljno angažirala zanj. Bruno Gröning je izgubil sodni proces in je moral vse do svoje smrti plačevati mesečne obroke gospe Hülsmann. Prvotno izceljeni sin družine Hülsmann je v Herfordu ponovno zbolel za mišično distrofijo in umrl sredi petdesetih let.

Tudi dokumentarni film o Brunu Gröningu za časa bivanja na Traberhofu, ki se je kratko vrtel in bil od oktobra 1949 predvajan v kinotekah, je služil le enemu namenu, da bi iz fenomena Gröning kovali dobiček. Bruno Gröning je bil filmskemu producentu Rolfu Englerju za projekt v celoti na razpolago, čeprav se ni strinjal z rezultati. O tem filmu je kasneje za nek časopisni intervju povedal:

„Vse se vrti samo okoli formalnosti in okoli kupčij. Iz filma so bili najpomembnejši deli izrezani in film je bil tako iznakažen(...). Tolikokrat so me prinesli okrog kot še nikogar drugega. Povem lahko tudi tu: vrtite in sukajte, kolikor

hočete. Če že želijo o meni nekaj zabeležiti, potem naj mi pustijo dodati pravo stvar. Seveda so mi deloma pustili, da sem se pojavil, vendar pa, kot sem že povedal, so vse najpomembnejše ponovno izrezali. Svet je pač takšen.“

Tudi različne ponudbe za ustanovitev izceliteljskih centrov, h katerim je stremel Bruno Gröning že od Herforda dalje, niso bile pripravljene zaradi sočutja do bolnikov, temveč zgolj iz ekonomskih interesov. Tudi tu je Bruno Gröning dodal svoje mnenje:

„Govoric okoli Traberhofa nisem mogel ustaviti. Zato sem nemudoma prosil gospoda Hülsmanna, naj pregleda različne ponudbe za izceljevalske centre, da bi lahko preveril najugodnejše ponudbe.

Tako sem se nekega dne na povabilo filmskega producenta Englerja odpeljal na grad Elmau. Engler je želel imeti najboljše razmere in ponudbo. Lahko pa sem samo zaključil, da v Englerjevih izjavah ni bilo nič pozitivnega.

Slišal sem, da so neprestano prihajali ljudje, ki naj bi imeli posebno ugodne ponudbe, oziroma bi mi jih želeli predlagati. Veliko se je govorilo, storjenega pa ni bilo popolnoma nič. Dokaz, da se z nobeno ugodno ponudbo nisem niti približal izceliteljskim centrom. Vedno znova sem poslušal besede: prav lepo bo izpadlo, zelo je poceni, ponudbe so velike ter tu in tam se mi, oziroma jaz, zopet pogajamo z enim izmed njih. (...)

Povabila, pretežno zasebne narave, so si sledila kot po tekočem traku. Večinoma so bili to hoteli, gostišča ali penziona (Schwerzenbach, Wiessee, lastnica gospa Beil) in še vrsto drugih. Pri vseh najdenih prostorih se je zgodilo, da so se takoj množično pojavili iskalci izcelitev. Kot mi je znano, gostitelji niso zahtevali denarja za prenočišče in preskrbo. Hülsmann mi je neprestano trobil na ušesa, da si razbija glavo, kako bomo financirali vožnje do težko bolnih. Takrat sem ponovno izvedel, da so nam ponujali brezplačno in z veseljem bencin oz. v začetku tudi avto.

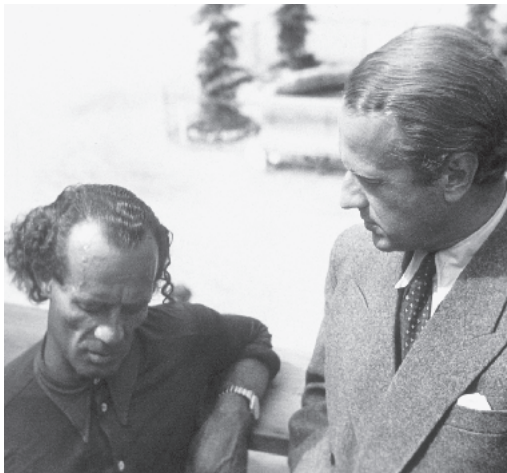
Ustanovitev izceliteljskih centrov je zaradi finančne plati vselej propadla. Ponudniki so zaradi mojega delovanja pričakovali polno hišo in seveda zase polno blagajno. Name in na moje delovanje so še najmanj mislili in tudi ne na vse tiste bolnike, ki so brez denarja prišli k meni v hudi stiski in si v zadnjem upanju od mene obetali pomoč, da jim bo njihovo zdravje povrnjeno.“

5. Novinar dr. Michael Graf Soltikow

Stroka, ki je Brunu Gröningu še posebej škodovala in ga izrabila za povečanje naklade, je bila tisk. Večini novinarjev ni bilo do tega da bi objektivno poročali, kaj šele, da bi pomagali bolnim. Edini interes je bil tudi tu izkoristiti dogajanja okoli Gröninga in zaslužiti. Izšlo je na kupe senzacionalističnih člankov in posebnih izdaj. Objavljenih je bilo ogromno laži, klevet in najbolj nizkotnih žalitev. „Zbirka metuljev“, kot jih je Bruno Gröning imenoval in ob tem zbiral vse njihove objave o sebi, ki so zajele več kot petnajst fasciklov. Bruno Gröning je k temu žalostno pripomnil:

„Toliko je bilo že o meni napisanega in poročanega, a žal je bilo v tem 95% čistih neresnic in laži. Preostalih 5% pa iz nevednosti spreobrnjene resnice!“

Eden izmed najbolj brezobzirnih novinarjev, ki so se drenjali okoli Bruna Gröninga, ko je bival na Traberhofu, je bil že omenjeni dr. Michael Graf Soltikow. Potem ko se je poskusil pririniti do Gröningovega kroga sodelavcev, je objavil skrajno nesramen letak z naslovom: „Poseben list – Gröning razkrinkan“. S tem je sklicujoč se na Egona Arthurja Schmidta, takrat že izločenega iz kroga sodelavcev, želel zbuditi vtis, da so Bruno Gröning in njegovi sodelavci storili različna kazniva dejanja. Bruno Gröning je takoj vložil tožbo zoper Soltikowa. Izkazalo se je, da so bili vsi očitki neresnični. Sloves Bruna Gröninga pa je bil močno omajan. Vse več novinarjev je stremelo k razširjanju laži in klevet o Brunu Gröningu.

Dr. Michael Graf Soltikow

Soltikowi interesi pri dogajanju okoli Gröninga so bili izključno ekonomske narave. Tako je že pred tem posebnim listom objavil vrsto posebnih izdaj pod naslovom „Tu govori Gröning“. Pri tem pa se je izdajal za tiskovnega predstavnika Bruna Gröninga, kar je pripeljalo do sodnega postopka z izdajateljem „Gröningovega slovesa“, ki pa se je obenem tudi čutil kot edini poklicani, da lahko govori v imenu Bruna Gröninga. Za posebne liste z negativno vsebino je Soltikow zaslužil preko 50 000 DM.

Bruno Gröning je o dogajanjih s Soltikowom napisal:

„Soltikow ni bil nikoli sodelavec. Prvič sva se srečala na Traberhofu. Z njim me je seznanil gospod Hülsmann, kjer se je predstavil kot grof in novinar. Soltikow mi je po nekaj minutah pogovora predlagal, da bi želel napisati pozitivno brošuro o mojem delovanju na podlagi nešteti zbranih poročil o izcelitvah, ki jih je imel v lasti. Ob tem je povedal, da želi to brošuro na veliko objaviti z namenom organizirati ustrezno reklamo. Razložil je tudi, kako bi želel to propagando izpeljati. Moj odgovor, če ga dobessedno ponovim,

je bil: ‚Meni osebno je vseeno, kako to napravite, tudi če napišete pozitivno ali negativno, za drugo morate odgovarjati sami sebi.‘ O tem je Soltikow na koncu dejal, da mu je neka založba ponudila, naj ne piše pozitivno, temveč naj napiše negativno, da se bo dobro prodajalo. Založnik je moral opaziti, da bo to dober posel in mu je zato ponudil 50 000 DM. Tudi k temu sem Soltikowu dejal, da mora storiti to, kar se mu zdi prav. Na noben način ne želim vplivati nanj, toda v danem času – v kolikor bo negativno pisal - ga bom moral sodno preganjati.

Za svojo načrtovano brošuro me je prosil, naj mu dam na voljo pisma iz tujine (20 kosov), ki bi mi jih nato vrnil. Soltikow je poudaril, da nikoli ne želi pisati negativno in ima možnost, da s pozitivnim gradivom, s katerim je več kot zasut lahko napiše še več kot le eno brošuro. (...)

Na moje vprašanje, zakaj se sploh želi toliko angažirati zame, je Soltikow odvrnil: ‚Gospod Gröning, prek vas želim postati slaven.‘“

Z brošuro grofa Soltikowa se je porušil jez za medijsko poročanje. Bil je prvi, ki je Bruna Gröninga na nek način spravil na slab glas, kar si je bilo prej težko predstavljati. Sedaj pa se je levji delež tiska usmeril k takšni obliki poročanja. Celotno domnevno resni časniki, kot je „Spiegel“, so rade volje zgrabili Soltikowe očitke in jih potem na dolgo in široko razlagali. Gröningov ugled je bil več kot očitno oškodovan in s tem tudi zaupanje vanj s strani iskalcev izcelitev, kar je temeljna predpostavka za izcelitev.

6. Poveljnik koncentracijskega taborišča Otto Meckelburg

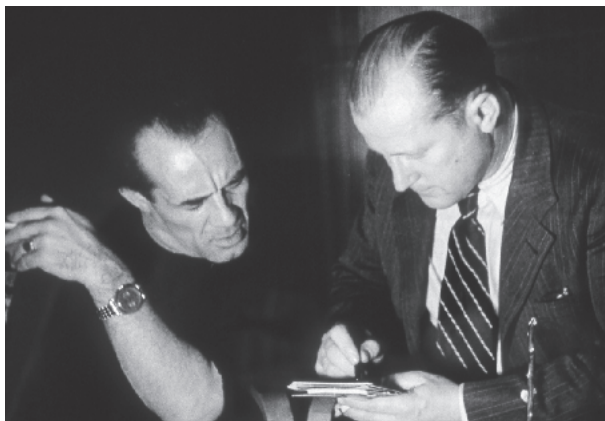
Po obdobju na Traberhofu je nek Otto Meckelburg ponudil Brunu Gröningu svojo pomoč pri ustanovitvi centrov za izceljevanje. Bruno Gröning o tem:

„Po nekaj dneh mojega bivanja v Bad Wiessee-u se je pojavil gospod Meckelburg s svojo ženo. Od njega sem izvedel, da naj bi bila njegova žena zelo bolna in naj bi ji med drugim tudi prof. Sauerbruch ne mogel več pomagati. Gospa Meckelburg naj bi na obisku v Schwärzenbachu dobila izcelitev. Ta naj bi se zgodila brez moje prisotnosti. On – gospod Meckelburg – naj bi raziskal številne izcelitve. Ugotovil naj bi, da je nekaj na tej moji metodi. Gospod Meckelburg mi je razložil, da se je potrudil izdelati načrte za izcelitvene centre, v katerih bi lahko izceljeval z uradnim dovoljenjem in pod nadzorom zdravnikov. Gospod Meckelburg je imel te načrte že pri sebi.“

V svojem življenjepisu iz leta 1956 je Bruno Gröning o tem obdobju napisal:

„Kot je dokazano, je tudi gospod Meckelburg sokriv za nepravilnosti okrog mene iz takratnega obdobja. ‚Združenje za raziskovanje Gröningove izcelitvene metode‘ je zaživel kot mi je zagotovil po dogovoru z odvetniki, ki so to dokumentirali. To združenje je potem na sleparski način izrabil zase, pri čemer je obdržal več kot 100.000 DM, ne da bi mi od tega dal en sam pfenig. Nasprotno, davčni upravi v Münchnu sem moral plačati davek za denar katerega nisem niti videl in ki sta ga izmaknila in si ga prilastila Schmidt in tudi Meckelburg. (...)

Spomladi 1950 sem šel na Wangerooge. Zopet stara pesem: reka iskalcev izcelitev, množične izcelitve ter sovražen odnos predstavnikov zdravstva. Medtem je ves trud za pridobitev dovoljenja za izceljevanje na Bavarskem žalostno propadel

Otto Meckelburg

tudi zaradi tega, ker je bil moj takratni, t.i. manager Meckelburg ujet in zaprt zaradi utaje davkov in nečednih poslov.“

V stališču do obtožbe v velikem sodnem procesu* je Bruno Gröning o Meckelburgu poročal:

„Meckelburg mi je, kot je vse povsod venomer ponavljal, poklanjal darila, za katera sem kasneje prejel račune, ki sem jih moral plačati sam. Tudi davčna uprava se je oglasila, vendar ne pri Ottu Meckelburgu ali njegovem združenju, temveč pri meni osebno. Kasneje sem smel zato, ker sem domnevno namesto gotovinskih plačil porabil 1 funt kave in 100 cigaret na dan, plačati še več kot 1.500 DM davka! Res je, da si je Meckelburg sam kot predsednik društva (Meckelburgovo združenje) in kot poslovnež namenjal mesečno plačo v višini štirimestne številke in je temu svojemu stanu ustrezno tudi trošil. Na skrupulozen način je izbiral le iskalce pomoči, ki so bili dovolj premožni.

Sam nisem nikoli nikogar spraševal po ugledu in imenu, poreklu ali premoženju! Zame je bil vedno vsak le iskalec

---

* glej „Veliki sodni proces, IV. del, poglavje 5, str. 121

pomoči, vseeno od kod je prišel, kakšnega videza je bil, z dobrim imenom ali velikim premoženjem: človek zame ostaja človek!!

Iz te moje naravnosti je Otto Meckelburg s svojimi privrženci znal kar najbolje kovati dobiček. Sprva tudi njega nisem spraševal o njegovi zgodovini, ko je prišel s svojo ženo, da se mi zahvali za izcelitev. Šele veliko kasneje sem izvedel za njegovo sporno politično pot v življenju in o njegovi vlogi voditelja nekega zloglasnega taborišča...Šele po Meckelburgovem postopanju zoper mene na način, ki je nakazoval neslavno preteklo obdobje v Nemčiji in je kar najbolje pokazal na predpostavke, značilne za bivšega poveljnika koncentracijskega taborišča, sem se začel zanimati za njegovo preteklost. Naj sam sodni proces pokaže, da je k temu potrebno dodati in raziskati še nekatere podrobnosti, ki kažejo Meckelburga v pravi luči – navsezadnje je že leta 1951/52 na münchenskemu sodišču moral potrditi:

„Gröning ni prejel niti pfeniga!“

Meckelburg je s sistemom nadzora in kontrole na tipično gangsterski način poskrbel, da ne bi mogel obdržati kakih skritih prihodkov zase. Tudi zaradi tega mu je moral primer Kuhfuß in kasnejši tragični konec teh dveh pogumnih ljudi služiti kot izgovor, kakor je ponavljajoče razlagal tretjim osebam:

„Gröninga bom že spravil na kolena. Polomil mu bom vse kosti!“ (...)

10. junija 1950 sem se osvobodil zakoncev Meckelburg. To je bil zame izjemno briden čas, obogaten z učenjem in spoznanjem, kaj so ljudje sposobni početi, ko mogoče na začetku začnejo v dobri veri, nato pa zapadejo tako daleč, da razmišljajo samo še o materialnem, samo o denarju in o zaslužku, vseeno na kakšen način. Kar se je odigravalo v času Meckelburgove epohe, bo igralo v sproženem sodnem procesu proti meni zakulisno, pa vendarle zelo občutno vlogo.“

7. Zdravilec Eugen Enderlin in „čudežni izceljevalec“ dr. Kurt Trampler

Kmalu za tem je münchenški zdravilec Eugen Enderlin ponudil Brunu Gröningu svojo pomoč. Bruno Gröning v svojem življenjepis o tem piše:

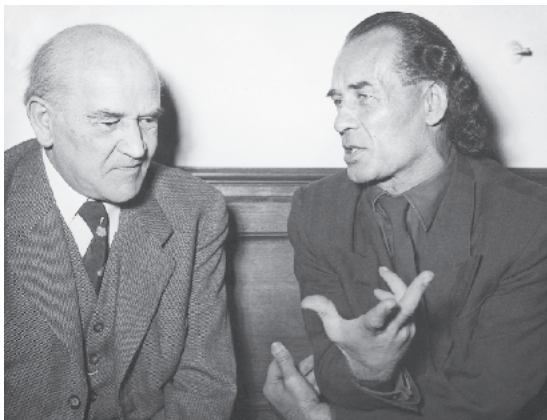
„Izhod iz te gonje se je sprva zdelo sodelovanje z zdravilcem Enderlinom v Münchenu poleti 1950. A tudi on ni postopal nič drugače kot Schmidt in Meckelburg. Prek mojega odvetnika, gospoda dr. Reuße, mi je dal zagotovilo, da mi želi izdati uradno potrdilo, ki naj bi dokazovalo, da moje delovanje nima nič skupnega z zakonom zaščiteno zdravilsko dejavnostjo in tako nebi mogel več priti navzkriž z zakonom. Te obljube se gospod Enderlin ni držal. Je pa za to dobil ogromno vsoto denarja zase, od katere sam nisem dobil niti pfeninga. Tako je lahko s tem denarjem kasneje kupil vilo v Feldafingu in jo na novo opremil.“

Po ločitvi Bruna Gröninga od Enderlina, je slednji pisal iskalcem izcelitev in izceljenim ter jim svetoval, naj se obrnejo nanj, Enderlina, saj zmore enako kot Gröning.

V svojem življenjepis iz leta 1952 je Bruno Gröning napisal o svojih razmerah konec leta 1950:

„Jeseni, leta 1950 je prišla uradna ovadba zoper mene zaradi kršitve zakona o zdravilstvu‘.

Državna železnica, državna pošta, gostinstvo, hoteli, posredniki, managerji itd. so na meni zaslužili milijone. Na tisoče bolnikov je zopet zdravih. Ob tem pa sem jaz prišel oktobra / novembra s kovčkom obleke in perila ter brez denarja ali kakršnihkoli prihrankov k dr. Tramplerju. Ta je zame začel organizirati predavanja v majhnih prostorih. To je bila edina možnost, da sem lahko govoril bolnim ljudem.

Eugen Enderlin

V tem času sem imel priložnost v urejenih razmerah bdeti nad bolnimi ter jih spodbujati k ponovnemu obisku, če se mi je to zdelo potrebno. (...)

V času pri dr. Tramplerju so zdravniki iz Gräfeldinga poskušali nastopiti zoper mene, toda s trdim prizadevnim delom smo to lahko odvrnili.“

Trampler je spoznal Gröninga na Traberhofu, napisal pretresljivo knjigo o tamkajšnjih dogajanjih in se kasneje vedno znova zavzemal za Bruna Gröninga. Med njima se je spletla čisto posebna prijateljska vez.

Vendar se tudi Trampler obrne proti Gröningu. Pri predavanjih, ki jih je organiziral, je pobiral vstopnino in nekega dne je iskalcem pomoči razložil, da Gröninga ne potrebujejo več, ker on zmore enako. Rekel je celo:

„Bruno Gröning je proti meni revše.“

Trampler je opravil izpit iz zdravilstva, nastopil kot zdravilec in začel javno obrekovati in blatiti Bruna Gröninga. Njegov cilj je bil prevzeti Gröningove iskalce izcelitve in jih navezati nase.

Bruno Gröning proti Tramplerju ni ukrenil ničesar in s svoje strani obdržal poseben prijateljski odnos. Še več, na vprašanje

zmedenih iskalcev izcelitev, h komu naj sedaj gredo, k Gröningu ali Tramplerju, je odgovoril:

„Tako dolgo dokler ljudje še ne morejo priti do mene, jim dajem moč.“

8. Poslovnež Rudolf Bachmann

Bruno Gröning ni nikoli odnehal, da bi našel pot za svoje delovanje v urejenih okvirih, brez kršenja posvetnih zakonov in bi lahko pomagal ljudem. Tako je svojim prijateljem 9. junija 1953 podelil sledeče:

„Moji prijatelji, nešteto klicev na pomoč prihaja dnevno do mene z vsega sveta. Žal ne morem vsem ugoditi. Zato se mora ustanoviti kraj za izceljevanje, kjer bom lahko deloval v urejenih razmerah. Veliko denarja mi je pri tem ponujenega, a sem moral odkloniti. Moje delo ne prenese nobenih poslovnežev. Samo od ljudi čistega srca smem sprejeti pomoč. Zato sem se odločil, da pod svojim imenom ustanovim družbo (GmbH), ki bo po mojih napotkih in z mojim sodelovanjem izdelovalo zdravila. Tako bodo lahko prejeli pomoč bolni iz vsega sveta. Na ta način lahko zberem sredstva za ustanovitev izcelitvenih centrov.

Za pripravo sredstev za izceljevanje mi je na voljo laboratorij z vsemi modernimi pripomočki in za sodelovanje ekipa znanstvenikov. Po mojih navodilih bo kmalu postavljeno obilo izcelitvenih centrov, s katerimi doslej nismo dosegli željenega uspeha. Poleg številnih zdravnikov bodo te nove učinkovine preizkušene in kar najboljše ocenjene tudi na univerzitetni kliniki v Münchnu. Bavarsko deželno ministrstvo za notranje zadeve je v ta namen podelilo licenco za pripravo teh izcelitvenih sredstev. Farmacevtska industrija ima velik interes za te preparate. Tuja podjetja želijo prevzeti

Rudolf Bachmann

distribucijo, priznana domača podjetja Zvezne republike so se ponudila, da odkupijo posamezne recepte.“

Ponovno so se začele dogajati čudovite reči, kot pri vsem, kar je Bruno Gröning storil za iskalce pomoči – izceljeval je. Atesti in zdravniška strokovna mnenja so potrdila izjemno učinkovitost preparatov „L 52“, „G 52“ itd. A tudi ta podvig je spodletel, ker se je izkazalo, da so ljudje, ki so mu obljubili pomoč, delali nazadnje izključno za lastne finančne koristi. Pozneje je Bruno Gröning opisal to obdobje:

„Gospod Rudolf Bachmann je leta 1953 želel močno podpreti mene in moje delo. On sam, gospod Bachmann, je začel z izdelovanjem zgoraj navedenih sredstev in želel s tem - kot je dejal – ustvariti finančno podlago, s katero bi imel priložnost financirati moje delo (ustanoviti izcelitvene centre za iskalce pomoči). Da pa bi izvedel, kakšno je strokovno medicinsko mnenje o sredstvih, ki jih proizvaja Bachman, sem se sestal z gospodom dr. med. Höchtom iz Münchna. Zatrdno mi je v zvezi s tem zagotovil, da so sredstva neoporečna. Na podlagi

tega zagotovila sem prepustil svoje ime laboratoriju. Dobil je ime: ‚Laboratorij Bruna Gröninga‘.

Gospod Bachmann je želel te preparate zasebno razpečevati iz preprostega razloga, ker ni želel podpirati velikih in vmesnih posrednikov (lekarn). S tem njegovim predlogom se nisem nikoli strinjal in sem zahteval, da te preparate izdajajo samo v lekarnah. Z mojim predlogom se gospod Bachmann ni strinjal. Bil je vnet poslovnež. Predlagal pa mi je, da bi oživel Gröningovo zvezo. To sem sprejel in tako je bila Gröningova zveza ustanovljena leta 1953. Gospod Bachmann pa je tu takoj in brez mojega privoljenja, s svojo poslovno zvijačnostjo, ponudil preparate v mojih že dolgo obstoječih skupnostih in te prosil, da so ponujali preparate naprej svojim prijateljem (iskalcem pomoči). Zaradi tega je prišlo do nadaljnjih sporov med nama. Tako, sem gospodu Bachmanu celo dejal, da se mi zdi paradoksalno, da bi ravno jaz v mojih skupnostih prijateljev moral ponujati preparate, saj so ti izdelani pod mojim imenom. Gospod Bachmann – vedno odrezav – je natanko vedel, kako drugače obrniti. (...)

Za zaključek bi želel samo še na kratko poudariti, da

- kot prvo, nikoli nisem želel iz tega ustvariti posel,
- kot drugo, je bil izid (oddajanje preparatov), ravno tako ničen, kajti,

gospod Bachmann me je s svojim slabim ravnanjem pripeljal tako daleč, da sem moral že in bom še moral plačati več 1000 DM. Gospod Bachmann je za ustanovitev laboratorija porabil ogromno denarja, ki so mi ga posodili moji prijatelji in jim moram sedaj odplačati. Gospod Bachmann je v preteklem letu preminil in tako ne more izpolniti svojega dela obveznosti. Za seboj ni pustil ničesar, tako sem v resnici ob tem edini prizadeti.“

9. Gröningova zveza

22.11.1953 je bila s sodelovanjem Egona Arthurja Schmidta in Rudolfa Bachmanna v Murnau-u ustanovljena Gröningova zveza. Bruno Gröning je polagal velike upe v Zvezo. Obetal si je zaščito navzven in da bo končno lahko deloval v urejenih okvirih. V lokalnih skupnostih znotraj Zveze naj bi se pojavljal le kot govornik, ne kot izceljevalec. Želel je predavati izključno o veri, nič več. To se mu ni zdelo sporno glede na zakon o zdravilstvu in začutil je, da je takšna dejavnost zaščiten z zakonom o pravici do svobodnega izražanja javnega mnenja, § 16. Na ustanovitvenem zboru je prisotnim namenil nekaj besed:

„Moji dragi prijatelji! Dragi gosti!

Veseli me, da ste danes izpolnili mojo željo in se vam iz vsega srca za to zahvaljujem. Danes zato tudi ne bi kar nekaj povedal, temveč to, zakaj sem celih pet let za vas čakal, dokler se ni izkazalo, kako so lahko ljudje danes nasploh samo hudobni. Zakaj sem čakal teh pet let? Ko sem se 15. marca v Herfordu prvič pojavil v javnosti, sem vedel, kaj je pred menoj in kako težko bo ljudem dati to pomoč.

Žal so se pojavili ljudje, ki so sledili svojim lastnim ciljem. Ljudje, ki se še do danes niso mogli osvoboditi materialnih stvari in so me metali v isti koš. Šel sem to pot, da bi ljudem dokazal, kakšni so ljudje še dandanes. Za ljudi, ki potrebujejo pomoč, ni nobena pot pretežka. (...)

Danes sem se odločil, da ustanovim Zvezo. Želim zakopati preteklost in želim, da bi tudi ti ljudje, zajeti od zla, ne bili hudobni. Nič ne morejo zoper to, ker se ne morejo ločiti od zla. Ta Zveza naj da vsakomur možnost, da najde svojo pot k zdravju. (...)

Kar sem se naučil v zadnjih petih letih, sem na kratko opisal, imam pa o tem še veliko, veliko več povedati. Bilo bi preveč, če bi govoril, kako težka in dobra je bila ta šola. Vem, da bi se to prej izkazalo za grozljivko. Že na samem začetku sem spoznal, kaj vse bo

storjeno, da me spravijo na kolena. Do danes se to ni še nikomur posrečilo. Resnica vedno zmaga! Meni ni potrebno lagati ljudem in jih prevarati. Pomagati ljudem je in bo za vedno zame moja dolžnost. Pobljže boste to izvedeli iz statuta samega. Naloga Zveze je pokazati pot pomoči potrebnim ljudem, da se osvobodijo in jim dati gotovost, da jim je lahko pomagano.“

Z razpredanjem o podrobnostih Zveze Gröning bi presegli okvire, zato naj se omejimo na krajši odlomek iz petdeset strani dolgega „Poročila o dejavnosti Zveze“, ki ga je spisal Bruno Gröning v oktobru 1957:

„Če samo primerjam moje preteklo (špekulanti: Meckelburg, Enderlin, Schmidt in Hülsmann) in sedanje okolje (člani upravnega odbora), potem pridem do enakih končnih rezultatov: tako danes kot tudi takrat se je v bistvu dogajalo enako. Danes se prek tistih, ki so želeli biti moji največji, najtesnejši in najboljši prijatelji, ni zgodilo nič drugače, kot takrat. Takrat so me goljufali umazani rokodelci. Danes so odpovedali prijatelji, ki so le molče opazovali, medtem ko med sodnim procesom in pri obsodbi nisem dobil nobene pomoči, tako da tudi svojih skupnosti nisem mogel obiskati brez avta, ker niso nič storili zoper gonjo v tisku in se je s tem ustvarjala samo zmeda, ker jih ni bilo nikoli ob meni, ko sem potreboval ljudi, ki bi me lahko in morali s svojim šolskim znanjem in položajem v posvetnem življenju podpreti in zaradi tega ni moglo priti do tega, zaradi česar sem na tej Zemlji.

Nihče izmed teh prijateljev, ni zastavil svojega "jaz" zame, da bi me osvobodil, nihče ni imel poguma, da bi se resnično zavzel zame. Nič se ni zgodilo. Malenkostno, birokratsko so se sprejemali zaključki na zaključke. Nihče se ni resnično postavil zame, nihče se ni z vso svojo zavzetostjo boril zame v sodnem procesu, zoper tisk, kot pomočnik, za avto, ki je bil pokvarjen, proti obrekovanju in blatenju itd. ter se zavzel, da bi lahko delal to, za kar sem prišel na to Zemljo, namreč

da posredujem ljudem življenjsko moč in jih vodim nazaj k veri.

Za to pa potrebujem mir, ne da sem neprestano zaradi posvetnih, zunanjih vplivov pri tem oviran, da potrebujem resničen zaščitni zid, da bi lahko nemoteno pustil delovati to kar mi je dano. Na to ni nihče pomislil, nihče od mojih prijateljev, od tistih, ki so želeli biti moji prijatelji! To je največja sramota in zame največje razočaranje.

Špekulanti so želeli imeti samo korist, spoznani so kot slabi ljudje. Prijatelji Zveze Gröning so, mlačni, ravnodušni, lagodni, da ne rečem zlohotni. Rezultat pa je isti: nisem postal svoboden. Veliko prijateljev iz predsedstva Zveze ni držalo svojih obljub. Z vsemi temi ukrepi so mi le zamašili usta.“

Zakaj je bil Bruno Gröning neprestano obdan z ljudmi, ki so mu namerno ali nenamerno škodovali? Zakaj je vedno znova privlačil ljudi, ki so ga ali izkoristili ali pa so mu želeli vsiliti svoj sistem? Zakaj teh ljudi ni držal daleč proč od sebe? Zakaj se jim ni umaknil s poti? Saj jih je lahko spregledal, vedel je, kakšni duhovni otroci so bili.

Na nekem predavanju 31. avgusta 1950 v Münchnu je Bruno Gröning glede tega vprašanja odgovoril sledeče:

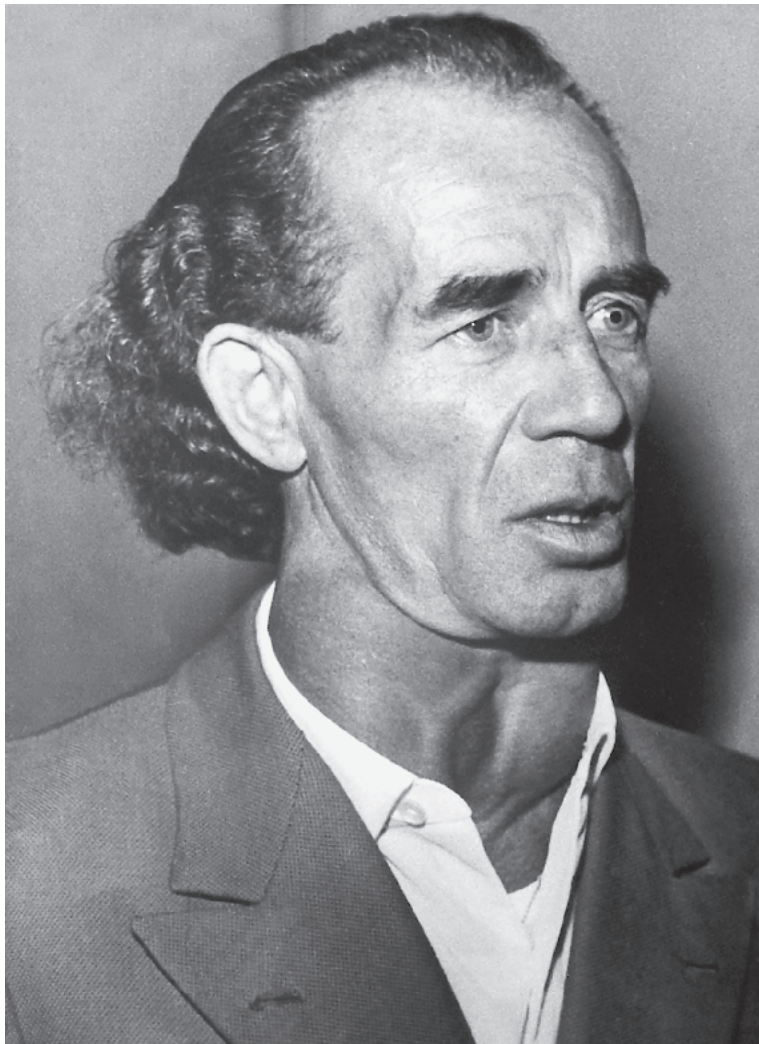
„Kar so ljudje do sedaj poskušali je bilo to, da so želeli zaslužiti z znanjem in sposobnostmi tega malega moža. Verjeli so, da so našli zlato jamo. Deloma so imeli tudi to možnost - zaslužiti denar, a koristi od tega, hvala Bogu, niso imeli. Tudi tem ljudem je morala biti dana priložnost in sicer zato, da se pokaže kdo je človek, ki hodi prek trupel in se ne vpraša, če je bilo bolnim pomagano ali ne. Obstajajo ljudje, ki hodijo prek trupel in lahko mirno pustijo bolne ležati na tleh. Ti ljudje se nikoli niso tega vprašali, poskusili so čisto vse, da bi prišli v mojo bližino. Vem, tu se postavlja vprašanje, če ta mož toliko ve, zakaj potem ni vedel tega? Mogoče pa ne ve nič. Ali sploh in v kolikšni meri kaj vem, boste zvedeli korak po korak. A

tako mora biti. To gradivo je manjkalo za izgraditev te gradnje, da se osvobodi pot za vse vas.“

Nekaj let kasneje je Grete Häusler doživela sledeče:

„Ko sem se nekoč poslavljal od gospoda Gröninga, mu zaželela vse dobro in rekla: ‚Gospod Gröning, želim vam, da bi lahko delali samo v miru in sodelovali le s pravimi sodelavci‘, je na moje veliko presenečenje odgovoril: ‚Povsem narobe, to mora tako biti!‘ Tega takrat nisem razumela, a mi je razložil, zakaj vse to počne in mora vse to zdržati. S tem mi je razgrnil veliko skrivnost:

‚Vem, kaj nek človek nosi v sebi. Če pa bi ljudem rekel: ‚Ta je lažnivec, ta je prevarant, tat, mi tega ne bi nihče verjel. Kaj moram storiti? Te ljudi moram pritegniti k sebi, jih poučiti o dobrem, jih pripraviti do preobrata in jim potem dati možnost lagati, varati in krasti. Če sedaj to vseeno storijo, potem ve vsak, kdo so ti ljudje. Potem jim pustim, da se mi čisto približajo in nisem strahopetec, takrat se borim.‘“

„Vseposod ljudje, ki kot po tekočem traku iščejo pomoč in izcelitev. V dno duše mi je žal, ko vedno znova pred seboj gledam eno samo samcato besedo: Prepoved! Kako se sedaj počutim in sem se počutil takrat, mi ni treba niti omenjati.“

IV. DEL:

PREPOVED IZCELJEVANJA, SODNI PROCES IN ODHOD DOMOV

Poleg špekulantov je bila predvsem prepoved izceljevanja tista, s katero se je moral Bruno Gröning ukvarjati. Prvič ga je doletela že 3. maja 1949. Sklicujoč se na zakon o zdravilski dejavnosti (ZZD) je župan Herforda Brunu Gröningu prepovedal opravljati vsakršno zdravilsko dejavnost:

„Ugotovljeno je bilo, da ste v Herfordu, Wilhelmsplatz 7, izvajali zdravilsko dejavnost brez zdravniškega nadzora, oziroma brez dovoljenja za poklicno opravljanje zdravilske dejavnosti v skladu s 1. členom zakona in s tem kršili zakon o zdravilski praksi, veljaven z dnem 17.2.39 (čl. I. I str. 251). S tem vam je s takojšnjo veljavo izdana prepoved izvajanja vaše dejavnosti.“

To je bilo prvič, da je Bruno Gröning prišel navzkriž z ZZD-jem, kar ga je preganjalo do konca njegovih dni. O pravih vzrokih za prepoved izceljevanja je Bruno Gröning 1952. povedal:

„To je stvar samo določenih zdravnikov, ki so zelo dobro plačani. Zato se mora prepoved o izceljevanju še naprej ohraniti. Še več, poskusili so vse, da bi to še zaostрили. Danes smo že 31. julija 1952. Minila so že več kot tri leta, od kar osvobajam ljudi njihovih najtežjih muk z delovanjem iz čiste ljubezni. In vseeno prepoved o izceljevanju!“

1. Herfordski zdravniki

Že za prvo prepoved v Herfordu so bili odgovorni lokalni zdravniki, oziroma nekateri njihovi odločilni zastopniki. Čeprav je takrat veliko zdravnikov v svojih pismih prosilo za svoje paciente, družine ali za njih same, kot iskalce pomoči, ali pa pošiljalo svoje paciente k njemu, oziroma so se sami peljali k njemu, se je glavnina zdravnikov zarotila zoper Bruna Gröninga. Cela vrsta vodilnih medicincev je storila vse, da ga onesposobi. Tako časopis Revue 14. avgusta 1949 piše o dogajanjih v Herfordu:

„Šele deset dni po prepovedi, ki navidezno brani zakon o zdravilski dejavnosti tretjega rajha, je zdravniška komisija obiskala hišo Hülsmannovih. Sestavljali so jo: predstojnik državne bolnišnice v Bielefeldu, prof. dr. Wolf, predstojnik sanatorija Bethel, prof. dr. Schorsch, in zdravniški svetnik, dr. Rainer iz Bielefelda. Prisotna sta bila tudi deželni glavar Meister in predstavnik cerkvene upravne enote Kunst. Kunst in Wolf sta se trudila biti objektivna. Dr. Rainer je povsem odklonilen in razlaga: ‚Gospodje moji! Vse, kar vam bo tu pokazano, ni za medicino nič novega. Takšne primere lahko pozdravimo enako uspešno. Ko pa pridem semkaj, želim videti čudeže.‘ Pakt medicinskih nasprotnikov Gröninga in zbeganih predstavnikov oblasti se je odločno postavil nasproti množičnemu fenomenu Gröning. (...)

Svojo vlogo tu odigra tudi gospod Klemme, ki ga je Gröning izcelil. Klemme Gröningu predlaga, naj se ne bojuje s herfordskimi oblastmi in naj se raje pogaja s predsednikom vlade, Drake-om iz Detmolda, ki ga je dobro poznal.

23. maja 1949. pride do srečanja z Drake-om v nesrečnih okoliščinah. (...) Detmolški uradni zdravnik dr. Dyes, izrazit Gröningov nasprotnik, ki sodeluje na razgovoru, dobi premoč. Gröningu razloži dobesedno, da lahko počne in dokazuje karkoli želi, prepoved izceljevanja ne bo umaknjena.“

Na poznejše vprašanje profesorja Fischerja Dyes potrdi svojo izjavo. Revue komentira:

„Dr. Dyes s svojimi izjavami ni ničesar prikrival. Nanj je naredil Gröning slab vtis. Dr. Dyes je bil poln zdravniške ošabnosti in s svojo edinstveno držo izjemno zadovoljen.“

Zdravniški napuh je bil odločilen dejavnik za odklonilen odnos mnogih zdravnikov do Gröninga. Tako je eden izmed zdravnikov herfordske preiskovalne komisije izjavil: „To, da se sploh ukvarjamo z Gröningom, je v nasprotju s častjo zdravniškega poklica. Opozorilo gospoda (RA) Vieringa, da je ogromno število zdravnikov Gröningu ponudilo svojo pomoč in ti tudi javno sodelujejo brez občutka, da je to pod častjo zdravniškega poklica, je komisija na kratko zavrnila z utemeljitvijo, da posamezni zdravniki ne morejo odločati, kaj se dogaja zoper poklicno čast. Vsak zdravnik, ki sodeluje z Gröningom, bo klican na odgovornost.“

Egon Arthur Schmidt je v svoji knjigi „Čudežne izcelitve Bruna Gröninga“ zapisal“:

„V času, ki je sledil je zelo veliko zdravnikov (...) paciente pogosto z napotnicami in zdravniškimi izvidi napotilo k Brunu Gröningu. (...) Kmalu sem slišal, da so se zdravniki na različnih mestih, ko so izvedeli za takšne ‚izobčence‘, združili in izdali interno objavo, da bo vsak kolega, ki na kakršenkoli način napoti pacienta k Brunu Gröningu, moral na zaslišanje pred častno razsodišče.“

Revue piše po poizvedovanju njenih dopisnikov v Herfordu:

„Profesor dr. Wolf, primarij državne bolnišnice v Bielefeldu, se je izkazal za sprejemljivega. Zdelo se je, da je povsem našega mnenja, da je potrebno primer Gröning nepristransko proučiti. Kot je znano, pa se je izcimilo tako, da so Gröningu ponudili, naj dokaže svojo večino na kliniki. Kaj bi lahko drugega pričakovali kot to, da je Gröning to ponudbo zavrnil. Ali lahko zdravnikom štejemo za zlo, če nekega moža, ki se jim brani pokazati svoje sposobnosti, z

izjemnim skepticizmom preganjajo?

Zakaj, smo se seveda tudi sami spraševali, se je Gröning izognil takšnim kliničnim opazovanjem in strokovnim mnenjem o njegovi metodi zdravljenja? Je imel Gröning razlog, da je dvomil v objektivnost metod profesorja Wolfa?“

V kasnejših izdajah Revue nadaljuje:

„14.7. se je Gröning pojavil v sposojenem avtomobilu v Frankfurtu. V bližini Frankensteina, sredi Taunuswälderna, smo najeli malo gozdno hišo, v kateri naj bi se Gröning srečal s profesorjem Fischerjem. Na prvem srečanju je vsem razločno povedal, da bo v Bielefeldu pokazal svoje sposobnosti, v kolikor bo poskrbljeno za nepristranskost kliničnih preiskav. Profesor Fischer je stopil v zvezo s profesorjem Wolfom v Bielefeldu, ki je že 19.7. pričel s kliničnimi poskusi v svoji kliniki v Bielefeldu. Prosil pa nas je, naj priskrbimo odobritev ministra za socialne zadeve iz Nordrhein-Westfalna, dr. Amelunxena. Do odhoda se je Gröning zadrževal v naši gozdni hiški. Skupaj s profesorjem Fischerjem smo se 19.7. odpeljali v Bielefeld, da bi se s profesorjem Wolfom dogovorili o vseh podrobnostih. Na naše presenečanje so nas pričakali vsi gospodje iz zdravniške komisije, med katerimi je bil tudi zdravniški svetnik dr. Rainer, ki ni prikrival, da je njegov cilj odstreliti Gröninga. Že na pripravljalnem sestanku so imeli namen Gröninga matirati. Profesor Fischer pa je bil čisto drugačen nasprotnik, kakor Gröning. Ko so mu povedali, da Gröning trdi, da lahko izceli vse, tudi organske bolezni, so zato zanj poiskali tudi takšne primere, da bi dokazali, da je odpovedal. Profesor Fischer je zahteval, da vidi te primere. Skupaj s primarijem bolnišnice je ugotovil, da gre za primere, ki so zapisani smrti in so brez kančka volje do življenja ter ni nobene oporne točke za duhovno obravnavo. Fischer je razložil, da bo za Gröninga eksperiment sprejemljiv šele potem, ko bodo zagotovljeni pošteni delovni pogoji. Zaradi tega so se zdravniki umaknili. Manjkalo je tudi obljubljeni

dovoljenje ministra za socialne zadeve iz Nordrhein-Westfalna. Zato smo poklicali v Düsseldorf, kjer smo prejeli toliko nasprotujočih si izgovorov, da nam je postalo popolnoma jasno, da bodo vso zadevo odložili. Popoldan smo jasno vedeli, da vsa zadeva sploh ni šla do ministra Amelunxna. Tako smo zaključili, da zapustimo Bielefeld, se odpeljemo nazaj v Frankfurt in se na novo odločimo.“

2. Letak dr. Weilerja

Eden izmed zdravnikov, senator dr. Weiler, ki je bil še posebej zavzet v boju proti Gröningu, je bil predsednik bavarske zdravniške zbornice. V času Traberhofa, septembra 1949, je objavil sovražni, hujskaški članek proti Brunu Gröningu z naslovom „Beseda za neizceljene. Gröningova megalomanija“. Ob začetku prikazovanja dokumentarnega filma o Gröningu, oktobra 1949, je dvignil dr. Weiler ogorčen vik in krik. Sprožil je pravi val protestov in kar najhuje načel vpliv filma.

Svoj odpor do filma je utemeljil s tem, da

„se je bati težkih zdravstvenih poškodb in motenj javnega reda in miru z vsakim Gröningovim filmom.“

V svojem letaku je septembra 1949 dr. Weiler med drugim napisal:

„Čeprav nisem imel priložnosti opazovati izcelitev prek gospoda Gröninga in sem zaradi tega izključno odvisen od poročanja tiska, verjamem, da si lahko vseeno dovolim izreči bistvo o vsem tem dogajanju. V zadnjih letih prve svetovne vojne sem imel stokrat priložnost opazovati enake, dozdevno čudežne izcelitve.“

V nadaljevanju je poskusil ovreči možna izboljšanja bolnikov prek Bruna Gröninga, ker naj bi tu šlo izključno za bolezni duševne narave in vse te lahko ozdravijo tudi zdravniki. O tem piše:

„Kot v vseh težkih časih, tako so tudi sedaj, pogoji za čudežne izcelitve še posebej ugodni. Ne glede na trud zdravnikov ali ne-zdravnikov pri vsej stvari, se pojavi naštetu ljudi v duševni stiski z duševno pogojenimi motnjami, ki dajo nekemu zdravilcu možnost za udejstvovanje.

Nič drugače ne moremo razložiti dogajanja okoli Grönin-ga. Ob tem pa se pojavlja vprašanje, če nekatere dejanske ‚izcelitve‘ niso plod le vpliva množice udeleženih ali še več, plod nezaslišanih reklam v tisku in radiu. Torej se je za to zahvaliti množični sugestiji.“

To je poskus razlage, ki je bila takrat, pa tudi kasneje velikokrat uporabljena: sugestija, množična sugestija, hipnoza itd. V naspro-tju s tem se je Bruno Gröning jasno opredelil zoper hipnoze in sugestije:

„Velikokrat je bilo rečeno, da je to, kar počne Gröning, lahko samo hipnoza. Pri množičnih izcelitvah je največkrat hipnoza. Na drugi strani pa pravijo, da je bila sugestija. O ne, jaz nikomur nič ne sugeriram. Tudi nikogar ne poneum-ljam, ker s hipnozo se človeka poneumlja.“

Neko zelo pretresljivo poročilo o izcelitvi s Traberhofa naj bi pokazalo, da je tudi očitek, da so vse izceljene bolezni izključno duševnega izvora, strel v prazno. Novinar, dr. Kurt Trampler, je 27. avgusta 1949 kot poročevalec nekega münchenskega časopisa prišel na Traberhof. V svoji knjigi „Veliki preobrat“ je kasneje o tem zapisal:

„Prišel sem kot novinar, ne kot pacient*. Kar je meni man-jkalo, ni bila niti psihična niti psihosomatska bolezen, temveč čisto enostavno poškodba, ki je bila posledica izjemno hudega zračnega napada med vojno, potrjena s strani deželne zava-rovalnice na podlagi zdravniških preiskav. Kot že vsa štiri leta po poškodbi, 9. maja 1947, je bilo na podlagi zdravniškega

---

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46.

pregleda v deželni zavarovalnici (dr. Klein) ugotovljeno: zlom desne nartnice in mečnice ter artritične deformacije. Zlomi so se zacelili z očitno deformacijo; vsak gib, še posebej vsak premik stopala vstran je bil zelo boleč. Tudi če sem sedel čisto mirno, bolečine niso prenehale. Glede na, občutno ovirano hojo in stanje sem bil uvrščen v II. stopnjo invalidnosti (50% omejena delovna sposobnost). Na to sem se navadil. Obremenitve sem sprejel kot neizogibne posledice vojne. Tudi z zdravniške strani mi niso vlivali upanja na možnost kakršnegakoli izboljšanja. Po hiši in na vrtu sem se seveda gibal brez palice, a izven doma se nisem mogel odpovedati podpori, ker je že najkrajša pot brez palice povzročila občutno zaostritev bolečin. ‚Primer‘ za Gröninga? Brez razmišljanja sem to sprejel.

Že med tem, ko je obravnaval* drugega bolnika, me je Gröning oplazil s pogledom. V istem trenutku sem začutil nenadno bolečino v desni rami. Ob tem so mi v glavo šinile misli, da sem morda na pravem mestu, če sem si morda spotoma kje navlekel še kakšno revmo. Po nekaj minutah se je Gröning obrnil k meni: ‚Zakaj pa še uporabljate palico? Saj je ne potrebujete več!’

V prvem trenutku sem to sprejel kot sugestivno vprašanje in odvrnil, da jaz pač nisem noben pacient*, temveč da sem tu kot časopisni poročevalec in tudi ne sprejemam, da bi mi kdo lahko tu pomagal. Ob tem pa sem pokazal na vrsto moje poškodbe. Gröning je z nasmehom poslušal moje upiranje in me izzval, da sem samo enkrat razmišljal kot egoist o svojem zdravju in ne kot časopisni poročevalec o svojem časopisnem poročilu ter natančno opazoval, kaj se dogaja v mojem telesu. Tako sem najprej opisal bolečino v desni rami in vprašal, če to spada zraven. Gröning je pritrdil in me spodbudil, naj še naprej opazujem. Bil sem skeptičen,

---

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46.

s svojimi mislimi pri poročilu in ne pri svojem zdravju in tako nisem opazil nič novega. Gröning je potrpežljivo čakal na moje naslednje poročanje. Kmalu sem potrdil, da se je ta zbadajoča bolečina, z občutkom vročine v rami, razširila na celotni desni del telesa. Še posebej sem poudaril omejitve v desnem delu telesa. ‚Torej jo potrebujete samo na desni! Moč čisto sama išče mesta, kjer mora delovati.‘

Čez nekaj časa je postala vroča še desna noga. Delovanje je dobilo pravo obliko. Ta občutek vročine je bil na nek način podoben diatermičnemu zdravljenju, le veliko intenzivnejši in vseeno čisto drugačen. Čutil sem, kot da bi se mi kri siloviteje pretakala skozi stopalo. Kri je plala po žilah. To je bil občutek, ki ga nisem imel že šest let. Vse to sem poročal in Gröning je bil zelo zadovoljen. (...)

Občutek vročine in ščemenja še lep čas ni prenehal. Noga pa je še vedno močno bolela. Ko pa sem se ob svojem prihodu domov pogreznil v globok sen brez sanj, sem bil osvobojen vseh bolečin. Nekaj dni sem čutil še nekakšno bolečino v golenskih mišicah, potem pa so tudi ta Regelungen dogajanja izgubila.

Od takrat so minili štirje meseci. (...) Svojo nogo lahko sedaj obremenim enako kot pred poškodbo. Tudi krepke skoke ne spremljajo nikakršne bolečine več. (...)

Dr. Hermann R. iz Münchna, ki je nekoč zdravil moje poškodbe je izjavil, da je od obravnave* pri Gröningu gibljivost težko poškodovanega desnega stopala v primerjavi z levim stopalom le za kanček zmanjšana in je verjetno samo vprašanje časa, kdaj se bo tudi ta neznatna razlika izravnala. Na kakšen način je Gröning lahko to dosegel, dr. R. ni znal razložiti.“

---

* glej načine obravnave, pacient itd., poglavje „Pacienti, obravnava, poskus“, II. del, poglavje 7, str. 46.

Iz poročila dr. Tramplera o njegovi izcelitvi je v celoti razvidno, da gre za čisto somatsko, torej izključno telesno in v nobenem primeru psihološko ali psihosomatsko obremenitev. Takšne izcelitve se ne da razložiti znotraj znanih okvirov dr. Weilerja. Vsemu navkljub je ta nadaljeval s pamfletom:

„Tako razveseljivo utegne biti, da se ljudje, ki se čutijo bolne ali trpijo psihično pogojene obremenitve, osvobodijo svojih strahov in trpljenja prek vere v čudežnega moža. Takšna dejavnost oseb brez zdravniške izobrazbe je vprašljiva, ko prevzame nebrzdano obliko, kot se je to zgodilo v primeru Gröninga.

Njegove vse bolj in bolj že kar megalomanske, s proklamacijami podprte predstave pritegnejo številne bolne ljudi z duševno pogojenimi boleznimi, pri katerih takšno delovanje ne povzroči samo nepotrebnih stroškov za pot, ki si jih težko privoščijo, temveč vodi tudi k poslabšanju njihovega stanja bolezni. Še veliko slabše pa je, da se pustijo zapeljati organsko bolni, ki so do tedaj sledili, v teh okoliščinah pa prenehali paziti na napotke zdravnikov, ki so bili za njih življenjskega pomena, saj so pod vplivom množične sugestije začutili trenutno izboljšanje svojega počutja in to na nesrečo kot resnično izboljšanje stanja njihove bolezni. (...)

Te nezaslišane metode se poslužuje tudi gospod Gröning, le da se opisuje kot Božji odposlanec, ki nalaga dolžnost vere, če želijo ozdraveti. Takšno postopanje je nesramno za neizceljene. Ti so ožigosani za od Boga zavržene ljudi, kar ima lahko nevarne posledice, ki jih ne gre prezreti.“

Kaj ni čudno, če pomislimo, da očitno večina zdravnikov ne razmišlja o tem, kakšno duševno in telesno škodo povzročijo pri ljudeh, ko jim postavijo diagnozo „Ti ne boš več dolgo živel.“ Zdi se, da je medicinska logika popolnoma neoporečna, da vzame bolniku upanje ali pa mu ga da ter ga s tem očitno spravi v nepredstavljivo nevarnost. Vprašanje je samo koga.

S časopisnim člankom pod naslovom "Odgovor mojim nasprotnikom" je Bruno Gröning nekaj dni kasneje dr. Weilerju na takšen pamflet* odgovoril:

„Ko sem se 13. septembra za kratek čas umaknil iz javnosti, da bi končal z množičnim zbiranjem bolnikov, ki so se vsepovsod zgrinjali okoli mene, mi je bilo jasno, da bodo moji nasprotniki to izkoristili za napad na mojo osebnost in dobre stvari, ki jim služim. V časopisnih sestavkih in na letaku, na katerem je predsednik deželne zbornice dr. Weiler zastopal svoje zasebno mnenje, so se medtem vršili ti napadi. Za obseg množičnega zbiranja trpečih, ki je prestrašilo še mene, se me vendar ne da narediti odgovornega. Vodi celo k sklepu, kako presunljivo velik je krog ljudi, ki jih šolska medicina več kot očitno z vsemi običajnimi sredstvi ni mogla pozdraviti. Ker pa sem jaz videl, da je v teh nepreglednih zbiranjih silna želja po zdravju, ki nosi v sebi udejanjanje, bila malodane zavrta zaradi notranje pripravljenosti bolnikov na izcelitev, sem se odločil (več dni pred pojavom omenjenih napadov), da v bodoče ne bom govoril na velikih zborovanjih. Prosim vse svoje prijatelje, da opustijo velike shode ter ure in dneve dolga čakanja. Moral sem jih razočarati, ker imam na skrbi rešitev naloge, ki ji moram slediti, t.j. spraviti izvajanje izceljevalske dejavnosti v obvladljive okvire z ustanovitvijo izcelitvenih centrov.

Že v zelo kratkem času bodo prvi izcelitveni centri v povezavi z lokalnimi bolnišnicami pričeli delovati pod nadzorom zdravnikov, ki so pripravljene nesebično sodelovati z menoj. Tako bodo postavljeni temelji za natančno ugotavljanje, katere bolezni zmorem izceliti in katerih ne. Gospod dr. Weiler pa bo s tem razrešen naloge, da si na podlagi ohlapnega poznavanja razbija glavo s tem problemom. Vsi

---

* pamflet - sestavek, s katerim se sramoti kaka oseba, stvar, dogodek

moji izsledki bodo dostopni javnosti, ne pa tudi dr. Weilerju.

Ne vidim razloga, da bi moral razpravljati z gospodom dr. Weilerjem o svojem verskem prepričanju. Javno sem že povedal, da ostro zanikam kakršnokoli povezavo mojih izcelitev s čudeži iz Lurda. Moje izcelitve izvirajo iz v naravi obstoječe moči znotraj Božjega reda in ne iz kršenja naravnih zakonov. Tudi ko nekaj na podlagi obstoječe znanosti ne znamo ali težko razložimo, ne smemo govoriti o čudežih.

Predsednik deželne zbornice je v veliki zmoti, če verjame, da lahko govori v imenu celotne organizacije. Zdravnike, ki v vedno večjem številu prostovoljno sodelujejo z menoj moram pred očitki, da je njihova dojemljivost za nova spoznanja enaka dojemljivosti gospoda dr. Weilerja, vzeti v zaščito. Nikoli nisem bil sovražnik zdravnikov in nikoli ne bom. Sodelovanje z zdravniki, ki čutijo svoj poklic kot izjemno odgovorno funkcijo, da nemočni iščejo vse možnosti, ki bi bolnikom obljubliale izcelitev in so obenem prišli še s čistim srcem, je pokazalo največji uspeh. Kdor pa me zavistno, pristransko in brez nasprotnih dokazov spodbija, je njegov namen jasen in se mojemu zavračanju ne sme čuditi.

Moji prijatelji in nasprotniki si bodo že v kratkem času – neodvisno od vere in dvoma - lahko pridobili jasno sliko o mojih izcelitvah, ki jih noben letak ne bo mogel več izbrisati. Tudi dvomljivci in prav medicinsko podkovani bodo postavljeni pred spoznanje, v kolikšnem obsegu sta vera v Boga in življenje po Njegovih zakonih osnova za duševno in s tem tudi prvi pogoj za telesno zdravje.“

O svojem odnosu do zdravnikov je Bruno Gröning na nekem drugem mestu dejal:

„Do danes še nisem bil jezen na nobenega zdravnika, čeprav so si nekateri veliko privoščili, saj so me brez kakršnegakoli vzroka vlačili po blatu in umazaniji. Ta mala človeška pamet dokazuje, da prezira vse dobro, da dobrega ni nikoli marala.

Zdravnik bi vendar moral stati za svojo besedo, ker se je zaobljubil, da bo kot pomočnik resnično z dušo in srcem pomagal bolnim.“

3. Zakon o zdravilski praksi

Najmočnejše orožje zdravnikov in oblasti zoper Gröninga je bil zakon o zdravilski praksi (ZZP), ki je med drugim določal:

„Čl. 1 (1) Kdor opravlja zdravilsko prakso, ne da bi bil zdravnik, mora pridobiti za to dovoljenje. (2) Izvajanje zdravilske prakse ali poklicno opravljanje dejavnosti določanja, zdravljenja ali lajšanja bolezni pri ljudeh v smislu zakona je dolžnost vsakogar, tudi če izvaja delo za nekoga drugega (...) Čl. 2 (1) Kdor opravlja zdravilsko dejavnost brez zdravniškega poklica in je poklicno še ni izvajal, mora v prihodnosti pridobiti dovoljenje na podlagi čl. § 1. (...) Čl. 5 (1) Kdor izvaja zdravilsko dejavnost in je kot tak brez zdravniškega poklica ali dovoljenja do tega na podlagi 1. čl. neupravičen, bo obsojen na zaporno kazen enega leta ali mu bo izrečena denarna kazen.“

Zakon o zdravilski dejavnosti je bil v povojnem času precej sporen. Tako je na primer takratni minister in predsednik Rensko-Westfalske ljudske stranke Koch v vlogi, naslovljeni na severno-rensko - westfalsko ministrstvo 30. junija 1949 o ZZD-ju zapisal sledeče:

„Zakon o zdravilski dejavnosti ni nič drugega, kot čisto navaden nacistični zakon, sklenjen na podlagi koruptnih in umazanih dogodkov ter kompromisov ljudi, katerih moralne odlike so tako zelo vprašljive, da bi po vsej verjetnosti morali zoper njih sprožiti sodni postopek zaradi zločinov nad človeštvom.

Izdan s strani državnega ministra za notranje zadeve, Fricka in zasnovan s strani nacističnih funkcionarjev dr. Wagnerja

in dr. Contija ter napisan in pripravljen s strani dr. Lamerja, obsojenega v Nürnbergu.

Ta zakon naj bi posredno popolnoma uničil svobodo zdravljenja in izločil vsako možnost zdravorazumskega ljudskega zdravilstva.

Istočasno so bila razpuščena in prepovedana vsa preostala združenja in društva katerekoli idejne usmeritve ljudskega zdravilstva, med njimi je bila tudi Biokemična zveza z več kot milijon člani.

Zakon o zdravilski dejavnosti je vsem tem stvarim nudil sledeče temelje in možnosti:

Komercialno zdraviti je smel samo tisti, ki je bil član združenja zdravilcev, katerega vodja je bil višji poveljnik SS-a, ki je še pred kratkim vodil generalno ujetniško taborišče pri Garmischu. Ime mu je bilo Kees.

Teror, ki ga je na podlagi tega izvajal, je bil nepopisen in grozljiv ter za veliko zdravilcev skoraj neznosen, predvsem za vse tiste, ki niso bili nacisti.“

13. oktobra 1949 se je bavarski deželni zbor ukvarjal s prošnjo za razveljavitev zakona o zdravilstvu. Odposlanec Seifried je poročal o delu komisije za pravna in ustavna vprašanja, ki se je s prošnjo ukvarjala:

„Združenje zdravilcev je že decembra 1948 na deželni zbor nasloвило prošnjo za razveljavitev zakona o zdravilski dejavnosti iz leta 1939 in za njegovo zamenjavo z zakonom, ki ustreza vsem sodobnim zahtevam. Ob tem je bilo povsem jasno opozorjeno, da je zakon o zdravilski dejavnosti iz leta 1939 nacističen zakon, katerega namen je bil iztrebiti zdravilski poklic. (...)

Primer Gröning je pokazal, da je ustrezna zakonodaja nujna. Notranje ministrstvo je v svojem stališču kot temeljni problem izpostavilo vprašanje, ali gre zaupati človeku brez

strokovnega izpita, če je to v interesu narodovega zdravja. Mnenja o tem so bila deljena.“

Stenografski zapisi nadalje opisujejo tudi poročanje reporterja dr. Riesa:

„Reporter je poskušal na podlagi strokovno pravne ocene pogosto prekiniti razpravo, da bi pred komisijo prikazal, da gre pri zakonu o zdravilski dejavnosti za zakonodajno delo, ki je izrazito nacistično. Temelji na nacistični miselnosti, ki je dandanes neuporabna.“

Tudi v tisku so veliko razpravljali o tem zakonu. Tako je npr. v Neue Presse iz Passau-a predstavljeno mnenje o „primeru Gröning“, dne 10.09.1949:

„Zakon o zdravilski dejavnosti je bil narejen v izrazitem nacionalsocialističnem duhu oblasti nacionalsocialističnih zdravnikov, da bi izključili vsakršno neprijetno konkurenco. Ni posebno v čast oblasti, če se na eni strani bori proti nacionalsocialističnemu duhu, na drugi pa se k njemu s svojimi dejanji vrača. Ta zakon mora kar se da kmalu pasti. Ponovno se mora vzpostaviti svoboda zdravljenja(...). Kot religija, ki zahteva popolno svobodo izvajanja zdravilskih dejavnosti svojih duhovnikov, tudi etika medicine in zdravnikov zahteva, da ne gleda zavistno na ljudi kot konkurenčne poslovneže. Priljubljeni očitki o možnem škodovanju bolnikom padejo ob pogledu na armado neozdravljenih na zdravstveno zavarovanje in medicino(...) Naši visoki gospodje imajo tako radi Boga na jeziku. Če pa se jim Bog enkrat razodene v svoji nenavadni moči, pa pokličejo policijo in javnega tožilca. Bismarck, veliki prijatelj gospoda ministra, je bil bolj pobožen in pametnejši. Rekel je: ‚Komur je Bog dal sposobnost, da zdravi bolne, temu država tega ne sme odvzeti‘ in skupaj s takratnim širokosrčnim voditeljem medicine Rudolfom Virchowom in nemškim parlamentom naredil zakon o svobodi zdravstva, ki se je obdržal pod vsemi

nadaljnimi vladami in parlamenti, dokler ni postal žrtev nacističnega režima.

Svoboda tudi za zdravilstvo! Najbolje, kar bi lahko storili v primeru Gröning, bi bilo, da bi pozitivno pristopili in ga na noben način enačili ali ga celo postavili nasproti medicini, s katero nima popolnoma nič skupnega.(...) Ne bi bilo človekoljubno, če bi navkljub armadi neizceljenih Gröningovo izceljevalsko moč zavrnilo ali celo postavilo pod skrbništvo, kjer bi morala odpovedati. Sprejmimo ga kot čudež in bodimo tako velikodušni, da pri tako izjemnem človeku naredimo izjemo v zakonu ter mu pustimo delovati, kot mu to nalaga njegovo poslanstvo in njegov notranji zakon po katerem se ravna. Če bo njegova izceljevalska moč enkrat izginila ali delovala v napačni smeri, bodo njegovi pacienti to prvi opazili in ga zaustavili. Za samega Gröninga pa si lahko le želimo, da se v svoji čisto preveliki ponižnosti ne bo pustil zapeljati medicini, temveč da bo še naprej šel svojo pot tako, kot je to počel do sedaj.“

4. „Zakon o zdravilstvu za Gröninga ne velja“

Vedno znova je Bruno Gröning prihajal v spor z ZZD-jem. Na Traberhofu so potekala prizadevanja različnih, večinoma samozvanih sodelavcev, ki bi mu priskrbelo posebno dovoljenje. Žal so bili vsi poskusi brez uspeha. Septembra 1950 je Bruno Gröning prejel prepoved izceljevanja tudi na Bavarskem. Iz tega se je 1951/52 razvil prvi sodni proces zoper njega. Bil je oproščen samo zato, ker se je znašel v zmoti, ki je izključevala krivdo. Sicer je izvajal zdravilsko dejavnost, vendar pri tem ni deloval namerno. Njegov pravni zastopnik dr. A. Roedel je za nek časopis po sodnem procesu med drugim napisal:

„Zakon o zdravilski dejavnosti za Gröninga ne velja. Vsako skupno življenje ljudi se odvija po določenih normah, ki

so nujne in izvirajo že iz samih pra-začetkov človeške zgodovine ter določajo pravila za posameznike in skupnosti. Te norme lahko opišemo kot naravni zakon, ki od ljudi v vsakem skupnem življenju terja na eni strani prepoznavanje določenih temeljnih zahtev, po drugi strani pa podrejanje tem zahtevam. (...) Kasneje bi pri vseh ljudeh to postalo deloma običajno pravo, deloma prevzeto kot napisano pravo in zasidrano v velikem zakonodajnem delu.

Kot je v naravnem pravu pravica do zadostne hrane temeljna za ohranitev človeške eksistence, tako je tudi zdravje ljudi dragocena dobrina, katere vzdrževanje ali ponovna pridobitev pripada osnovnemu naravnemu zakonu vsakega posameznika. Ta neodtujljiva pravica temelji na največjih človeških hrepenenjih, tako da vsako kratenje ali utesnjevanje občuti kot močan poseg, ki nikoli ne bo priznan in upoštevan. Kot hrepenenje po zdravju in izcelitvi ne more biti omejeno z zakonodajnimi ukrepi, tako tudi moč izceljevanja, ki je znotraj posameznika, ne more biti omejena. Vse zapisane pravice, ki teh zahtev ne izpolnjujejo nasprotujejo naravnemu zakonu in zato ne bodo priznavane ter bodo nenazadnje tudi kršene, dokler pri tem ne bo pomagal nek pameten zakonodajalec.

Eden izmed zakonov, ki zaničuje naravni zakon je zakon o zdravilski dejavnosti iz 17.2.1939. Narejen v duhu, da je potrebno vse uravnati in z neupoštevanjem pravic posameznikov podvreči vsemoči države, je tipičen zakon preteklega obdobja, v katerem naj bi bil človek nadzorovan in usmerjan na vsakem koraku ter bi vsak svoboden razvoj osebnosti pomenil izdajo.

Obstajajo ljudje, ki še posedujejo neraziskane moči in so pripravljani z vsemi temi močmi služiti človeštvu ter tako pomagati v primerih, pri katerih z vidika sodobne znanosti ni možna niti izcelitev niti ublažitev. Te možnosti, da pomagajo trpečemu človeštvu na podlagi naravnega prava vseh ljudi, z zakoni ni moč omejiti, kaj šele prepovedati.

Eden izmed teh ljudi, ki mu je bilo dano, da pomaga drugim ljudem in mu je dana moč, da izceljuje, še zlasti tam, kjer drugi niso več mogli ozdraviti, je Bruno Gröning. Zdravnik od rojstva in po Božji milosti, globoko veren človek, ki je pripravljen, izpolnjen s svojim poslanstvom, to v njem mirujočo moč nameniti v korist in blagor človeštva za vse bolnike in iskalce izcelitev. Da bi mu pomagali in s tem tudi vsem bolnim, je naša naloga, da ne zadušimo izceljujoče moči v goščavi utesnjujočih paragrafov.

Če bi se vprašali samo kot pošteni podložniki, neobremenjeni z boleznimi, osvobojeni vsakega impulza, služabniki tega zakona, kako lahko delovanje Gröninga uskladimo z zakonom o zdravilski dejavnosti, bi morali upoštevati sledeča stališča: tudi po zakonu o zdravilski dejavnosti ostaja vsakomur dopuščeno, da nepoklicno in nekomercialno opravlja zdravilsko dejavnost. Kdor na svojstven način, tako je zapisano v osnovi zakona, pomaga soljudem s preprečevanjem ali zdravljenjem bolezni, pri tem naj ne bi bil in ne sme biti oviran.

Ne poklicno ali komercialno: Gröning za izcelitve ni nikoli jemal denarja. Njegovo geslo je: "Kdor nikjer ni našel izcelitve, naj pride k meni, s seboj naj prinese vero in čas, denar in strah pa naj pusti doma." Vero, ker je ta neizogiben pogoj za vsako izcelitev. Čas, ker vsaka izcelitev terja določen čas.

Ta svobodna izceljevalska dejavnost, ki jo Gröning izvaja, sploh ne more biti podvržena zakonu o zdravilski dejavnosti. Zakon za takšno dejavnost tudi sam predvideva, če je na podlagi 8. člena zahtevan izvedbeni odlok, da tisti, ki želi zaprositi za dovoljenje opravljanja zdravilske dejavnosti, bodo njegove zdravilske sposobnosti in dosežki preverjeni v obdobju največ do treh let.

Torej se bo moralo Gröningu priznati, da izvaja svojo svobodno dejavnost iz ljubezni. Tudi zaščitniki zakona mu bodo

s tega vidika morali dovoliti, da se začne ukvarjati z izcelitvami ter s tem dokaže izceljevalske sposobnosti in dosežke. Tudi ob strožjem izvajanju zakona se bo moralo priznati, da neka dejavnost, ki služi raziskovanju moči, ki počivajo v tem človeku še ni poklicna dejavnost in se mora končno v tem vmesnem obdobju dati tudi Gröningu možnost, da dela in raziskuje.

Dobrodejna državna uprava pa bo že danes v izogib nevarnosti, da bi bil ta mož za nas izgubljen, izdala izredno dovoljenje, ker je Gröning javnosti že dostikrat dokazal svoje izceljevalske sposobnosti in dosežke. To so dejstva, ki so poznana tudi oblastem. Morali bi verjeti, da bo birokratsko ravnanje na podlagi zakonskih predpisov v interesu veliko in vse preveč bolnikov ter iskalcev izcelitev tukaj izvzeto. S tem bi se dokazalo, da država služi blagru skupnosti.“

Sporočilo je žal ostalo neuslišano. Vsi naporu Bruna Gröninga, da bi obdržal soglasje z zakonom, kot npr. ustanovitev Gröningove zveze in s tem povezane omejitve njegove dejavnosti na izvajanje predavanj o veri, ni pomagalo. 1955. je bil vnovič sprožen sodni proces proti njemu. V beležnici je najti zapis o njegovem najglobljem ogorčenju:

„Kdo daje komu pravico, da mi prepovejo izceljevati ljudi, ki so jih zdravniki dejansko v celoti odpisali? Primerjava: razbit vrč ali podobno, gora smeti.“

Na tisoče bolnikov (glej Traberhof) v stanovanjih in bolnišnicah polnih upanja čaka na izcelitev. Kdo prevzema odgovornost? V imenu vseh bolnikov dolžim vse tiste, ki prepovedujejo izceljevati bolne! Zakon, ki ne upošteva svojih prepovedi, ne more ta čas obstajati ne v Nemčiji, pa tudi v drugih deželah ne.

Oče nosi vso odgovornost za svojo družino. Skrbeti mora tudi za dobrobit vseh članov družine itd. (glej oče država!)

a) Kdo tvori državo? – Ljudje

- b) Kdo je zadolžen, da skrbi za dobrobit države? Vodstvo države.
- c) Smo mi odgovorni za dobrobit državne oblasti ali je državna oblast odgovorna za našo dobrobit?"

5. Veliki sodni proces

4. marca 1955 je državno tožilstvo München II proti njemu vložilo tožbo. Znova so mu očitali, da je kršil ZZD. Med zaslišanjem na sodnem procesu je izrazil svoj odnos do tega očitka:

„Kaj je tu kaznivega, če ljudem kažem pot, kako lahko ponovno ozdravijo in najdejo pravo pot do tega? Na tisoče, ki so domnevno neozdravljivo bolni, bi lahko ozdravelo, če bi le vedelo. Nič drugega ne počnem, le ljudi opozarjam na to, da je odvisno samo od njihove volje, da ponovno ozdravijo in jim kažem, kako naj se naravnajo, da bodo svojo notranjost spravili v red. Tisočkrat je že dokazano, da življenje ljudi, ki sledijo mojemu nasvetu, postane spet radostno. (...) S svojo dejavnostjo nikomur ne škodujem, prav nasprotno, pomagam povsod, kjer je pomoč odpovedala.“

Tudi v intervjuju za časopis Das Neue Blatt se je opredelil do očitkov:

„Kaj mi pravzaprav dejansko očitajo? Ne postavljam diagnoz, nikogar ne zdravim, ne zanimajo me nikakršne bolezenske zgodbe, ne predpisujem nobenih zdravilnih sredstev in metod.“

Je moja krivda in ali je to celo zločin, če prihaja navkljub vsemu do presenetljivih izcelitev, ko se bolni dvignejo in rečejo: "Tako dobro in lahkotno se počutim, zdrav sem?" Je res prepovedano vprašati prijatelje: "Kako se počutite?" in jim svetovati: "Bolj pazite na svoje telo! Vzpostavite red v njem!"

Na sodnem procesu so mu v drugi točki obtožnice očitali uboj iz malomarnosti. O tem je 11.04.1955 v svojem pismu prijateljem napisal:

„Dragi moji prijatelji! V teh dneh sta ves tisk in radio objavila novico z bolj ali manj tendenciozno prezentacijo o meni. Obvestili so vas, da je Münchensko državno tožilstvo II pripravilo proti meni obtožnico za uboj iz malomarnosti. Konec leta 1949 naj bi sedemnajstletni tuberkulozni deklici obljubil izcelitev in ji takrat preprečil, da bi poiskala sanatorij in zdravnika. Kriv naj bi bil za smrt tega mladega dekleta.

Kdor je z jasnim razumom poslušal ali bral ta poročila, je lahko prepoznal, kaj se skriva za tem: med mojimi prijatelji povzročiti zmedo in vse iskalce odvrniti od tega, da se poglobljeje ukvarjajo z našimi prizadevanji in mojim oznanjenim spoznanjem o dobrem. Z vsemi sredstvi bodo poskušali ohromiti tako mene, Gröningovo zvezo, kakor tudi vaše aktivnosti.

Seveda so stvari drugačne, kot se jih predstavlja! Mojim prijateljem tu ni potrebna nobena razlaga, saj vedo, da nikoli ne obljubljam izcelitev in da nikoli ne odsvetujem zdravniške terapije.

1952. sem bil oproščen. Kaj ni čudno, da primer Kuhfuß, ki se je zgodil že konec 1949/1950, niso uporabili proti meni že na sodnem procesu leta 1951/1952, saj so imeli pred seboj vse dokaze?! (...)

Meni in vsem vam je znano, da gre tu le za to, da bi mene in s tem našo Zvezo ter vsa naša prizadevanja uničili.“

Glavni obremenilni priči v tem sodnem procesu sta bila med drugim Eugen Enderlin in Otto Meckelburg. Bruno Gröning je o tem napisal:

„Takrat so bili ljudje, ki so se na eni strani na svoj način borili proti, na drugi pa v smislu, da podprejo, pričali eden za drugim proti Gröningu. Seveda je bilo vse to lansirano

Na zatožni klopi

„Nezaslišano in sramotno je, da zaradi te naložene mi kazni in zakonske prepovedi, niso bili prizadeti samo pomočniki - torej jaz sam – temveč, da ni bilo pomagano tistim, ki so me v stiski iskali, ker jim je zakon to prepovedal.“

prek oblasti, tako da sem bil zasut s sodnimi procesi in sem se moral ukvarjati še z nizkotno človeško vrsto, povedano v čisti nemščini.“

Na prvi obravnavi konec julija 1957 je bil Bruno Gröning oproščen obtožbe uboja iz malomarnosti in zaradi kršenja ZZD-ja obsojen na denarno kazen 2.000 DM. Januarja 1958 je prišlo do nadaljnje obravnave. Državno tožilstvo je vložilo pritožbo. Obremenilne priče so tokrat nastopile povsem drugače kot pred pol leta. Anny Freiin Ebner von Eschenbach, ki je pozorno sledila sodnemu procesu zoper Gröninga, je v nekem komentarju pripomnila:

„Jasno lahko vidimo, kako so se nasprotne priče v tem vmesnem obdobju zedinile na eni točki: prepoved zdravnikov. To posebej poudarjajo in tudi njihov nastop je bil tokrat povsem zanesljiv.“

16. januarja 1958 se je sodba glasila: osem mesecev zapora zaradi uboja iz malomarnosti in 5.000 DM denarne kazni zaradi kršenja ZZD-ja. Zaporna kazen je bila pogojna. Anny Freiin Ebner von Eschenbach:

„Razsodba je sramota za Nemčijo!“

Bruno Gröning je ob neki priložnosti zelo razočarano dejal, da je zato ker dela dobro še kaznovan.

Tokrat je Gröningov odvetnik, dr. Andreas Grasmüller, z revizijo spodbijal sodbo na bavarskem vrhovnem sodišču. 22. januarja se je pričela revizijska obravnava. Dr. Grasmüller je kasneje o tem izjavil:

„Na podlagi te obravnave sem bil prepričan, da bo prek razsodbe bavarskega vrhovnega sodišča pritožbena razsodba razveljavljena. Bavarsko vrhovno sodišče je razglasitev obsodbe odložilo za deset dni.“

Sam Bruno Gröning se obravnave 22. januarja ni mogel več udeležiti. V tem času je ležal na operacijski mizi na pariški onkološki kliniki. Štiri dni kasneje, 26. januarja, je umrl v Parizu. Sodni proces je bil prekinjen, dokončna obsodba ni bila nikoli izrečena.

Izdajatelj časopisa „Neues Europa“, Louis Emrich, 1963. piše v svoji knjigi „Šesti čut“, kaj si misli o celotnem sodnem procesu:

„Ljudje, ki jih je izbrala usoda, da izpolnijo poslanstvo, so pri izvajanju svoje naloge naleteli na najtrši odpor materialistov. Mednje sodi tudi veliki nemški izceljevalec na duhovni osnovi Bruno Gröning.

Vse, kar mu je bilo storjenega v imenu medicine in prava, zgodovini Zvezne republike Nemčije ni v posebno čast. Besede Bismarcka: ‚Komur je Bog dal dar izceljevanja, tega policija ne bi smela ovirati‘, so bile pri njem na najsramotnejši način kršene. Po veljavnem zakonu je bil v resničnem pomenu besede, preganjan do smrti. Zdravniške zbornice in sodišča, ki se stvarno držijo obstoječih zakonov, so ob tem vendarle sokrivi za predčasno smrt moža, ki je dokazano duhovno izcelil tisoče in tisoče ljudi oz. jim je prinesel izboljšanje. (...)

Tisočkrat mu je bila storjena krivica, čeravno se medicinski tožniki sklicujejo na obstoječe zakone in so nadzorne državne oblasti spet na podlagi obstoječe zakonodaje proti njemu podajali ovadbo za ovadbo.“

6. Notranje izgoret

Jeseni 1958 je Bruno Gröning močno shujšal. Njegovo ženo je pričelo skrbeti in se je zato peljala z njim v Pariz k prijatelju - zdravniku. V svojem spisu je Josette Gröning o dogajanjih napisala:

„Do novembra 1958 nisem ničesar vedela o bolezni svojega moža. Nikoli se ni pritoževal, vedno je bil dobre volje. Dnevno je sprejemal goste in iskalce izcelitev. Ko pa je v začetku tega meseca močno shujšal, sem se o teh vznemirjujočih simptomih posvetovala z dobrim prijateljem, zdravnikom in raziskovalcem rakavih obolenj iz Pariza, dr.

Pierrom Grobonom, ki je menil, da so to možni znaki zelo težke bolezni.

Po njegovem nasvetu sva se z možem konec novembra odpeljala v Pariz. Z dr. Grobonom sva odšla k rentgenologu. Ta je takoj opravil več posnetkov mojega moža. Analiza rentgenskih slik je pokazala, da gre za raka na želodcu v naprednem stadiju. Preden sva odpotovala v Pariz, mi je mož v Plochingenu dejal: „Vem, kaj mi je. Meni ne more nihče pomagati!“

Bruno Gröning je pokazal zgoraj omenjene rentgenske slike nekemu prijatelju. Na njih sta bila videti dva črna madeža, manjši in večji. K temu je pojasnil, da bo majhen madež lahko enostavno odstranil, da naj bi bil od iskalcev pomoči, katerih bolezni je ob njihovih izcelitvah sprejel v svoje telo. Veliki črni madež pa naj bi zrasel na podlagi zlobe ljudi. Tudi to se je moralo odstraniti iz ljudi.

V pogovoru z avstrijskim pesnikom Hansom Sternederjem je že pred leti dejal:

„Če mi bodo prepovedali delovati, bom notranje izgorel.“

To se je tudi zgodilo. Vedno znova izdana prepoved izceljevanja, neskončno trajajoč zadnji sodni proces in neprekinjena vztrajnost njegovih nasprotnikov, da bi ga izključili, so nenazadnje pripeljali do tega, da je moral Bruno Gröning v neznosnih bolečinah notranje izgoreti.

Izjava dr. Bellangerja po zadnji operaciji 22. januarja 1959 to potrjuje:

„Uničenost v Brunovem telesu je grozljiva, je pravzaprav popolna notranja izgoretost.“

Vrnimo se nazaj k dogodkom v novembru 1958. Josette Gröning v svojem poročilu nadaljuje:

„Dr. Grobon je mojemu možu razložil, da se mora nujno takoj dati operirati, saj je bilo vprašanje dni, mogoče celo ur, tako in tako je bilo mogoče že prepozno. S popolnim mirom in spokojnostjo je moj mož razložil: „Sedaj to nikakor

Bruno Gröning v kliniki Henner v Parizu

„Bruno Gröning je bil dragocen, srčen človek, ki se je uveljavil. Njegovo dostojanstvo spričo trpljenja in smrti še danes vzbuja občudovanje.“

Dr. Henry Bellanger 1974

ni možno. Veliko ljudi čaka name v Nemčiji in tujini, želim jim spregovoriti v Božičnem času. Januarja 1959 se vrnem v Pariz.‘ Dr. Grobon se je razburil in skoraj roteče prosil mojega moža, naj se takoj podvrže operaciji. ‚Nemogoče je, je dejal, da v vašem trenutnem stanju odidete še na pot. Če bi bili moj oče, bi vas že danes dal operirati.‘ Razkril mu je vse nevarnosti bolezni: ‚Človek v vašem stanju se mora držati stroge diete, živeti v popolnem miru brez razburjanja in preprečiti vsakršno izčrpanost. Nemogoče je, da sredi zime greste na tako dolgo pot, poleg tega pa še vozite sami.‘ Bruno Gröning je odgovoril: ‚Jem, kar mi paše in pijem, ne da bi pri tem bruhal. Še vedno se čutim dovolj svežega in čilega, da lahko še naprej delam in opravim načrtovana predavanja. Ampak vam na ljubo se bom čez osem dni vrnil v Pariz. Pred tem pa moram doma nekaj stvari še urediti in preurediti svoj potovalni načrt.‘ Naslednji dan sva se odpeljala nazaj v Plochingen. (...)

V času najinega postanka v Plochingenu je posnel več magnetofonskih trakov. Te posnetke naj bi predvajali za Božična praznovanja v krogih Gröningovih skupnosti namesto prvotno načrtovanih osebnih predavanj. (...)

Kako težko je bilo Brunu Gröningu, da se je odpovedal obljubljenim osebnim nastopom za Božično slavlje, jasno kaže sledeč odlomek iz posnetka na magnetofonskem traku 4. decembra:

„Iz vsega srca mi je žal, da tokrat ne bom mogel osebno prisostvovati na Božičnem slavlju, kot sem obljubil. Vem, da boste kot prvo užaloščeni in razočarani samo zato, ker od mene niste vajeni, da moram prej ali slej odpovedati svojo osebno prisotnost. Za to obstaja en sam razlog, ki vam ga bom iz osebnih razlogov le na kratko predstavil. (...)

Prosim vas, dragi prijatelji, želel bi se opravičiti za ta čas, ker imam neodložljive opravke. Gre za veliko več, kot lahko le slutite. Če bi vse to želel posneti na magnetofonski trak, bi bilo čisto preveč. Zaupam in verjamem, da boste vi dragi pri-

jatelji, to najboljše in najlažje razumeli. Verjamem, da lahko rečem, da se boste veselili, da vas nisem pozabil in vas nika-
kor pustil na cedilu, da vas nikoli ne bom pustil na cedilu.“

Josette Gröning nadaljuje:

„Čez osem dni sva se z najinim avtom ponovno vrnila v Pariz. Potem, ko sem poklicala dr. Grobona, sva bila sprejeta na zasebno kirurško kliniko njegovega prijatelja dr. Bellangerja, ki je Bruna že poznal. Dr. Grobon je medtem časom že informiral tega najvidnejšega specialista za kirurgijo raka v Parizu o stanju mojega moža.

Ko je dr. Bellanger ocenil rentgensko sliko, mi je v francoščini rekel, da Bruno ne bi razumel: ‚Operacija bo zelo težka, nisem čisto prepričan, če sploh lahko še operiramo. Po izsledkih rentgenskih slik je primer precej brezupen. Odprl bom trebušno votlino, če lahko brez nevarnosti še kaj storim, bom storil. V nasprotnem primeru bom rano ponovno zaprl.‘ Svojemu možu nisem zamolčala resnosti situacije. Smejal se je in rekel: ‚Kar se mene tiče, me lahko razrežete od zgoraj do spodaj. Nič me ni strah. Enkrat moram pač spoznati na lasnem telesu, kako se človek počuti po tako težki operaciji.‘ Dr. Bellanger je le debelo pogledal, ko sem mu prevedla te besede in poudaril, da bo mogoče potrebno izrezati večji del želodca. Bruno je menil: ‚Kar se mene tiče, lahko vzamete ven cel želodec, ampak jaz vem, da ga boste vendarle pustili notri.‘

Ko sva se vrnila nazaj v najino sobo na kliniki, mi je Bruno smeje dejal: ‚Ko me bodo odpirali, bodo ostrmeli nad tem, kar bodo videli. Veliko slabše je, kot to pokažejo rentgenske slike.‘

Naslednji dan (8. decembra 1958) so pričeli z operacijo v prisotnosti dr. Grobona. Preden so zaključili, je prišel v mojo sobo in mi rekel: ‚Nekaj grozljivega vam moram sporočiti. Veliko slabše je, kot smo si predstavljali. Želodec je povsem

razžrt. Že dolgo ga ni bilo več mogoče operirati. (...) Njegovi dnevi so šteti.'

To je bilo izjemno hudo presenečenje za oba zdravnika, ki sta bila globoko pretresena in ko je kirurg videl, da ni bilo mogoče narediti ničesar več, je le zaprl rano. Nista mogla dojeti, da so Brunovi zunanji znaki tako malo pokazali glede na njegovo grozljivo notranje trpljenje, da je sploh lahko normalno dihal, da je njegov metabolizem v zadnjih tednih še vedno normalno deloval, da je bila njegova krvna slika izjemna. V tem napredno razvitem stadiju se navadno pojavi neprestano bruhanje ob najmanjšem vnosu hrane, tako mora težko preizkušan bolnik počasi izstradati. Pri Brunu vsega tega ni bilo. (...)

V dneh po operaciji ni bilo dne, da se zdravniki in medicinske sestre ne bi čudili vedenju pacienta Bruna Gröninga. Vsak obrok je pojedel z velikim apetitom. (...) Najprej jih je skrbelo, da bo moral operirani bruhati, a se ni zgodilo nič takšnega. Prav nikakršnega običajnega slabega počutja ni bilo.

Nekaj dni kasneje, ob obisku dr. Bellangerja, je Bruno vstal s svojega ležišča, napravil nekaj telovadnih vaj in počepov ter se večkrat potrepil po trebuhu. Zdravnik se je prijel za glavo in ves pretresen vzkliknil: ‚Prenehajte! Strah me je! Rane lahko počijo, tega ne morem več gledati!‘ Beže je zapustil sobo. Bruno se je od srca nasmejal in ni mogel razumeti, da je nekoga lahko tako zelo strah. (...)

Dvanajsti dan je med Brunom in dr. Grobonom prišlo do majhnega prepira. Bruno je želel vseeno voziti svoj avto. Dr. Grobon mu je kot zdravnik to najstrožje prepovedal, on pa mu je smeje odvrnil: ‚Ko bi se ljudje enkrat za vselej osvobodili tega nenehnega strahu, bi imeli vedno uspeh v življenju.‘ (...)

Pot v Plochingen je potekala brez zapletov. Bruno je bil kot vedno veder in zgovoren. (...) Med Božičem in Novim

letom sva dobila veliko obiskov. Nobeden izmed njegovih prijateljev ni opazil, kako grozljivo bolan je bil. Njegova zagnanost pomagati drugim je bila v njem, kot vedno, močnejša. Le njegova shujšanost in bledica sta nekaterim padla v oči.“

7. „Za vsa živa bitja gre“

26. decembra je Bruno Gröning okoli sebe zbral nekaj najtesnejših prijateljev. To je povzetek:

„Vsak izmed najtesnejših prijateljev se naj in se mora zavedati, čemu sem nekoč oživil to delo in predvsem, kar je najpomembnejše, čemu moje bivanje tu, za kaj je moje zemeljsko življenje določeno. Tu gre za določene stvari, za določeno, t.j. kar je za ljudi od Boga določenega. Tega nisem jaz določil, to ni kar tako določeno, tega ne določi človek, tudi tisti človek ne, ki sedi v neki deželi na vrhu kot vladajoči član dežele. Ne, tu gre za celotno vesolje, tu gre za zemeljsko življenje, ki nam je določeno, ki ga nam je On že določil in to določeno morajo ljudje spoznati. Verjamem, dragi prijatelji, da deloma to že veste, kdo je to. Da ne more biti človek, temveč, da je lahko le- ta, ki je nas, ki je ljudi, to Zemljo, ki je vse ustvaril za nas, za vas in za vse, za tiste ljudi, ki na to Zemljo šele prihajajo. Tu gre za vsa, čisto vsa živa bitja, kajti povsod tam, kjer je življenje, je Bog.

Tudi danes ne bom ovinkaril, kot mačka okoli vrele kaše, temveč se bom osredotočil na najpomembnejše. Menim, da sem v letu 1949 veliko ljudem, ne samo v Nemčiji temveč tudi v sosednjih deželah že povedal: domala v vsem vesolju sem poznan zaradi tega, ker so me izkričali in izpostavili kot človeka, kakršen v resnici sploh nisem. Dajali so mi nazive in oznake, veliko stvari so imeli povedati o meni, a vse to je bilo izmišljeno. Vse so si samo izmislili, vse je bila samo reklama, vse je bila le propaganda za tisk in predvsem za tiste, ki so

verjeli, da lahko iz tega naredijo posel. Čudodelec! Kdo lahko dela čudeže?

To, dragi moji tesni prijatelji, vi že najbolje veste kdo dela te čudeže. Jaz ne, temveč je to Bog. Jaz nisem nič več, kot samo orodje in zato tudi tako pogosto povem: ‚Jaz pač nisem nič več kot samo poslušen Bogu in ne človeku.‘ In to, kar sem, zaradi česar sem tu določen, želim vam najožjim prijateljem dati na pot, da to prevzamete in vsem nadaljnjim zanamcem ter vsem nadaljnjim ljudem, katerim bo še življenje na tej Zemlji od Boga podarjeno, da tudi ti spoznajo v Učenju ne le nekaj, temveč to, kar je v tem zemeljskem življenju od Boga določeno. A toliko časa, dokler to ne bo prav sprejeto, dokler človek ne bo doumel pristnosti, čistosti, božanskosti, toliko časa to ne bo možno.

Zato se mora v osnovi ne le naučiti, temveč pravilno doumeti. Sam mora spoznati, da ima nalogo, da se sam prepriča. Na noben način ne sme pripadati in se šteti k tistim, ki sem jih že na kratko imenoval in so me tu drugače izpostavili že od leta 1949. Vsega tega ne bi smelo biti, ne rabite natolcevati, ni vam potrebno nadalje razlagati, kar so vam že drugi razložili. Ni vam potrebno pisati tega, kar so vam drugi predpisali: nikoli vam ni treba delati to, kar so vam drugi ljudje ukazali, vam svetovali, pri čemer so vplivali na vaše mnenje, po katerem ste potem celo živeli in se usmerili, kjer je bilo to mogoče in nenazadnje tudi, kot je to deloma že bilo, v to verjeli, da morate vse tako narediti, da morate vse možno poskusiti, da bi tu lahko pomagali in da morate celo poskusiti pomagati meni. Noben človek ne more pomagati Brunu Gröningu. V pomoč, to je lahko, a pomagati, tega ne more. Vedno je enako: pomaga in bo vedno pomagal samo Bog. Samo tisti mi tu lahko resnično pomaga, ki povsem in v celoti služi Bogu, ki posluša Boga in ne ljudi, sledi Božji besedi ter dela resnično to, kar ima za narediti. (...)

Da, tudi jaz sem se velikokrat prepričal v tem zemeljskem življenju. Prepričal sem se tudi, da so me celo v Krogu prijateljev, v večjem ali manjšem obsegu vedno znova, ko sem se pojavil obmetavali in zasipali z novo umazanijo in blatom, tako da nisem imel za delati ničesar drugega, kakor se znova in znova najprej osvoboditi blata, ki so mi ga vsakič znova zbrali in nanесли, s katerim so me vedno znova zasuli. Tako je bil izgubljen najlepši in najbolj dragocen čas. Tako se je celo del tega prilepilo v moje telo, da sem tudi sam zapadel trpljenju. Vedno znova sem moral storiti vsemogoče, da bi se tega zla rešil, da bi ljudje končno slišali dobro in dobremu sledili. Bilo je težko, to so huda leta. Nisem hodil po rožnati, temveč samo po eni poti, po trnovi poti. Ta pot je bila tako zelo zasuta, tako zelo zaprta, da sem jo moral osvoboditi. Osvobodil sem jo in ko sem jo osvobodil, bo spet na novo zaprta.“

8. Nadaljnja izgradnja dela

Josette Gröning v svojem poročilu nadaljuje:

„Na poti v Rhöndorf am Rhein konec decembra je ves čas sedel za volanom. V Krogu je govoril prisotnim do 2. ure ponoči, ne da bi bilo opaziti kanček utrujenosti. Vso pot nazaj je zopet vozil sam. V začetku januarja sva se v Plochingenu sprehajala po zasneženem gozdu in moj mož se je veselil življenja. Načrtovano je bilo, da si s 1. februarjem zaposli novo tajnico. 6. januarja me je mož presenetil s svojo razlago, da ne bo zaposlil tajnice. ‚To noč‘, se je izjasnil, ‚sem dobil Stop. Zelo kmalu se bova vrnila v Pariz, a natančen čas določam jaz.‘

Dobro je vedel, da bo moral kmalu zapustiti to Zemljo in da v nobenem primeru ne bo ostal v Nemčiji, kjer je bil v zadnjem desetletju tako preganjan. Posebno zdravniki so bili njegovi najhujši sovražniki.

„Nisem šel po rožnati, temveč samo po eni poti,
po trnovi poti“

Nisem pa razumela, zakaj je želel toliko časa čakati, zlasti ker se je njegovo stanje iz dneva v dan slabšalo.

10.1. sva se morala zaradi nujnega razgovora ponovno odpeljati v Rhöndorf. Ker pa je bil snežni metež tako hud, da je bila vožnja z avtom nemogoča, sva potovala z vlakom. Čeprav sva morala večkrat, zaradi velike zamude vlakov zaradi snežnih zametov, ure dolgo čakati, je Bruno to zimsko potovanje prenesel kot ga nebi mogel nihče drug tako hudo bolan. Prestal ga je brez stokanja, z nepojmljivo stanovitnostjo, ki jo lahko razložim samo z mojstrskim duhovnim obvladovanjem telesnega stanja.“

Od 16. do 18. januarja se je Bruno Gröning sestal s predsedujočimi, ki so po razpustitvi Gröningove zveze na novo ustanovili „Društvo za pospeševanje duševno duhovnega in naravno utemeljenega življenja e.V.“ v Nemčiji in Avstriji ter mu obljubili nadaljnjo izgradnjo njegovega dela. Tu je odlomek:

„Erich Pelz in Alex Loy, vidva sta že od 16. pri meni v stanovanju in danes pišemo 18. januarja 1959. V moje stanovanje sta prišla zato, ker sem še v decembru izrazil željo, da bi se pogovorili o najpomembnejšem za skupno delo, ki ima (največjo) nujnost. To se mora na današnji dan tudi zgoditi, da se bosta jutri opoldne vrnila domov, kot sta se namenila in zato želimo danes vse najpomembnejše predelati in tudi posneti na magnetofonski trak, da ne bo določeno samo za enega ali drugega, temveč to sedaj pomeni v času, ampak, da ostane ta magnetofonski trak v arhivu. Zato verjamem, da bo vse, kar se bomo pogovorili, ostalo velikega pomena za vse čase.

Sedaj bomo nekoliko nenavadno začeli; vem, dragi prijatelji, da vas čas pritiska. Naša Dorothee, ki je danes tudi med nami, je neomajna in me je v zadnjem času že nekoliko natančneje spoznala, pri čemer si je sama dejala: ‚Bo že prišel, pusti, jaz ne pritiskam nanj.‘ Ne želim reči, da ste pritiskali name, ne, prav nasprotno, vseeno pa je nekaj na vas, kar morate vedeti: ‚Zakaj, kako to, čemu smo tukaj? Do sedaj tega še ne vemo.‘ Če povzamem, kar je že za nami od 16. zvečer pa do danes, je bilo veliko povedanega, v vseh pogovorih, predvsem včeraj je bilo zelo veliko. Kar ni zelo pomembno samo zame, temveč za celotno prihodnost, pa je, kakšni moramo biti mi, ne samo kakšen bi moral biti vsak posameznik, temveč mora biti. Za najožje prijatelje, h katerim se sami prištevate, je to morati. To mora prodreti, zunaj morate storiti vse, da pridemo do cilja. Cilj, kot mi je bil zadan - ne od ljudi - bo izpolnjen. (...)

V vas tri polagam največje zaupanje. Ne želim, da pride do tega, kar je rekel nekoč Kristus: ‚Še preden bo petelin zakikirikal, me boste že trikrat izdali.‘ Tega ne želim. Eno-stavno tega sedaj ne želim verjeti. A zato moram narediti več, da vas nadalje podučim, da se kaj takega ne bi zgodilo. To pomeni boriti se, stati za resnico in od tega ne odstopati, ne

delati tega, kar zapovedujejo ljudem človeški zakoni, temveč to, kar zapoveduje Bog – zato tu gre. In kdor tega ne zmore - oprostite moji odkritosti – kdor tega danes še vedno ne zmore, naj mi pove: ‚Jaz tega še ne zmorem, umikam se.‘ (...)

To je korak, to je beseda, ki trdo zveni, a moral sem jo povedati. Ni dopustno in tega tudi v vsej prihodnosti ne bo, da človek, ki verjame, da se lahko vtihotapi, na veliko obljublja, potem pa ne naredi nič. Tu bo vsaka beseda, ki je nujna za delovanje, udejanjena, pa čeprav po drugi strani človeški zakon to prepoveduje. Zakonov še ne poznate tako točno, dragi prijatelji, zato obstaja na stotine, na tisoče odvetnikov, ki jih tudi še niso spoznali. Obstaja tudi sodstvo, ki mora danes še iskati, ker ne more celotnega zakona tako obvladovati, kot bi lahko ali pa tudi ne, da ne uporabim še kakšno drugačno besedo. Tega ne more nihče vedeti. Saj ne zahtevam preveč, zahtevam samo to, kar je nujno in se da združiti z Božjim. (...)

Dragi prijatelj Erich, kar sem včeraj od tebe slišal, sem že enkrat slišal. Bil sem že proti temu, ti pojasnil, da je to nemogoče. In ko mi je kaj takšnega predlagano, potem se od društva takoj umaknem. Razumeš? Čeprav, kot vidva to dobro vesta, četudi se ne ujema, da sta po moji želji to pomeni obe društvi priklicani v življenje . Zato bomo pri teh dveh društvih – v Avstriji, Alex – ‚Da‘ – kot tudi v Rosenheimu, drži? – ‚Da‘ –, začasno izpustili ne samo moje ime temveč tudi mojo pojavo, da se oblasti ne vpletejo takoj. ‚Da‘. O vsem smo se dogovorili, vse je bilo končano. Želim samo še društvo, ki bo obe društvi izkoristilo na način, kot jih želimo nadalje ustanavljati in na njih graditi nadaljnje delo, da niso vse samo sloji, sloji ljudi neke dežele, temveč vsi ljudje. Kasneje bo prišlo tako daleč, da bodo zajete tako rekoč vse narodnosti. Za to mi gre. Tu gre namreč za resnico, da se ljudem razgrne resnico, da se jim oznani, kaj je resnica in kako je Bog določil življenje in človeka ter kaj je določil

za življenje in ljudi. Poglejmo samo ti dve stvari: življenje in človek. Pustimo živali in rastline in vse ostalo Božje ob strani. Bilo bi čisto preveč, če bi se sedaj vsega dotaknili. Seveda pa mora iti vse po vsem jasni poti.“

9. Zadnja postaja – Pariz

Josette Gröning nadaljuje:

„V ponedeljek, 19.1., je zaposlil tajnico in naročil letalski vozovnici za Pariz v sredo. Navkljub mojemu prigovarjanju, da bi se odpeljala že v ponedeljek, je vztrajal do konca.

V sredo, 21.1., sva odletela v Pariz.

Moj mož je bil dobro razpoložen, a videlo se mu je, da se ne počuti dobro.

Zaradi zapore v pregibu debelega črevesa je bila operacija nujna. Začela se je 22.1. (...) Nenavaden je tudi sledeči naravni pojav. Medtem ko je 22.1. moj mož še ležal v narkozi, se je iznenada zatemnilo. Pariz je zajelo hudo neurje, ki je prekinilo živahno in radostno razpoloženje. Bliskalo se je in grmelo. Bilo je tako temno, da smo morali sredi belega dne prižgati luči. Sestra ni mogla skriti svojega začudenja nad takšnim hudim neurjem.

V dneh, ki so sledili operaciji, je imel Bruno popolnoma normalno telesno temperaturo, krvni pritisk in srčni utrip. Celu dvakrat je vstal in se usedel v fotelj. (...)

V ponedeljek, 26. januarja 1959 ob 13.45, je popolnoma mirno in spokojno odšel v večnost. (...)

Ko sem takoj za tem, ko je Bruno preminil, govorila z dr. Bellangerjem, si je ta vsega hudega navajeni zdravnik previdno obrisal solze, ki so spolzele po njegovih licih. Rekel je: „Ti od Boga blagoslovljeni ljudje imajo težko pot na Zemlji. Njihova tragedija pa je v tem, da si sami ne smejo pomagati, potem ko so pomagali tisočim.“

Dr. Bellanger še 1974. v svojem pismu piše:

„Bruno Gröning je bil mož s srcem, dragocen človek, ki se je uveljavil; njegovo dostojanstveno trpljenje in smrt pa še danes izzivata občudovanje.“

Po nasvetu zdravnikov in zaradi lažjega prevoza nazaj v Nemčijo, je vdova truplo Bruna Gröninga predala plamenom nekega pariškega krematorija. Dala ga je sežgati in upepeliti. Kmalu zatem so ga pokopali ob enem njegovih sinov na gozdnem pokopališču v Dillenburgu.

Zakaj se je moralo vse tako zgoditi? Zakaj se je morala pot Bruna Gröninga tako končati? Zakaj si sam ni mogel pomagati? Kot je še 26. decembra 1958 rekel:

„Nisem imel za prehoditi rožnate poti, temveč samo eno, trnovo pot. In ta pot je tako zelo zasuta, tako zelo zaprta, ki jo moram osvoboditi, osvobodim jo in ko jo osvobodim bo vedno znova zasuta.“

Pred leti je poudaril:

„Vsi ljudje morajo umreti, tudi jaz. Telo bo položeno v zemljo, a jaz ne bom mrtev. Kdor me bo poklical, zanj bom tu in še naprej pomagal. Potem bo vsak sam iz sebe doživel pomoč in izcelitev.“

Dogajanja po letu 1959, neštete izcelitve, med katerimi jih je veliko tudi zdravniško potrjenih, dokazujejo, da se je vse to tudi uresničilo. Tu, v Parizu, se je pot, ki je bila pred tem vedno znova zasuta, pot nazaj k Bogu, sreči in zdravju, končno osvobodila. Bruno Gröning je iznesel vse zlo, vso zlobo, vsa obrekovanja, vsa preganjanja. Pri uporabi besede žrtev moramo biti ljudje zelo previdni. Toda tukaj, ko je Bruno Gröning umrl v Parizu, ta beseda nosi vso težo resnice.

Sam je nekoč dejal:

„Najlepši dan mojega življenja bo, ko bom smel nazaj domov v Božje kraljestvo.“

Na drugem mestu:

„Vsem svojim prijateljem zatrjujem, da bom še naprej pomagal tako pogosto, kot me bodo poklicali in bo to potrebno. Navkljub vsem velikim nasprotovanjem in oviram vas ne bom nikoli pustil na cedilu.“

Na drugem mestu:

„Moj odgovor vsem mojim nasprotnikom, ki so me morali sovražiti: kar so morali moji nasprotniki storiti, so neutrudno storili in so s tem pri koncu. Ravno tako sem jaz naredil, kar sem moral, a to je šele začetek.“

PREGLED: DELO BRUNA GRÖNINGA

Ko se je razvedela novica o smrti Bruna Gröninga, je večina ljudi menila, da je sedaj vsega konec. Sovražniki so si oddahnili. Končno je konec z Gröningovim duhom. Prijatelji so žalovali. Je njihov prijatelj in pomočnik svojo moč odnesel s seboj v grob? Nezainteresirani so skomignili z rameni. Kaj naj s tem.

Le nekaj malega prijateljev se je še naprej sestajalo in negovalo spomin na Bruna Gröninga. Potem se je zgodilo nekaj, kar je še danes nepojmljivo: izcelitve so se nadaljevale, najprej v malih krogih, z leti pa v vse večjem obsegu. Sedaj pa se polnijo dvorane in hale s stotinami in tisoči iskalcev pomoči in izceljenimi, zdravniki in zainteresiranimi. Delo Bruna Gröninga živi in raste dalje. Povsod se dogajajo izcelitve. Povsod delajo zdravniki v medicinsko-znanstvenih strokovnih skupinah, da vse to potrdijo in dokumentirajo. Profesorji in mednarodno priznani strokovnjaki se ukvarjajo s fenomenom in vedno bolj jasno je, da se uresničuje, kar je Bruno Gröning napovedal že v Herfordu:

„Tega se ne da zaustaviti. Izcelitve se morajo zgoditi po vsem svetu!“

Delo Bruna Gröninga, ki ga je sam priklical v življenje, za to živel in trpel ter za to tudi umrl, je danes odprto vsakemu človeku ne glede na religijo, veroizpoved, narodnost ali barvo kože. Ni povezano s kakršnimkoli članstvom ali s finančnimi obveznostmi. Ima samo eno nalogo: pomagati ljudem v stiski.

Bruno Gröning je to vedno videl kot svojo življenjsko nalogo: pomagati vsem ljudem na Zemlji, vse ponovno voditi s poti trpljenja na Božjo pot. Posledično deluje še danes za to, da bi izpolnil to nalogo, ne več kot človek, temveč na drugih nivojih. Nič več ga ne ovirajo poslovneži ali prepoved izceljevanja, temveč svobodno pomaga in izceljuje dalje. Nekoč je dejal:

„Vi prosite in jaz delujem.“

Na drugem mestu:

„Če kjerkoli na Zemlji človek prosi Boga za pomoč, je moja naloga, da mu pomagam.“

Vedno pa je poudarjal:

„Kdor je imel to izjemno srečo, da je prek mene ponovno pridobil svoje zdravje, ta naj se vselej iz vsega srca zahvali Bogu, kajti jaz sem samo Njegovo orodje in Njegov služabnik.“

In na nekem drugem mestu:

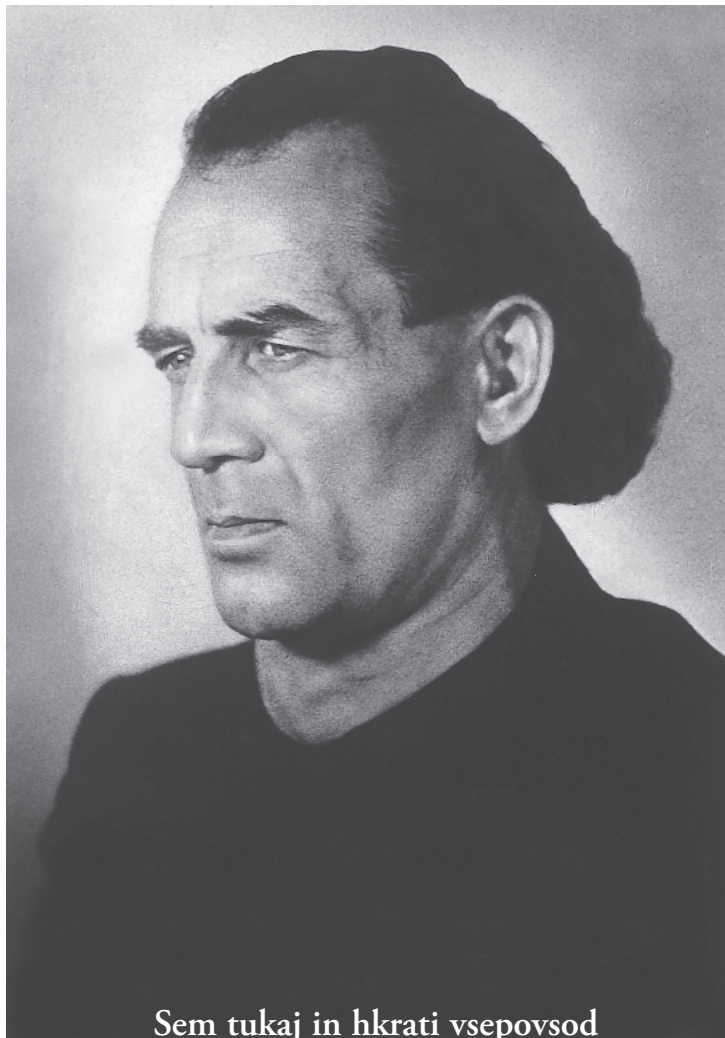
„Jaz nisem nič, Gospod Bog je Vsemogočen. Meni se ni treba zahvaljevati, temveč Bogu. Jaz nisem ničesar storil, temveč Bog.“

V enem izmed svojih predavanj novembra 1958 v Rosenheimu je Bruno Gröning s posebnim poudarkom opozoril na sledeče besede dr. med. Erwina Gambera, ki je v zaključku svoje knjige „Luciferjev prijem nad živim“ napisal:

„Zaradi atomske bombe danes vemo, da lahko prek enega atoma sprožimo tako imenovano verižno reakcijo, ki pripelje do strahotnega uničenja.

A za vsakogar, ki želi dojeti, žari za vsemi prihajajočimi grozotami svetla, resnična svetloba in edino resnično upanje. Nekoč bo Bog, Gospod, na tem planetu postavil svoje Kraljestvo. Takrat bosta vladala resničen mir in pravičnost. Boleč, uničujoč vpliv umorov bo že od samega začetka premagan. Samo v tej svetlobi resnično vemo, predvsem to, kar je Albert Schweitzer smel reči:

„Kot neznanec in brezimen je prišel k nam, kot je On na obali morja pristopil k tistim možem, ki niso vedeli, kdo je On. Izrekel je iste besede: ‚Sledi mi!‘ In nas postavil pred naloge, ki jih mora On v našem času rešiti. Zaukazal je. In tistim, ki ga ubogajo, modrim in ne-modrim se bo razodel v tem, kar bodo smeli v miru, v delovanju, v boju in trpljenju doživeti v njegovi skupnosti in kot neizrečeno skrivnost bodo izvedeli, kdo je On ...!“

Sem tukaj in hkrati vsepovsod

